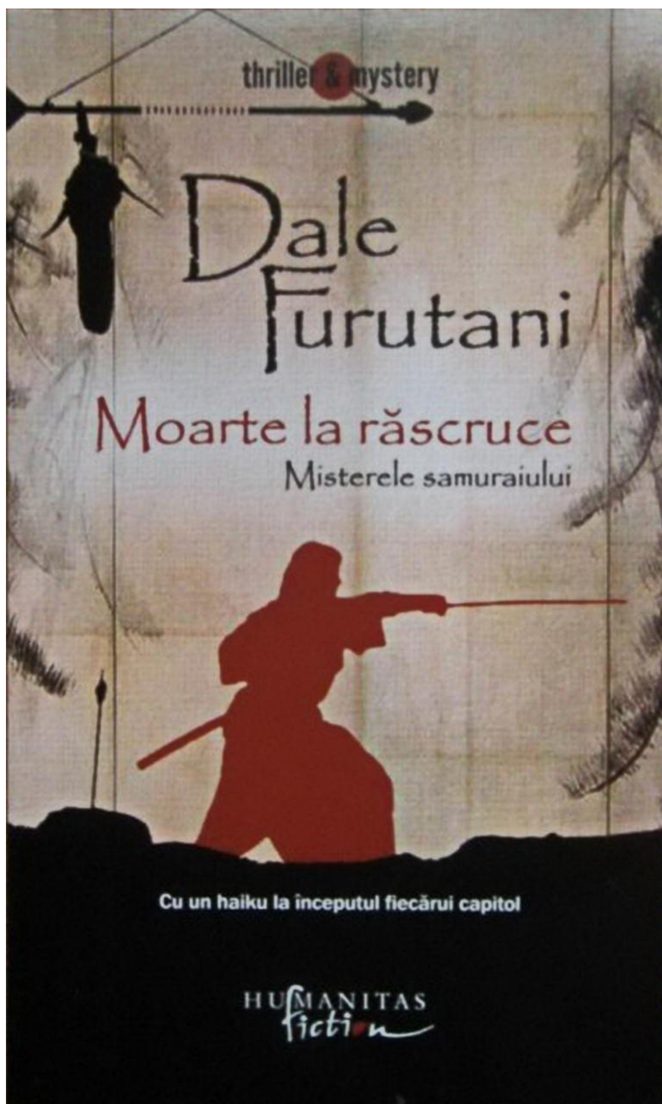

Cu un haiku la începutul fiecărui capitol

HUMANITAS yici/l H

Dale Furutani

Misterele samuraiului

Moarte la răscruce

Autor laureat al premiilor Anthony și Macavity

Japonia, 1603. Ţara își revine cu greu după războiul sângeros încheiat cu instaurarea shogūnatuiui Tokugawa. Undeva în munți,

lângă sătucul Suzaka, roninul Matsuyama Kaze descoperă la o răscruce cadavrul unui negustor ucis cu o săgeată. Un incident aparent neînsemnat într-o epocă sângeroasă, dar Kaze vede dincolo de aparenţe. Săgeata este lucrată cu o mare fineţe, iar ţăranii spun că mortul a fost adus de un demon. Ciudatul senior al ţinutului, interesat mai degrabă de Teatrul No şi de obiceiurile rafinate din perioada Heian, găseşte imediat un ţap ispăşitor. Intrigat, samuraiul rătăcitor se hotărăşte să-şi întrerupă călătoria. Sufletul îi cere să afle adevărul pentru a salva un nevinovat, datoria îi dictează să-şi continue misiunea, aşa cum le-a promis defuncţilor săi stăpâni. Trei romane sub aceeaşi copertă – unul poliţist, unul istoric şi unul de aventuri –, Moarte la răscruce descrie magistral Japonia uimitoare de la începutul secolului al XVII-lea şi singurătatea unui samurai legat pe viaţă de o datorie de onoare.

„Mister şi numeroase elemente fascinante din educaţia samurailor, din religia, structura socială şi cultura niponă… o lectură de căpătâi pentru amatorii de romane poliţiste şi romane istorice”.

LIBRARY JOURNAL

„Proza este fluidă şi elegantă chiar atunci când sunt descrise scene de luptă sângeroase. Bonus pentru cititori: un haiku la începutul fiecărui capitol”.

BOOKUST

„Peisaje de vis, personaje memorabile, repere ale unei culturi insolite şi un erou excepţional”.

LOS ANGELES TIMES

„Furutani îşi atrage cu naturaleţe cititorii în universul romanului, iar Kaze exprimă la fel de credidbil compasiunea şi cruzimea”.

PUBLISHERS WEEKLY

ISBN 978 – 973 – 689 – 254 – 7

thriller & mystery www.thrilier.ro

DALE FURUTANI (n. 1946) este primul american de origine asiatică care a câştigat două mari premii cu literatură poliţistă, Anthony şi Macavity (cu romanul său de debut Death în Little Tokyo, 1993, nominalizat şi la premiul Agatha). De altfel, în presă Furutani este numit „cel mai cunoscut dintre scriitorii americani de origine japoneză”. Familia sa, originară din prefectura Yamaguchi, a emigrat în Hawaii în 1896. Scriitorul a crescut în California, unde şi-a făcut şi

studiile: literatură la California State University şi marketing la UCLA. A lucrat apoi la Yamaha, la Nissan şi la Edmunds.com. A fost invitat de câteva ori să ţină conferinţe la Biblioteca Congresului, atât în calitate de scriitor, cât şi în calitate de american de origine japoneză. Furutani locuieşte lângă Seattle (statul Washington), dar petrece multă vreme în Japonia. Moarte la răscruce (Death at the Crossroads, 1998) este primul roman din trilogia „Misterele samuraiului”, din care mai fac parte Jade Palace Vendetta (1999) şi Kill the Shogūn (2000).

DALE FURUTANI

Moarte la răscruce

Traducere din engleză şi note de ANDREI RĂZDOLESCU

HUÂMAN ITAS

fiction

Coperta de IONUŢ BROŞTIANU

DALE FURUTANI

DEATH AT THE CROSSROADS

EDITURA HUMANITAS FICTION Piaţa Presei Libere 1, 013701 Bucureşti, România tel. 021/408 83 73, fax 021/408 83 74 www.humanitas.ro

Comenzi CARTE PRIN POŞTĂ: tel. 021/311 23 30 C.P.C.E.

— CP 14, Bucureşti e-mail: cpphumanitas.ro www.librariilehumanitas.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României FURUTANI, DALE

Moarte la răscruce / Dale Furutani; trad.: Andrei Răzdolescu.

— Bucureşti: Humanitas Fiction, 2008 ISBN 978 – 973 – 689 – 254 – 7

I. Răzdolescu, Andrei (trad.)

821.111 – 31 = 135.1

Lui Steve

A avut o credinţă de neclintit, o inimă iubitoare, un suflet generos şi un minunat simţ al aventurii. Dar s-a stins prea curând. Ne e dor de el.

NOTA AUTORULUI

Ideea acestui roman mi-a venit în timp ce locuiam într-o casă

tradiţională japoneză din secolul al XVII-lea, în grădina Senkei-en din Yokohama. Sorbeam dintr-o ceaşcă de ceai verde fierbinte şi mă minunam privind scândurile din podea, lustruite ca sticla după ce secole întregi fuseseră călcate de picioare goale. Mi-am dat seama că în literatura referitoare la Japonia medievală cei care trăiseră în casa aceea erau adesea doar o simplă recuzită într-un spectacol de teatru grandios, de exemplu lupta pentru câştigarea titlului de shogūn. Dar şi aceşti anonimi aveau poveşti de spus şi m-am hotărât să relatez măcar câteva dintre ele prin intermediul unei trilogii.

După ce mi-am ales protagoniştii, a trebuit să aleg perioada de desfăşurare a acţiunii. Pentru majoritatea japonezilor, anul 1603 este la fel de familiar pe cât este 1776 pentru americani; este anul în care Tokugawa Ieyasu s-a autoproclamat shogūn şi marchează un moment de cotitură în istoria niponă. În următorii 250 de ani, cultura, politica şi ordinea socială din Japonia au fost dictate de regimul opresiv al shogūnilor Tokugawa. În această epocă au apărut multe lucrări de ficţiune şi de nonficţiune, dar pe mine m-a interesat să arunc o privire la punctul de inflexiune, acea scurtă perioadă în care întreaga naţiune a trecut prin schimbări profunde, înainte ca regimul tiranic Tokugawa să-şi fi întins tentaculele asupra fiecărui colţişor din Japonia.

Intenţia mea a fost să aştern pe hârtie trei romane. Pentru o cât mai mare acurateţe, am încercat să redau fidel modul de viaţă în Japonia anului 1603, dar a trebuit să-mi asum câteva libertăţi, inerente în cazul unei lucrări de ficţiune.

De pildă, japoneza secolului al XVII-lea, la fel ca engleza aceluiaşi veac, ar părea prea pompoasă şi ciudată pentru urechile omului modern dacă ar fi să o redăm întocmai. În plus, limba de la curte, cu cadenţa ei tunătoare, ar deveni o lectură obositoare dacă ar fi reprodusă ca atare într-o carte. Din acest motiv, am încercat să folosesc dialoguri moderne, pe care le-am condimentat puţin cu elemente tradiţionale.

Sper că aceste concesii făcute pentru a-mi spune povestea nu au dat naştere unor anacronisme care îi vor jigni pe istorici, ale căror cunoştinţe le depăşesc cu mult pe ale mele.

DALE FURUTANI

PERSONAJE PRINCIPALE

În cartea de faţă, numele personajelor respectă convenţia japoneză, în care numele de familie este rostit înaintea prenumelui.

Prin urmare, când citim „Matsuyama Kaze”, Matsuyama e numele de familie, iar Kaze numele de botez.

AOL, prostituata satului Căpetenia Kuemon, şeful tâlharilor Hachiro, un tânăr care face parte din banda

Căpeteniei Kuemon Ichiro, mai-marele satului Suzaka Jiro, negustorul de cărbune Manase, stăpânul ţinutului Matsuyama Kaze, un ronin Nagahara Muneisha, un sensei care studiază japoneza din perioada Heian Nagato Takamasu, judecătorul ţinutului Okubo, un amic din copilărie de-al lui Kaze Sensei, mentorul lui Kaze

Către prefectura Uzen

SATUL SUZAKA ŞI ÎMPREJURIMILE

Satul Suzaka

Răscruce I 1

Sălaşul tâlharilor

Conacul lui Manase

Către munţi şi casa cărbunarului

Muntele Fukuto

Satul Higashi (Ceainărie)

Către prefectura Rikuzen

CAPITOLUL 1

Munţii ascund o pâclă deasă.

În umezeala ei

Se ghemuieşte un iepure.

Japonia, al şaisprezecelea an al împăratului Go-Yozei1 (1603)

— Eşti pregătit să mori?

Chipul tânărului samurai era o mască încărcată de ură, iar gura i se umplu de salivă în timp ce-şi rostea provocarea. Trei dintre ceilalţi patru călători din mica barcă strânseră cu putere marginea copastiei, lăsându-se pe spate la auzul spuselor războinicului. Cel de-al patrulea, ţinta mâniei samuraiului, rămase calm în spatele bărcii, lângă vâslaş, care încetase să mai dea la rame odată cu agravarea conflictului.

1 Go-Yozei (1572 – 1617), al 107-lea împărat al Japoniei.

— Ei? De ce nu răspunzi? Sunt ucenic la şcoala de sabie Yagyu şi tocmai te-am provocat la duel!

Bărbatul solid din spatele bărcii făcu o pauză pentru a şterge cu poalele chimonoului saliva care îi aterizase pe dosul palmei şi abia apoi răspunse. Mâna cealaltă îi era încleştată pe katana, o sabie tipică de samurai, vârâtă într-o teacă neagră. Deşi era neîndoielnic un

samurai, nu avea capul ras aşa cum i-ar fi cerut rangul. Părea mai degrabă un ronin, un samurai fără stăpân ce rătăcea în căutarea unei slujbe.

Cu puţin timp înainte, cinci oameni se strânseseră pe mal pentru a trece râul cu barca: doi samurai, doi ţărani şi un negustor, aflaţi laolaltă din nevoia comună de-a ajunge pe malul celălalt. În loc să se prezinte politicos samuraiului mai în vârstă, tânărul începuse să vorbească despre instruirea sa în tehnica Yagyu și despre îndemânarea pe care o căpătase în mânuirea sabiei. La început, ţăranii şi negustorul găsiră conversaţia captivantă, căci măiestria în lupta cu sabia era preţuită mai mult decât orice într-o ţară cu o puternică tradiţie militară. Dar, la scurtă vreme după îmbarcare, tânărul începu să se fălească tot mai mult în privinţa harului său, ajungând până acolo încât să-i ceară celuilalt samurai să fie de acord că şcoala Yagyu era cea mai însemnată din ţară. Cum samuraiul de vârstă mijlocie rămânea tăcut, tânărul deveni agitat, luând tăcerea bărbatului vârstnic drept o insultă atât la adresa şcolii de scrimă, cât și a măiestriei sale de spadasin. Aflat la prova bărcii cu fund plat, tânărul samurai îl provocă la duel pe cel mai vârstnic, apucând iute mânerul uneia dintre cele două săbii vârâte la brâu.

— De ce nu răspunzi? Eşti pregătit să mori? strigă tânărul.

Celălalt războinic îl privi cu atenţie pe agresivul samurai, iar sprâncenele sale groase şi negre se încruntară într-atât, încât ajunseră să semene cu un vârf de lance. Spuse:

— Un adevărat samurai e mereu pregătit să moară. Doar că eu am urmat o şcoală de scrimă cu totul diferită. Ca şi Tsukahara Bokuden, aparţin şcolii „fără sabie” şi sunt încredinţat că un bărbat cu atitudinea ta poate fi lesne înfrânt prin cunoştinţele pe care le-am dobândit acolo.

— Fără sabie? repetă tânărul. E caraghios! Cum ar putea lupta un samurai fără sabie? Acum chiar că m-ai înfuriat la culme! Cer ca această insultă neruşinată să fie spălată cu sânge! Te provoc la duel!

— Prea bine! spuse bărbatul mai în vârstă. Arătă spre o insuliţă aflată în mijlocul râului. Luntraş, opreşte-te din vâslit! E un loc numai bun pentru un duel.

Cu teama întipărită pe chip, luntraşul dădu din cap şi vâsli către insuliţă. Stătea la capătul din spate al bărcii, propulsând-o şi cârmind-o în acelaşi timp cu o singură vâslă, care avea acelaşi efect ca bătaia cozii

unui peşte. Când barca atinse ţărmul, tânărul sări din ea pe mica plajă nisipoasă a insulei. Trase katana din teacă, alergă la câţiva paşi de mai, după care adoptă o atitudine agresivă, cu ambele mâini pe mânerul sabiei, în poziţia „ţintit la ochi”.

— Hai! strigă el la samuraiul din barcă. Să vedem dacă această caraghioasă şcoală de scrimă „fără sabie” poate învinge pe cineva care a deprins tehnica Yagyu.

Celălalt bărbat se ridică încet şi îi dădu luntraşului sabia lui cea lungă.

— Ţine! spuse el. Pentru duelul acesta chiar că n-am nevoie de sabie.

Luntraşul se întinse cu stângăcie spre armă, lăsând între timp vâsla din mâini. Înainte ca vâsla să ajungă pe fundul bărcii, samuraiul o prinse, o scoase din suportul de la pupa şi o folosi pentru a împinge barca departe de insulă.

— Ce faci? strigă tânărul.

— Te înving cu ajutorul tehnicii „fără sabie”. Dacă ai fi studiat cu adevărat tehnica Yagyu, ai fi ştiut că arta luptei cu sabia nu înseamnă doar să ucizi oameni; îţi dezvoltă toate aptitudinile, chiar şi inteligenţa. Acum, mulţumită nesăbuinţei tale şi dat fiind că n-am fost nevoit să-mi folosesc sabia, îmi pot continua călătoria după ce am eliminat şi neajunsul prezenţei unui ins sâcâitor.

Purtată de curentul iute, barca se îndepărtase mult de insulă înainte ca tânărul samurai să aibă timp să se întoarcă pe ţărm.

— Cred că înotul în apa rece va fi o excelentă formă de antrenament pentru tine, strigă samuraiul mai în vârstă, în timp ce tânărul alerga de-a lungul ţărmului. Dacă o singură găleată de apă rece poate mistui focul câinilor în călduri, atunci şi apa rece a râului va fi răcoritoare pentru un tânăr prea mândru, iar asta va fi atât spre binele lui, cât şi al celorlalţi.

Râul care curgea cu repeziciune purta luntrea cu o viteză din ce în ce mai mare şi, înainte ca tânărul samurai să pună piciorul pe ultima limbă de pământ a insuliţei, luntrea se afla mult prea departe pentru a mai putea fi ajunsă din urmă. Prea mânios ca să mai poată rosti vreo vorbă, tânărul se aruncă în apa ce-i ajungea până la genunchi, agitând cu furie sabia şi urmărind cu privirea luntrea care plutea pe râu. Auzi zgomotul de care toţi samuraii, atât de preocupaţi de importanţa şi de onoarea lor, se tem cel mai mult: pasagerii bărcii râdeau în hohote de

el.

Jiro, negustorul de cărbune, avea multe pe cap, dar moartea nu se număra nicidecum printre necazurile sale. Întârziase, iar clienţii lui obişnuiţi l-ar fi ocărit dacă s-ar fi văzut nevoiţi să folosească cioturi şi crengi în loc de cărbune în hibachi-urile[1] lor pentru ceaiul de dimineaţă. Şi, ceea ce era şi mai rău, dacă la conacul Stăpânului ar fi fost nevoie de cărbune şi Jiro nu s-ar

1 Sobă portabilă folosită la încălzirea locuinţelor, de fapt o cutie în care ardeau cărbuni.

fi aflat acolo pentru a-l vinde, ar fi primit negreşit o bătaie. Stăpânul nu era nici răbdător, nici înţelegător. Mulţi săteni simţiseră pe spinarea lor ciomăgeala oamenilor Stăpânului, iar Jiro nu era nerăbdător să le sporească numărul.

În jurul lui, pâcla se agăţa cu stăruinţă de crestele ascuţite ce străjuiau văile munţilor. Ceaţa începuse să coboare, iar pinii negri ciufuliţi şi cedrii roşietici îşi făceau loc prin perdeaua ei albă. Totul părea o caligrafie enigmatică a zeilor, un mesaj scris cu atingerile şfichiuitoare de penel ale trunchiurilor şi ramurilor pe o foaie de hârtie tremurătoare.

Soarele apăruse pe cer de o jumătate de ceas, dar razele sale nu răzbătuseră încă prin ceaţa de pe fundul văii cu versanţi abrupţi. În semiîntunericul albăstrui al acestor zori prelungi, Jiro mergea pe o cărare îngustă, găsindu-şi drumul mai mult din obişnuinţă şi instinct decât cu ajutorul vederii.

Ducea în spate un imens coş de nuiele plin cu cărbune. Coşul era prins de umerii lui cu funii împletite din iarbă şi era căptuşit cu cârpe zdrenţuite. O sfoară pornea de la coş şi avea celălalt capăt legat de banda înfăşurată în jurul frunţii cărbunarului, rolul ei fiind acela de a stabiliza povara şi a prelua o parte din aceasta. Jiro era aproape gol, avea doar o bucată de pânză ţesută în casă petrecută în jurul şalelor dar, în ciuda zorilor reci din munţi, transpira din cauza mersului iute cu greutatea coşului în spinare.

Lip, lip, lip… Tălpile sale goale, acoperite de un scut de bătături tari, formate în mai bine de cincizeci de ani de viaţă, loveau pământul de pe cărare într-un ritm blând, la unison cu mersul său legănat. Balansul coşului greu, care deplasa povara când într-o parte, când în cealaltă, îl ajuta în mersul său în josul cărării. Anii îndelungaţi de experienţă îl învăţaseră pe negustorul de cărbune să profite de

mişcarea oscilatorie, ca de pendul, şi să nu i se opună. Era o metaforă a felului în care Jiro se descurca în viaţă. Fiecare copil învăţa de mic pilda bambusului flexibil care poate supravieţui furtunilor ce rup crengile rigide ale copacilor şi era povăţuit stăruitor să o urmeze.

Jiro înainta într-un ritm bun. La urma urmei, poate nu avea să întârzie atât de mult.

Începu să ţină un discurs în gând. Prin natura lui era un taciturn, dar meseria vremelnică de negustor de cărbune în sătucul Suzaka îl obliga să comunice cu clienţii. Uneori, aceasta era cea mai grea parte din mica lui afacere cu cărbune, deoarece cuvintele nu-i veneau uşor în minte şi cu atât mai puţin pe limbă. Când nu vindea cărbune, se întorcea la agricultură şi prefera munca pământului îndeletnicirii de negustor.

Cu munca pământului putea s-o ţină zile întregi fără să scoată un sunet, în afară de bombănitul ocazional care îi scăpa când se chinuia să înfigă sapa într-un bulgăre de pământ mai încăpăţânat decât alţii. Lăstarii plăpânzi aveau nevoie doar de o atingere uşoară, de lumina soarelui şi de apă pentru a-i oferi răsplata aşteptată, şi creşteau fără să li se spună cuvinte mieroase. Păsările şi iepurii tresăreau la auzul graiului aspru al oamenilor, dar tăcerea îl ajuta pe Jiro să intre şi să iasă din lumea lor pe nesimţite, fără să stârnească prea mare stânjeneală. Dacă un om vorbea, nu putea asculta foşnetul discret al ierbii înalte în adierea înviorătoare sau muzica născută de vârtejurile unui pârâu din apropiere. Având atâtea de ascultat, pe Jiro nu-l deranja deloc să fie tăcut. Comunicarea cu oamenii era aceea care îl sâcâia cel mai mult.

Fiind peste măsură de tăcut, negustorul se minuna mereu cum de reuşise să se însoare cu Yuko. De fapt, căsătoria fusese aranjată fără prea multe vorbe, cel puţin din partea lui.

Mama lui Jiro murise la mai puţin de un an după tatăl său, când băiatul era încă la vârsta adolescenţei, aşa încât femeile vârstnice din sat se gândiseră să se ocupe de găsirea unei neveste pentru băiat. Într-un sat cu îndeletniciri mai cu seamă agricole, bărbaţii şi femeile munceau cot la cot şi era de la sine înţeles că Jiro urma să aibă nevoie de o soţie, chiar dacă el nu se grăbea deloc să-şi găsească una. Într-o familie cultivată, căsătoria ar fi fost aranjată prin intermediari, ar fi fost pusă la cale prin tertipuri, printr-o întâlnire „întâmplătoare” stabilită de mijlocitori protocolari, dar în viaţa aspră a satului

problema era abordată fățiș, la vremea la care bătrânele se adunau să împletească sandale de paie.

Era un meșteșug simplu. Se lua un mănunchi de paie și se împletea ca o funie. Apoi, aceasta era împletită cu altele, formând astfel o bază solidă pentru sanda. Legăturile erau confecționate din sfoară sau fâșii de pânză. În ciuda aspectului lor grosolan, încălțările erau uimitor de rezistente și confortabile. Produsul finit era rodul efortului comun al sătencelor vârstnice. Desigur, scopul lor era obținerea unui obiect util, în speță a sandalelor, dar mai important era prilejul întrunirii consiliului neoficial al femeilor, care se bucura de o influență considerabilă în sat.

— Pe cine alegem pentru Jiro? întrebă fără ocolișuri una dintre bătrânele satului, în timp ce apuca un mănunchi de paie.

— Nu sunt prea multe la îndemână, răspunse alta, repetând de fapt ceea ce știau prea bine toate.

— Ce ziceți de fata meșterului de butoaie? gândi cu voce tare a treia, aruncând în joc o posibilă candidată.

— E o acritură, spuse fără menajamente Bunica cea Vârstnică, cea mai bătrână dintre înțeleptele satului. Lui Jiro îi va fi foarte greu fără mama lui. Orice nevastă care nu are o soacră puternică înseamnă bucluc, iar fata aia ar fi o adevărată năpastă chiar și de-ar avea alături o femeie în toată firea care s-o călăuzească.

— Da de fata mea ce ziceți? întrebă mai mult în șoaptă mama lui Yuko.

Sugerarea unei asemenea candidate stârni o reacție aprinsă. Celelalte femei erau uluite. Mâinile noduroase încetaseră să mai împletească sandale. Pe fețele zbârcite și arse după ani de muncă sub soarele arzător se citeau surpriza și chiar șocul.

Jiro nu era frumos, iar peticul de pământ al familiei sale era departe de-a fi întins, așa încât anunțul prin care mama lui Yuko făcea cunoscut că fata ei ar fi disponibilă provocase uimire. Yuko era una dintre cele mai frumoase fete din sat, deși la cincisprezece ani trecuse un pic de vârsta obișnuită pentru măritiș. Concluzia logică era că mama lui Yuko aștepta o partidă ieșită din comun, sperând chiar că frumoasa micuță va atrage atenția unui nobil ori samurai și va deveni astfel concubina unui bogătaș.

Celelalte sătence o considerau pe Yuko mult prea isteață și mult prea frumoasă pentru nasul lui Jiro și își spuseră fățiș părerea. Dar

mama lui Yuko văzuse în tânărul orfan un om blând, cu inima bună şi harnic, şi ştia că ar fi un pretendent care mai târziu n-ar abuza de fiica ei şi chiar s-ar lăsa condus de ea. Voia un asemenea ginere pentru că, dintre toţi cei opt copii ai ei, pe Yuko o iubea cel mai mult.

O mică delegaţie a sătencelor îşi făcu apariţia în zori în faţa casei lui Jiro, înainte ca tânărul să plece la cules în lanul său de orez, şi îl înştiinţă de propunerea ca Yuko să-i devină soţie. Băiatul mâhnit, încă tulburat de moartea părinţilor săi, acceptă cu uşurinţă înţelepciunea colectivă a bătrânelor din sat şi încuviinţă. După câteva zile, avu loc o mică petrecere de cununie, iar sătenii primiră saké, tofu1 şi niscaiva peşte. Yuko îi servi pe nuntaşi şi se asigură că fiecare oaspete pleca acasă cu un pumn de mâncare învelit într-o frunză mare. După ce făcu curăţenie, Yuko se mută în coliba lui Jiro. Acum erau consideraţi căsătoriţi cu titlu de încercare, în aşteptarea primului lor născut.

Deşi era isteaţă, nici Yuko nu era prea vorbăreaţă, aşadar se potrivea de minune cu Jiro. De-a lungul legăturii lor întru tăcere au trecut prin mai multe stadii, cum ar fi adaptarea stângace şi trezirea instinctelor şi entuziasmului sexual, urmate de dragoste şi prietenie. Curând, bătrânele din sat aveau să privească evoluţia relaţiei dintre cei doi ca pe o victorie personală, mândre fiind de harul lor de peţitoare şi uitând de îndoiala de la început privind reuşita căsătoriei dintre fata cea frumoasă şi băiatul cel stângaci.

Negoţul cu cărbune – o îndeletnicire şi o sursă de venit în plus, pe lângă cultivarea pământului – fusese ideea lui Yuko. Ea se gândea la toate, iar înainte ca Jiro să pornească micul său comerţ, sătenii din Suzaka erau nevoiţi să străbată drum lung, până în munţi, în căutarea negustorilor de cărbune. Femeile erau veşnic nemulţumite din această pricină, iar Yuko văzuse în nemulţumirea lor un prilej de reuşită. Îşi făcuse socoteala că şi dacă ar cere un preţ mai mic, tot ar obţine

1 Tofu, un fel de pastă asemănătoare cu brânza obţinută din lapte de soia.

un profit fără ca sătenii să considere că ea şi Jiro sunt nişte negustori hulpavi.

La început, Jiro a crezut că nu va fi în stare să ducă la bun sfârşit o asemenea muncă. Era suficient de puternic şi de rezistent pentru a merge în munţi după cărbune, dar vânzarea era cu totul altă mâncare de peşte. Negoţul cu cărbune, asemenea oricăror alte forme de negustorie, presupunea o întreagă simfonie de cuvinte. La început erau

anunţurile: trebuia să umble cu coşul prin sat şi să strige în stânga şi în dreapta „Cărbune! Cărbune fin!” Pe Jiro nu-l deranja partea asta, fiindcă nu se adresa cuiva în particular, dar urma adevărata conversaţie. Când o femeie îl auzea strigând şi ieşea din casă cu un coş sau o oală pentru cărbune, ea vedea nu numai prilejul de a-şi procura cele de trebuinţă, ci şi rost de stat la taclale.

Orice gospodină se aştepta din partea oricărui negustor la un adevărat ritual de politeţuri şi la o mică şuetă. Adesea, acesta era punctul culminant al zilei, iar cumpărăturile reprezentau de regulă ocazia de te pune la punct cu ultimele noutăţi şi bârfe. Jiro se simţea stângaci şi neajutorat, în ciuda faptului că muşteriii îi erau vecini de-o viaţă. Cu sprijin şi răbdare din partea lui Yuko, Jiro izbutise să aibă un oarecare succes în afaceri, iar drumurile lui în munţi deveniseră un element firesc al ritmului vieţii, asemenea ploilor de primăvară, semănatului, recoltei sau zăpezilor iernii.

Yuko s-a stins la naştere, încercând să dea viaţă primului lor fiu, care murise şi el la scurtă vreme. După tradiţia satului, Yuko nu era considerată soţia lui Jiro până ce nu-i făcea un copil, dar asta nu i-a alinat deloc suferinţa. În ciuda firii sale supuse, Jiro s-a împotrivit stăruinţei sătencelor de a-i găsi o a doua soţie. Nu s-a înclinat precum o tulpină de bambus în faţa înţelepciunii colective a satului. N-ar fi reuşit niciodată să motiveze respingerea eforturilor depuse de vârstnicele peţitoare, nici măcar faţă de el însuşi, dar o iubise pe Yuko şi preţuia amintirea ei, şi nu concepea ideea de-a o înlocui.

Aşadar, vreme de mai bine de treizeci de ani a rămas singur. Şi, cu toate că viaţa lui nu era la fel de organizată ca în vremea când se afla sub tutela lui Yuko, reuşise – pe lângă munca pământului în modesta lui gospodărie – să se ocupe şi de negoţul cu cărbune. Venitul suplimentar, care se regăsea mai degrabă în orez decât în bani, îi era de mare folos, fiindcă doar aşa îşi permitea să cumpere lucruri pe care altminteri ar fi trebuit să i le confecţioneze o soţie sau o întreagă familie. Cum bine ştia, dacă n-ar fi fost singurul negustor de cărbune din sat, mica afacere ar fi avut cu siguranţă de suferit din cauza lipsei sale de pricepere în ale conversaţiei, dar se pare că nimeni altul nu era dispus să se înhame la o asemenea sarcină grea şi adeseori primejdioasă.

În dimineaţa aceea era neliniştit la gândul că va fi nevoit să le ţină clienţilor săi un discurs la care aceştia cu siguranţă îi vor răspunde

mânioși, cu o ploaie de ocări. Trebuia să crească preţul.

Cu o zi înainte, plecase în munţi pentru a cumpăra marfă de la unul dintre cărbunarii solitari care trăiau acolo. Pentru prima oară Jiro își dorea să fi avut darul vorbelor, după ce i se spusese că preţul se va dubla din cauza ameninţării neîncetate a cetei de tâlhari a căpeteniei Kuemon.

În loc să protesteze cu argumente, Jiro se mulţumi să se încrunte și să se zgâiască la cărbunar, aducându-i acestuia un reproș mut. În cele din urmă, reuși să murmure:

— E prea mult. O să cumpăr de la altcineva.

— Nu există altcineva, răspunse cărbunarul cu blândeţe. Kintaro a fost ucis săptămâna trecută, eu sunt singurul care mai arde cărbune prin părţile astea.

Jiro primi vestea cu uimire:

— Ucis?

— Tâlharii voiau sare şi miso1. Cred că nesăbuitul de Kintaro s-a împotrivit. Ultima oară când ne-am întâlnit mi-a spus că sarea îi era pe terminate, iar dacă le-ar fi dat tâlharilor tot ce avea nu i-ar mai fi ajuns pentru ofranda de sare şi saké pe care i-o aducea Zeului Cuptorului când ardea cărbunele. Bakal Tâmpitul! Când vin aici la mine să-mi ceară ceva, le dau şi gata. De sare, miso sau saké poţi să mai faci rost, dar ai

1 Miso, pastă groasă preparată din orez, soia şi orz fermentate, folosită la pregătirea sosurilor şi a supei cu acelaşi nume.

O singură viaţă. Cărbunarul îşi desfăcu braţele, făcând gestul universal al omului neajutorat. E o prostie să li te împotriveşti.

— Locul ăsta se duce de râpă!

— Da, şi ştim şi de ce, spuse cărbunarul, făcând apoi o pauză lungă şi plină de înţeles, ca şi cum l-ar fi invitat pe Jiro să dezvolte ideea.

Negustorul nu-l luă în seamă. N-ar fi purtat o conversaţie decât dacă i-ar fi cerut-o un client şi ştia foarte bine că nu se cade să critici felul în care un stăpân conduce ţinutul. După ce se gândi la mai multe posibilităţi de a continua firul discuţiei şi nu găsi niciunul potrivit, scoase un urcior cu sake făcut în casă şi zise:

— Poftim!

Cărbunarul nu se arătă mirat de lipsa de continuitate dintre discuţia de afaceri şi cadou. În complicatul balet al comerţului japonez,

fiecare îl acompania pe celălalt, dar Jiro nu era tocmai cel mai priceput în arta trecerii de la o idee la alta.

— Mulţumesc! spuse cărbunarul rânjind bucuros. Presupun că n-ai bani la tine pe măsura noului preţ. Îţi dau marfa pe încredere, mă poţi plăti data viitoare când vii după cărbune. Hai! Încălzeşte-te la foc. Trebuie să-ţi fie frig după drumul din sat până aici.

Jiro îi acceptă ospitalitatea şi petrecu toată noaptea bând cu cărbunarul. Sakeul era tare şi dulce, şi multe boabe de orez fermentat încă pluteau în lichidul limpede. Cărbunarul, după atâtea săptămâni de singurătate în creierul munţilor, pe care le petrecuse doborând copaci pentru a face cărbune, tare avea chef de vorbă. Jiro îi răspundea cu mormăieli şi propoziţii scurte, ceea ce nu-l supăra defel pe cărbunar. Pentru japonezi comunicarea implică întreaga fiinţă, nu presupune doar cuvinte, iar mormăielile şi gesturile lui Jiro, mai ales după câteva guri de saké, păreau la fel de elocvente ca vorbele rostite de oricare alt oaspete mai guraliv pe care şi l-ar fi dorit cărbunarul.

Din cauza băuturii, Jiro se trezi mai târziu decât avusese de gând. Mai era până la răsăritul soarelui, dar el trebuia să se întoarcă în sat şi întârziase. Cerul nu se luminase, iar stelele îşi continuau falnica procesiune pe boltă. Aruncând o scurtă privire peste înălţimile Fukuto, Jiro zări stelele celor Doi îndrăgostiţi, foarte aproape una de cealaltă. Se întâlniseră deja la sărutul anual ce anunţa venirea toamnei, dar vremea se încăpăţâna să se agaţe de ultimul hotar al verii.

În mare grabă, Jiro îşi strânse coşul şi îl plăti pe cărbunar cu banii pe care îi avea pregătiţi. Acum, în timp ce alerga pe poteca ce ducea la răscruce şi înapoi în sat, îşi muncea mintea pentru a găsi cel mai onorabil fel de a le explica clienţilor săi motivul creşterii preţului. Ca de obicei, lipsa lui de cunoştinţe în ale conversaţiei îl făcu să eşueze şi nu reuşi să alcătuiască un discurs satisfăcător care să îndulcească cât de cât şocul acestei lovituri. În timp ce soarele urca pe cer, mistuind o parte din ceaţa ce plutea pe fundul văii şi scoţând la iveală tufele de hagi1 şi trifoi de pădure de la poale, Jiro se gândea neîncetat la necazul lui.

Când ajunse la răscruce era atât de adâncit în alcătuirea micului său discurs legat de creşterea preţului, încât ar fi trecut pe lângă trupul pe jumătate ascuns în ceaţa albicioasă dacă n-ar fi fost gata-gata să se împiedice de el.

Leşul zăcea pe o parte, chiar în mijlocul răscrucii. Acolo se

întretăiau patru poteci. Una ducea la răsărit, către satul Suzaka, unde locuia Jiro. Una pornea înspre miazănoapte, ieşea din ţinut şi ajungea la prefectura Uzen şi râurile aflate dincolo de aceasta. Alta apuca spre miazăzi, înspre satul Higashi şi prefectura Rikuzen, iar cea din urmă, pe care se afla Jiro, ducea către apus, în creierul munţilor, tocmai la înălţimile Fukuto.

Era un bărbat de vreo treizeci şi ceva de ani, îmbrăcat într-un chimonou maroniu şi pantaloni hakama de culoare cenuşie. Era ţinuta unui om obişnuit să călătorească. Picioarele îi erau depărtate şi una dintre sandale lipsea. Cea rămasă, care de-abia mai stătea prinsă pe celălalt picior, era confecţionată dintr-o împletitură aspră şi era specifică drumeţilor sau pelerinilor.

Părul mortului era prins în stilul caracteristic al negustorilor. Pe chipul lui se citea suferinţa, iar ochii îi erau strâns închişi, de parcă aşa ar fi

1 Hagi (sau eyo-yama-hagi), plantă erbacee cu flori liliachii, originară din Asia.

putut alunga întunericul morţii, înlocuindu-l cu o întunecime cunoscută.

În spate avea înfiptă o săgeată. O dâră de sânge pleca de la punctul prin care pătrunsese săgeata, se întindea paralel cu pământul şi ajungea până sus, la capul bărbatului. Săgeata era bine meşteşugită, din lemn lustruit, de culoare închisă, şi avea penaj cenuşiu aranjat cu mare fineţe.

Jiro venise de multe ori în contact cu moartea până atunci. Unele dintre decesele pe care le văzuse fuseseră violente. Era greu să nu vezi morţi violente când trăiai într-un ţinut în care îşi puseseră pecetea mai bine de trei sute de ani de războaie sângeroase între clanuri. Cu toate acestea, neaşteptata apariţie a cadavrului în calea lui îl făcu să-şi piardă vlaga.

Se opri brusc şi simţi imediat pe umeri şi pe frunte apăsarea puternică a coşului cu cărbune. Se aplecă pe spate cu o mişcare îndelung exersată, în urma căreia coşul se aşeză pe pământ, umerii şi capul fiindu-i despovărate simultan, înaintă către cadavru fără prea mare tragere de inimă, vrând totuşi să se asigure că bărbatul nu mai respira. Se aşeză pe vine în apropierea trupului neînsufleţit, îl înghionti şi spuse:

— Hei! Tu!

Nicio mişcare. Atinse faţa bărbatului. Obrajii erau reci și lipsiţi de viaţă.

Jiro era supărat. Într-o dimineaţă în care problemele lumeşti – cum ar fi întârzierea sau explicarea creşterii preţului – erau pe primul plan, descoperirea mortului îi sporea şi mai mult neliniştea. Dată fiind scăderea nivelului de siguranţă în ţinut, nu l-ar fi mirat să găsească leşuri chiar în mijlocul satului.

Trebuia să se hotărască ce va face cu descoperirea lui. Putea să scape cel mai uşor de necazuri dacă uita pur şi simplu de cadavru şi îşi vedea de drum spre sat, dar cei care ar fi trecut mai târziu pe la răscruce ar fi anunţat găsirea bărbatului ucis, iar Jiro ar fi fost considerat părtaş la crimă.

Fără îndoială, când ar fi fost să anunţe descoperirea leşului, ar fi avut de-a face cu judecătorul Nagato, iar asta ar fi însemnat alte discuţii și alte neplăceri. L-ar fi putut costa şi o bătaie bună dacă neobrăzatului de judecător i-ar fi intrat în cap că trebuie să-i administreze cu orice preţ una, așa, ca o chestiune de principiu. Jiro oftă. Ce belea pe capul lui!

Deodată, auzi un zgomot în spatele lui, pe cărarea care ducea spre Uzen. Se uită într-acolo şi zări un bărbat care mergea agale, îndreptându-se chiar către el. Asemenea mortului, era îmbrăcat tot cu un chimonou și hakama, ţinuta celor aflaţi la drum lung. Spre deosebire însă de răposat, străinul era fără îndoială un samurai. Pe umăr purta cu naturaleţe o katana în teacă, iar mâna dreaptă i se odihnea pe mânerul ei. Lacul negru cu care era acoperită teaca simplă reflecta razele strălucitoare ale soarelui din zori, iar Jiro era vrăjit de luciul jucăuș.

După ce bărbatul îl zări pe Jiro, sprâncenele sale stufoase se întâlniră, formând un unghi ascuţit.

— Nani? Ce-i? întrebă samuraiul, iuţind pasul.

O clipă, Jiro vru să-şi ia repede coşul cu cărbune, dar renunţă la această idee. Se ridică şi, fără să mai stea pe gânduri, sări peste cadavru. Apoi ţâşni pe cărarea ce ducea în sat, alergând cât îl ţineau picioarele. Nu îndrăzni să se uite nici măcar o dată în urmă.

Samuraiul se apropie de cadavru şi se opri lângă el. Îl studie câteva minute, apoi privi gânditor în lungul cărării pe care dispăruse cu sprinteneală Jiro.

CAPITOLUL 2

Maimuţe mărşăluind în şir.

Chipurile unor războinici neînduplecaţi.

Ce samurai deosebiţi!

Parada semăna mai degrabă cu o înşiruire de scene umoristice redate pe un sul de hârtie decât cu o defilare militară.

În fruntea ei se afla Ichiro, căpetenia satului. Arăta ca o adunătură dezmembrată de oase subţiri şi articulaţii supradimensionate acoperite cu o piele gălbejită. Purta o naginata, un soi de lance care la un capăt avea o lamă ca de sabie. O ţinea de parcă ar fi fost cine ştie ce grozăvie de pe altă lume şi nu o armă cu care fusese antrenat să lupte. Ichiro era aproape gol, având doar o bucată de pânză în jurul şalelor, fără a pune la socoteală cele două manşete de piele din jurul încheieturilor, care chipurile îi serveau drept scuturi. Pe creştet purta o placă de metal prinsă cu chingi de piele. Pentru ca o asemenea cască să-l apere, trebuia să aibă de-a face cu un spadasin iscusit dispus să încerce din răsputeri s-o nimerească la fiecare lovitură.

În urma lui Ichiro venea Nagato Takamasu, judecătorul ţinutului. Trupul său plin punea la grea încercare chimonoul albastru, iar cele două săbii care îi arătau rangul de samurai păreau să iasă din el ca spinii unui fugu1. Pântecele imens i se bălăbănea în ritmul mersului legănat. Într-o vreme când hrana era la mare preţ, grăsimea lui Nagato dovedea că el se bucura de o oarecare bogăţie şi de anumite privilegii.

În urma lui Nagato veneau doi soldaţi. Doar unul dintre ei era înarmat cu o lance cu vârf din fier; celălalt avea una din bambus meşterită prin partea locului. Unul purta un pieptar de zale, dar, în afară de această apărătoare subţire, singurul său veşmânt era legătura din jurul şalelor.

Procesiunea era încheiată de Jiro. Negustorul de cărbune ar fi trebuit să conducă alaiul, dar fusese pus să meargă la urmă din cauza rangului său. Prin urmare, ori de câte ori Nagato întreba cât de departe e cadavrul, cele două gărzi transmiteau spusele sale la coada şirului. Jiro blestema în sinea lui prostia celor doi soldaţi, fiindcă discuţia se transformase într-o adevărată farsă:

— Cât mai e până la mort? întrebă Nagato.

1 Fugu, peşte care conţine o otravă extrem de puternică; doar bucătari special pregătiţi au dreptul să-l prepare.

— Cât mai e până la mort? repetă primul soldat.
— Cât mai e până unde? întrebă cel de-al doilea.
— Până la mort! La mort, bakal
— Judecătorul Nagato doreşte să ştie ceva, îi spuse cel de-al doilea soldat lui Jiro.
Jiro, care nu auzise schimbul de replici, strigă:
— Hai! Da!
— Unde e leşul?
— La răscruce, răspunse Jiro, înfuriat din pricină că Nagato nu-şi mai aducea aminte ce-i raportase el când ajunsese în sat.
— E la răscruce, spuse al doilea soldat.
— Ce e la răscruce? întrebă primul.
— Leşul, tâmpitule! Leşul! răspunse cel de-al doilea, maimuţărindu-l pe primul.
Primul privi peste umăr şi îi aruncă o uitătură urâtă celui de-al doilea. Apoi se întoarse către Nagato şi zise:
— E la răscruce, domnule.
— Bineînţeles că e la răscruce, i-o reteză Nagato. Întreabă-l cât de departe este.
— Cât de departe e? transmise întrebarea primul.
— Cât de departe e leşul de răscruce? strigă şi cel de-al doilea.
Nedumerit, Jiro răspunse:
— E drept la răscruce.
— La dreapta de răscruce.
Primul soldat îi spuse lui Nagato:
— Când ajungem la răscruce, o apucăm la dreapta, domnule.
— La dreapta? spuse Nagato, înmărmurit. Parcă a spus că leşul e chiar la răscruce. Întreabă-l cât de mult la dreapta.
— Cât de mult la dreapta faţă de răscruce?
— Cât de la dreapta?
— Cât de la dreapta? întrebă Jiro, aiurit. Ce să fie la dreapta?
— Leşul, prostule!
— Leşul nu-i la dreapta răscrucii.
— Nu-i la dreapta.
— Spune că nu-i la dreapta, domnule. Poate e la stânga. Ţăranii ăştia tâmpiţi nu deosebesc stânga de dreapta.
— Cadavrul e la stânga? întrebă Nagato. Parcă a zis că e la dreapta răscrucii.

Discuţia lipsită de noimă ar mai fi continuat multă vreme dacă Ichiro n-ar fi zărit după o cotitură leşul zăcând la întretăierea cărărilor. Ichiro se opri brusc, cu naginata pregătită, de parcă leşul ar fi revenit la viaţă şi s-ar fi repezit la el.

Nagato, gata-gata să se lovească de capătul lăncii, se opri şi el la fel de brusc. Această oprire neaşteptată se propagă în tot șirul: primul soldat încremeni pentru a evita ciocnirea cu judecătorul Nagato, iar al doilea se izbi de primul şi îl îmbrânci astfel în spatele lui Nagato, în ciuda străduinţelor celor doi de-a nu-l lovi pe magistrat.

Izbit fiind de prima santinelă, Nagato se întoarse şi răcni mânios:

— Baka! Tâmpitule! Ce naiba faci?

Omul căzu în genunchi, plecându-se plin de căinţă:

— Scuzaţi-mă, domnule! Scuzaţi-mă! E din cauza prostului din spatele meu. El m-a împins! N-a fost vina mea!

Jiro, care din poziţia sa avantajoasă de la coada procesiunii fusese martorul întregii scene, își înăbuşi râsul, spre nemulţumirea magistratului şi a oamenilor săi.

Nagato arătă spre cadavru şi strigă:

— Nu sta acolo mulţumindu-te să te dai cu capul de pământ! Ridică-te şi cercetează leşul!

— Da, domnule!

Primul soldat se ridică şi fugi spre cadavru, iar tovarăşul său se ţinu scai de el. Când omul din frunte încercă să se oprească după ce ajunsese lângă mort, celălalt dădu din nou peste el. Prin urmare, amândoi se rostogoliră peste răposat, răsturnând coşul cu cărbuni al lui Jiro. Soldaţii şi cadavrul formau acum o încâlceală de mâini şi de picioare. Primul, ruşinat şi mânios din cale-afară, începu să-l pocnească pe celălalt în mutră.

În timp ce Nagato şi Ichiro fugeau să-i despartă pe cei doi care se încăieraseră, de pe panta abruptă care cobora la răspântie se auzi un râs puternic, răsunător. Jiro privi într-acolo şi nu mică îi fu mirarea să-l vadă pe samuraiul de care se speriase mai devreme.

Stătea pe trunchiul culcat al unui pin pitic, aplecat de vânt. Copacul crescuse aproape paralel cu pământul, iar samuraiul se aşezase pe el în poziţia lotus, cu sabia în poală. În mâini avea un cuţitaş şi o bucată de lemn. Râsul său era atât de puternic, încât se văzu nevoit să arunce bucata de lemn în poală şi să se sprijine cu una din mâini de

trunchi, pentru a nu-şi pierde echilibrul.

Nagato se uită în sus, săgetându-l cu privirea pe samurai.

— De ce râzi? tună el.

Samuraiul nu se opri. Nagato, care aştepta un răspuns, insistă:

— Ei bine? Ei bine?

Râsul încetă treptat, după care bărbatul rânji la magistratul mânios şi spuse:

— Maimuţele zăpezilor sunt întotdeauna prilej de distracţie.

Judecătorul era uimit.

— De ce… Dar semnificaţia cuvintelor îi deveni limpede. Cine te crezi să ne faci maimuţe? strigă el.

— Arătaţi ca nişte bărbaţi, dar vă purtaţi ca maimuţele, aşa că mă tot întreb ce fel de vieţuitoare se află în faţa mea: oameni sau maimuţe?

Judecătorul, roşu la faţă de mânie, urlă la cele două gărzi, care continuau să se tăvălească pe jos, în acelaşi talmeş-balmeş cu cadavrul.

— Ridicaţi-vă şi arestaţi-l pe acest om! răcni el.

Celor doi le luă ceva timp să se ridice şi să-şi pregătească armele. Se uitară spre locul în care se găsea samuraiul, apoi unul la celălalt. În cele din urmă, îndemnaţi de urletele lui Nagato, făcură câţiva paşi nesiguri la deal, în direcţia străinului.

În timp ce începeau să se caţere pe versantul abrupt, toată înfăţişarea lor de războinici hotărâţi dispăru cu desăvârşire. În loc să-şi folosească lăncile ca arme, le întrebuinţară ca bastoane pentru urcuş. Niciunul dintre ei nu părea dispus să o ia înaintea celuilalt şi amândoi se uitau temători şi prudenţi la samurai. Când ajunseră la jumătatea distanţei ce-i despărţea de el, acesta puse bucăţica de lemn pe o ramură. Şterse cuţitaşul, un ko-gatana1, şi îl puse la locul lui. Îşi desfăcu picioarele şi sări pe pământ, apoi îşi îndreptă spatele şi vârî sabia la brâul chimonoului. Făcu toate acestea cu o iuţeală şi cu o economie de mişcări care îl fermecară pe Jiro. Nu la fel de fermecaţi erau şi soldaţii care să chinuiau să urce panta. Mişcările samuraiului fuseseră ca un semnal de retragere rapidă pentru soldaţi, care se răsuciră pe călcâie şi se rostogoliră înapoi în drum.

Văzându-şi trupele dezorganizate, strigătele lui Nagato încetară, deşi chipul său vânăt arăta de parcă era gata-gata să plesnească.

— Dacă mă rogi politicos, voi coborî să vorbesc cu tine, spuse samuraiul.

1 Ko-gatana, cuţit auxiliar purtat de obicei la teaca sabiei scurte wakizashi.

Privindu-i pe Ichiro, care se făcea tot mai mic, şi pe cele două gărzi neinstruite, Nagato îşi înăbuşi mânia şi se propti mai bine pe picioare, cu privirea în sus, aţintită asupra samuraiului.

Se înclină uşor şi spuse:

— Te rog, coboară, să putem vorbi.

Dând dovadă de o agilitate şi de un echilibru care îl uimiră pe Jiro, samuraiul alergă sprinten în josul pantei, până la cărare. Când ajunse la răscruce, cei doi soldaţi se dădură cu un pas înapoi, parcă spre a fi siguri că nu se aflau în raza lui de acţiune.

Văzând că apoplecticul Nagato nu era în stare să vorbească, Ichiro găsi de cuviinţă să se adreseze samuraiului.

— Sunt Ichiro, mai-marele satului Suzaka, spuse el. Aceştia sunt judecătorul Nagato şi doi dintre oamenii săi. După cum vă puteţi da seama, suntem aici pentru a cerceta moartea acestui om.

Samuraiul făcu semn cu bărbia în direcţia lui Jiro.

— Dar el cine este?

Surprins, Jiro îşi îngăimă numele. Era obişnuit să fie tratat ca un om neînsemnat şi nicidecum să fie remarcat sau recunoscut de către cei care îi erau fără discuţie superiori. Samuraiul era, fără îndoială, un ronin. Dar chiar şi fără stăpân, tot un samurai rămânea. Dacă i se năzărea, putea să-l taie cu sabia pe Jiro sau pe oricare alt ţăran fără să se teamă că va fi pedepsit de lege.

După ce, spre satisfacţia samuraiului, fură făcute prezentările, acesta întrebă:

— Aşadar, ce vreţi să ştiţi?

— Cum te numeşti? se interesă Nagato Takamasu, recăpătându-şi în sfârşit destulă stăpânire de sine cât să poată vorbi.

Auzind tonul agresiv al lui Nagato, samuraiul îi aruncă judecătorului o privire dură.

— Îmi trebuie numele tău pentru a-i raporta Stăpânului Ţinutului, se bâlbâi Nagato şi înclină iute capul, pentru a arăta cu un dorise nicidecum să fie lipsit de respect când pusese întrebarea. Sunt magistratul acestui ţinut.

Samuraiul se opri şi se uită în sus, spre înălţimi. Jiro îi urmări privirea, dar nu zări altceva decât crengile pinilor de pe versantul muntelui, care se legănau în bătaia vântului.

— Sunt Matsuyama Kaze, spuse samuraiul.

Lui Jiro i se păru neobişnuit ca numele samuraiului să fie chiar „Vântul Muntelui cu Pini”, adică exact la ce se uitase el. Negustorul de cărbune se întrebă dacă judecătorul va observa coincidenţa şi hotărî că Nagato Takamasu era un om care nu observa prea multe, în ciuda faptului că avea două nume. Cei care aveau două nume proveneau ori din familii de samurai, ori din familii nobile. Dacă ajungeau să câştige rangul de stăpâni ai unui ţinut, deveneau „nume mari” sau daimyō[1]. Pentru ţărănime, negustorime şi celelalte pături care formau restul societăţii

1 Daimyō (secolele X-XIX), după shogūn, cei mai puternici seniori în ierarhia japoneză; în traducere literală: „nume mare”.

japoneze, un singur nume era considerat suficient. Dacă apăreau confuzii din pricina aceasta, cei în cauză primeau un fel de etichetă de recunoaştere, cum ar fi „Jiro, negustorul de cărbune”.

— Şi ce ne poţi spune despre asta? continuă magistratul, arătând către proaspăt-deranjatul cadavru de la picioarele lor.

— E mort.

Lui Jiro i se păruse că zărise o umbră de zâmbet pe chipul samuraiului când acesta rostise cuvintele, cu toate că expresia lui rămăsese serioasă.

— Da, nu încape îndoială că e mort, spuse Nagato, dar ştii cumva cum s-a întâmplat asta?

— De la o săgeată.

Deşi Matsuyama Kaze îşi păstra seriozitatea, Jiro era sigur că apăruse o licărire de veselie în ochii săi. „Îşi bate joc de judecător”, îşi spuse în sinea lui. Magistratul avea putere de viaţă şi de moarte, iar ideea că era jucat pe degete şi luat peste picior i se părea lui Jiro de neconceput.

— Fără îndoială, văd asta. L-a ucis o săgeată. Dar ştim cum a fost ucis?

— Spun doar ce îmi arată ochii. N-am văzut crima. Când am urcat pe cărare, l-am văzut pe Jiro cercetând leşul. M-a văzut şi el, s-a speriat, şi-a lăsat coşul cu cărbuni şi a fugit. M-am hotărât să mă opresc puţin, să văd ce se va întâmpla. Mi-am spus că ar putea fi interesant. Chiar aşa a fost.

— Da, înţeleg. Dar nu ştii nimic în afară de ceea ce ai văzut?

Kaze zâmbi.

— Se pare că unii nu înţeleg nici măcar ceea ce văd cu ochii lor. E o prostie să-mi pui întrebări despre lucruri pe care nu le văd.

Judecătorul nu era sigur dacă fusese sau nu insultat şi făcu o pauză de câteva clipe pentru a încerca să-şi dea seama. Nu reuşi, aşa că îşi concentră din nou atenţia asupra cadavrului. Îl înconjură de câteva ori, murmurând „Da, da" în timp ce studia cu atenţie fiecare detaliu. În cele din urmă se opri, îşi puse mâinile în şolduri şi anunţă semeţ:

— Ei, bineînţeles. E limpede.

Nimeni, nici măcar Kaze nu-l încurajă pe magistrat să explice ce era atât de limpede. Cu toate acestea, el o făcu.

— Acest om e un străin. Cu siguranţă, nu e din satul nostru. Fireşte, mergea pe cărare şi a fost atacat de tâlhari, care i-au tras o săgeată în spate şi l-au jefuit. Da, totul e cât se poate de limpede.

Kaze pufni în râs. Iritat, judecătorul se întoarse către el şi exclamă:

— Eu sunt magistratul!

— Da, tu eşti, spuse Kaze, iar una dintre obligaţiile tale e să te asiguri că se va face dreptate. Asta nu se va întâmpla dacă nu-ţi poţi da seama nici măcar unde a fost ucis un om.

— Ce tot spui?

— Câţi oameni ai văzut umblând încălţaţi cu o singură sanda?

— Niciunul! Ce întrebare ridicolă!

— Atunci de ce acest om are o singură sanda? Bărbaţii ori poartă două sandale, ori umblă desculţi, ca Jiro.

Examinând cu atenţie leşul, judecătorul mormăi:

— Da, da, înţeleg ce vrei să spui. Se uită apoi la soldaţi şi porunci: Găsiţi cealaltă sanda!

— Nu te mai obosi, spuse Kaze. Nu e aici. S-a pierdut în locul în care bărbatul acesta a fost ucis.

— O fi pierdut-o când fugea încoace. Dacă sandaua nu e aici, nu înseamnă că n-a fost ucis aici.

— Tot dând ocol leşului, ai şters toate urmele, dar, înainte să apari, m-am uitat pe cărare. Am văzut urmele unui cal, precum şi altele lăsate de picioarele goale şi sandalele altor oameni care au trecut pe aici, pe la răscruce. Nu erau urme lăsate de o singură sanda şi de un picior gol. Omul acesta nu a fost ucis aici.

— Dar e caraghios să crezi că a fost omorât în altă parte. De ce s-ar obosi tâlharii să care un călător pe care l-au omorât cine ştie unde

până aici, la răscruce? întrebă judecătorul.

— De ce i-ar fi lăsat tâlharii banii?

— Cum? Mai are încă bani?

— Uită-te în cutia lui.

Judecătorul îi porunci lui Ichiro să facă ce spusese Kaze. Mai-marele satului se aplecă şi găsi cutia de călătorie a mortului, atârnată cu un şnur scurt de brâul chimonoului. De obicei, acest şnur avea la capătul de sus un bumb care nu-l lăsa să alunece de la brâu. Văzu că bumbul nu era obişnuitul netsuke1 sculptat din fildeş, ci doar o bucată pătrată de lemn cu o gaură în ea.

Ichiro luă chimirul şi se uită în el.

— E adevărat, judecătorsam «2, sunt bani aici. Câţiva de aramă şi unul de argint.

— Da, da, foarte ciudat. De unde ai ştiut, samuraiule?

— M-am uitat în el, răspunse Kaze.

— Ştii cam multe pentru cineva care susţine că a ajuns aici după ce leşul fusese descoperit de negustorul de cărbune.

— Ai fi ştiut şi tu mai multe dacă te uitai. Bunăoară, vezi cum arată brâul omului? Vezi cum e legat?

Magistratul se uită iar la cadavru, preţ de câteva minute. La fel făcu şi Jiro. Un brâu lung înconjura de mai multe ori mijlocul mortului. În ciuda lungimii sale, părea să nu fie legat prea strâns. Jiro nu prea ştia ce voia samuraiul să spună. Judecătorul împărtăşea zăpăceala negustorului.

— Nu văd nimic, recunoscu el.

Samuraiul oftă.

— Poţi să ţii o lumânare aprinsă lângă faţa unui om, dar, chiar dacă acesta îi simte căldura, nu-l poţi obliga să deschidă ochii pentru a vedea flacăra.

1 Netsuke, în secolele XVII-XIX, miniaturi din fildeş întrebuinţate drept butoni care fixau la brâu (obi) şnurul de care atârnau cutiile sau pungile pentru bani şi obiecte personale.

2 Sama, sufix utilizat ca formulă de politeţe.

— Ascultă! se răsti magistratul. Încep să mă obosească remarcile dumitale. Nu au noimă şi găsesc că sunt lipsite de respect.

Samuraiul se înclină uşor.

— Am cel mai adânc respect pentru poziţia de magistrat, spuse el. E o funcţie importantă, de cea mai mare însemnătate pentru

păstrarea ordinii într-un ţinut. Dacă ţi se pare că vreuna dintre remarcile mele a fost jignitoare, îmi cer scuze. Ele oglindesc pur şi simplu ceea ce am văzut cu ochii mei şi am auzit cu urechile mele.

Judecătorul clipi de câteva ori, nefiind sigur dacă i se ceruseră scuze sau dacă fusese jignit din nou. În cele din urmă, zise:

— Ei bine, va trebui să raportez asta Stăpânului şi vom vedea ce părere are. Conacul său este în apropierea satului Suzaka. E foarte ciudat, din cale afară de ciudat. Samuraiule, îţi cer să rămâi pe aici până ce Stăpânul nostru va hotărî ce e de făcut în legătură cu tărăşenia asta.

— În satul Suzaka e vreo ceainărie?

— Nu, dar poţi trage la negustorul de cărbune.

Jiro nu voia ca magistratul să i-l aducă în casă pe acest străin. Nu voia să-i fie impus un oaspete, mai ales când era vorba de un ronin de prin alte părţi.

— Să-mi fie cu iertare, judecător-sama, dar casa mea e prea sărăcăcioasă pentru un samurai.

— Prostii! spuse magistratul. Trebuie să primească adăpost undeva. Cu siguranţă, nu poate sta la mine sau la conacul Stăpânului. Casa ta e numai bună.

— Poate că samuraiul nu doreşte să stea într-o asemenea umilă cocioabă.

— O, nu, spuse Kaze zâmbind. Acum două nopţi, am dormit pe fundul bărcii în care călătoream, iar azi-noapte m-am odihnit sub cerul liber. Sunt încredinţat că mă voi simţi foarte bine în casa dumitale.

— Dar…

Ultima încercare a lui Jiro de a protesta a fost curmată de judecător, care spuse:

— Prea bine, atunci aşa rămâne. Să mergem în sat. Trebuie să-i raportez degrabă Stăpânului. Voi doi rămâneţi aici şi îngropaţi mortul, le porunci el celor două gărzi.

— Nu luaţi leşul la Suzaka? Poate cineva din sat îl cunoaşte pe acest om. Dacă vouă vă e străin, nu înseamnă că nu-l cunoaşte nimeni de-acolo, îi sfătui Kaze.

— La ce bun? Ar fi o strădainţă fără rost. Aici obişnuim să îngropăm necunoscuţii morţi pe marginea drumului. Aşa e obiceiul prin partea locului. Da, da, aşa e cel mai bine.

Judecătorul porni iute spre sat.

Samuraiul nu îl urmă imediat, iar atât Jiro cât şi Ichiro se văzură

nevoiţi să aleagă între a-l urma pe judecător şi a se încredinţa că va pleca şi samuraiul.

Mai mult pentru sine, Kaze spuse:

— Ce loc e acesta, în care leşurile străinilor sunt ceva atât de obişnuit, încât aveţi obiceiul să le îngropaţi la marginea drumului?

Îşi vârî sabia la brâu şi o potrivi cu grijă, după care o apucă în josul cărării, spre sat. Mai-marele satului, Ichiro, porni pe urmele lui. Curios, Jiro privi spre înălţimi, apoi în josul cărării, unde magistratul, roninul şi Ichiro se vedeau din ce în ce mai mici. Până la urmă se hotărî să îşi satisfacă curiozitatea şi începu să se caţere spre locul în care stătuse samuraiul.

Când ajunse la trunchiul de pin, ridică bucata de lemn pe care o cioplise Kaze. Era un ciot dintr-o creangă, lung cât palma şi gros cât un capăt de lance în partea neascuţită. Din bucata aceea de lemn samuraiul sculptase o statuetă a lui Kannon, zeiţa îndurării. Statueta nu era terminată. Doar faţa şi umerii începuseră să prindă contur în lemnul brut, dar Jiro se minună de frumuseţea delicată şi expresia senină a chipului care îl privea.

Ochii lui Kannon erau două crestături cu pleoape, iar obrajii catifelaţi încadrau o gură mică, cu buzele perfect definite. Ca întotdeauna, era răbdătoare şi ispititoare, gata să-şi arate îndurarea faţă de orice fiinţă care s-ar fi rugat cu sinceritate. Că mâinile unui bărbat reuşiseră să redea înfăţişarea plină de viaţă a zeiţei dintr-o biată bucată de lemn era un motiv de mirare pentru Jiro, care era obişnuit cu reprezentări mult mai grosolane ale divinităţilor ce sălăşluiau pe Tărâmul Zeilor.

Jiro privi în jos şi îi văzu pe cei doi soldaţi încropind un mormânt de mântuială la marginea drumului. Din poziţia avantajoasă în care se afla, răscrucea şi împrejurimile ei se deschideau în faţa lui ca un tablou încadrat de o ramă alcătuită din trunchiuri şi ramuri. Din locul în care samuraiul o aşezase pe Kannon, zeiţa putea privi în vale, către bărbatul ucis şi către oricine trecea pe acolo, arătându-şi îndurarea faţă de drumeţii trudiţi ce străbăteau cărări primejdioase. Jiro puse statuia pe jumătate cioplită la loc, chiar pe ramura pe care o lăsase samuraiul. Bătu din palme şi făcu o plecăciune, rugându-se de zeiţă să-şi arate mărinimia şi faţă de el.

Cei doi bărbaţi care săpau mormântul îşi ridicară privirile către negustor când acesta îşi începu rugăciunea, dar curiozitatea lor nu era

atât de mare încât să se deranjeze să afle ce făcea el. Poticnindu-se şi mai mult alunecând, Jiro coborî panta pe care samuraiul o străbătuse atât de sprinten cu câteva minute mai devreme. După ce adună cărbunele împrăştiat şi îşi săltă coşul în spinare, o luă la goană pe cărarea ce ducea către satul Suzaka.

CAPITOLUL 3

Un păianjen stă la pândă în urzeala-i argintie.

Biet fluturaşi

— Aşadaaar?

Nagato nu putea suferi discuţiile acestea. Stăpânului Manase îi plăceau fineţea şi luatul pe ocolite. Nagato era doar un samurai necioplit de la ţară şi îşi cunoştea prea bine locul. Nu ştia niciodată cum să se poarte cu acest stăpân deosebit de ceilalţi, care ţinea la tradiţii ciudate şi vorbea cu un accent neobişnuit. Acum, după ce îi fuseseră raportate crima de la răscruce şi întâlnirea cu samuraiul, Manase aştepta comentarii din partea lui Nagato, doar că acesta din urmă n-avea nici cea mai mică idee despre răspunsul pe care îl dorea Stăpânul la o întrebare alcătuită dintr-un singur cuvânt.

— Pesemne că a fost isprava căpeteniei Kuemon, Manase-sama, spuse Nagato.

— Aşadaaar?

Iar aceeaşi replică. Acum se aflau în camera de lucru a Stăpânului. Din anumite motive, Stăpânul Manase preferase să aibă la camera de lucru jaluzele din lemn masiv, în locul obişnuitelor shoji1 subţiri. Rezultatul era o încăpere întunecoasă şi lugubră, cu umbre adânci, semănând neplăcut de mult cu o peşteră. Stăpânul şedea în mijlocul odăii, înconjurat de cărţi şi bibelouri. Când slugile de la conac se apucau de clevetit cu sătenii, vorbeau despre ştiinţa de carte a Stăpânului, despre cum zăbovea el în camera de lucru până târziu în noapte, studiind cu băgare de seamă texte vechi, la lumina unei singure lumânări puse într-un sfeşnic mare de metal aşezat pe podea. Stăpânului îi plăceau lucrurile fine, trăia în belşug şi se înveşmânta cu straie scumpe, dar avea obiceiurile austere ale unui sihastru. În trecut, seniorii micului ţinut fuseseră cu toţii samurai necioplţi de la ţară, interesaţi numai să meargă la vânătoare, să se ospăteze şi să adune cât mai multe ibovnice. Un stăpân învăţat era ceva cu totul şi cu totul neobişnuit.

Nagato găsea mereu stânjenitor efectul camerei de lucru

întunecoase, ticsite cu cărţi. Acesta devenea şi mai greu de îndurat din cauza parfumului puternic pe care îl folosea Stăpânul. Slugile spuneau că Manase se îmbăia arareori, în această privinţă semăna cu barbarii aceia

1 Shoji, cadru de lemn acoperit cu hârtie de orez, folosit în casele japoneze drept uşă glisantă sau paravan.

păroşi de pe îndepărtatele meleaguri ale Europei, arătări despre care Nagato auzise, dar pe care nu îi fusese dat să le vadă vreodată. Stăpânul Manase întrebuinţa în acelaşi timp numeroase arome, cumpărate sau născocite de el. Aromele, mirosul fumului de lumânare şi izul de buruiană al duşumelelor acoperite cu tatami1 vechi alcătuiau o atmosferă înecăcioasă, apăsătoare, pe care Nagato o găsea de nesuportat.

Magistratul ştia prea bine că nu trebuie să pomenească despre nemulţumirile sale, însă atunci când se găseau împreună în mica şi sufocanta cameră de lucru, miasmele înţepătoare îi iritau nasul şi îi luau minţile. Încerca disperat să-i spună Stăpânului ce trebuia, asta din mai multe motive. Primul era să scape din cămăruţa în care simţea că se înăbuşă. Al doilea era maniera ciudată în care îi vorbea Stăpânul şi care îi provoca o mare stânjeneală, oriunde s-ar fi aflat. Al treilea şi cel mai însemnat era că nu voia ca mortul de la răscruce să trezească interesul lui Manase.

Stăpânul îşi duse evantaiul închis la buze, un semn sigur că îşi pierduse răbdarea din cauza tăcerii lui Nagato.

— Pesemne că există o altă explicaţie, Manase-sama, bâigui judecătorul.

— Aşadaaar?

1 Tatami, rogojină din papură şi paie de orez; datorită dimensiunii standardizate, era şi unitate de măsură pentru suprafeţe ($1,62\ m^2$).

De data aceasta Nagato îşi dădu seama că intonaţia acelui singur cuvânt dovedea interes.

— Da, da. Pesemne că roninul acela l-a ucis.

Manase începu să râdă pe înfundate.

— Şi de ceea crezi asta?

Magistratul ştia că nu era din cale afară de isteţ, dar, fără îndoială, şiretenia nu-i lipsea defel.

— Am observat multe lucruri la acel leş care dovedesc că

străinul nu a fost omorât la răspântie.

— Chiar aşaaa?

Interesul crescuse simţitor.

— Da, da, stăpâne. Negustorul avea o singură sanda. Cealaltă nu era la răscruce, cu alte cuvinte s-a pierdut acolo unde a fost ucis.

— Şi ai observat tu singur astaaa?

Nagato deveni cam neliniştit. Manase ar fi putut să-l ia la întrebări şi pe Ichiro, ageamiul acela care ajunsese mai-marele satului, aşa că nu stărui să mintă cu neobrăzare.

— Am obţinut informaţia aceasta luându-l la întrebări pe ronin.

Stăpânul Manase privea în gol, lovindu-şi palma cu evantaiul închis, semn limpede că stătea pe gânduri.

— Interesant, spuse el.

— Şi mai e ceva, Manase-sama.

— Da…

— Sunt aproape încredinţat că nu căpetenia Kuemon l-a ucis pe negustor.

— Honto? Adevărat?

— Da, Stăpâne.

— De unde ştii?

Magistratul îşi stăpâni un zâmbet. Îl obligase pe Manase să se exprime prin propoziţii întregi, în loc să întrebuinţeze un singur cuvânt, să facă mişcări cu evantaiul sau să se încrunte, adică gesturile sale obişnuite.

— Păi, spuse Nagato, când m-am uitat cu băgare de seamă la negustorul mort, am văzut că mai avea bani în chimir. Chiar dacă, din cine ştie ce pricină, Kuemon ar fi mutat leşul ca să scape de el, e lucru ştiut că nu ar fi lăsat niciun bănuţ asupra lui.

Nagato simţi că Stăpânul îl privea cu un strop de admiraţie.

— Interesant punct de vedere, Nagato, zise Manase.

Era una dintre puţinele situaţii în care folosise numele magistratului, aşa că acesta găsi de cuviinţă să îşi îndrepte mândru spatele.

— Dar de ce crezi că l-a omorât roninul?

— Ştie prea multe despre asta, răspunse ferm Nagato. A spus că negustorul n-a fost ucis la răscruce şi că ştie mai multe despre crimă, dar n-a vrut să-mi zică ce anume. Cum ar putea şti atâtea dacă n-ar fi chiar el făptaşul?

Se auzi încă o dată plesnetul evantaiului în palma mâinii stângi. În cele din urmă, Stăpânul Manase spuse:

— Dar am înţeles că negustorul de cărbune l-a zărit pe ronin venind pe drumul dinspre Uzen abia după ce găsise leşul.

De data aceasta Nagato îşi jucă atuul, spunând ce-i venise în minte cu numai câteva clipe mai devreme.

— Negustorul şi roninul sunt complici. Da, da. Poate că a fost plătit, poate că nu, dar dintr-un motiv anume ţăranul acela minte despre împrejurările în care a găsit cadavrul şi despre întâlnirea cu roninul.

— Interesantă idee. Sincer, Nagato, sunt uimit că ai reuşit să descoperi asta.

Nagato nu simţi reproşul, având ochi şi urechi doar pentru surpriza şi entuziasmul din glasul Stăpânului. Se înclină solemn, în semn de mulţumire.

— Aşadaaar, ai de gând să-l arestezi? zise Manase, ducându-şi evantaiul la gură, semn că amănuntele lumeşti legate de administraţie începuseră să-l plictisească.

Nagato îşi linse buzele uscate. Făcu din nou o plecăciune, de data aceasta în chip de scuză.

— S-ar putea dovedi o treabă anevoioasă, spuse el. Samuraiul pare foarte puternic, iar cu oamenii mei… ar fi cam… ăăă…

Stăpânul îl privi ca şi cum era o insectă de un soi nou şi foarte interesant.

— Cu alte cuvinte, ţi-e teamă să-l arestezi.

Magistratul se pierdu din nou.

— Nu e vorba de… mă rog…

Făcu o nouă plecăciune.

— Prea bine, zise Stăpânul Manase. Voi cugeta la asta când voi avea timp. La urma urmei, ce mai contează încă un negustor mort? Discuţia noastră a devenit plictisitoare.

Făcu o mişcare uşoară cu evantaiul închis, ca şi cum voia să alunge o muscă.

— Acum pleacă! Când o să mă gândesc la ceva, o să te chem.

Magistratul făcu o ultimă plecăciune şi ieşi din camera Stăpânului. Îndată ce se văzu afară, oftă de uşurare. Manase nu-i pusese prea multe întrebări şi nu-i poruncise să-l prindă pe samurai. Ţelul lui Nagato fusese atins, scăpase cu bine din acest interogatoriu.

Plecă ţanţoş de la conac şi porni în josul cărării, spre sat.

De la conac până în sat avea cam un sfert de ceas de mers. În timp ce îşi vedea de drum, Nagato se felicita pentru a-l fi întrecut în isteţime pe ciudatul Stăpân. De prea multe ori acesta îi dăduse de înţeles că îl consideră un netot şi adesea râdea cu neruşinare de răspunsurile pe care el se străduia să le dea la întrebările încurcate pe care i le punea. Tâmpitul!

Stăpânul imita felul curtenitor în care vorbeau nobilii de altă dată, dar Nagato ştia că familia din care se trăgea Manase nu era cu nimic mai nobilă decât a lui. Amândoi erau samurai şi, cu toate că Nagato uitase de-a lungul anilor cunoştinţele pe care le dobândise în artele marţiale, continua să fie convins că l-ar învinge pe vlăguitul Stăpân într-un duel – dacă legile de nezdruncinat ale datoriei i-ar fi permis aceasta. În schimb, în urma unui capriciu al războiului despre care aflase tot satul, micuţul şi bolnăviciosul bărbat care şedea în camera întunecoasă ajunsese stăpânul absolut al ţinutului, pe când Nagato era doar judecător, legat prin jurământ să-l slujească pe Manase până la moarte. Nagato adună cu înverşunare un ghem vâscos de flegmă din adâncul gâtlejului şi îl scuipă pe marginea drumului.

Nagato cugeta adesea la nedreptatea acestei situaţii, mai ales după câteva cupe de sake, când se simţea şi mai nefericit din cauza ghinionului său în viaţă. Era un sentiment primejdios, dar şi vremurile în care trăia erau la fel de primejdioase. Dacă Taiko se ridicase din rândul ţărănimii şi ajunsese împărat al Japoniei, de ce n-ar putea un samurai ca Nagato Takamasu să conducă un ţinut prăpădit, de 150 de kokuăceasta era fantezia preferată a magistratului şi în acelaşi timp o dovadă a orizontului său limitat, dacă ne gândim că imaginaţia lui nu mergea mai departe de stăpânirea micului ţinut muntos. Din nefericire, în ciuda tratamentului nemilos la care îi supunea pe ţăranii din sat, Nagato nu era nici măcar stăpânul propriei sale gospodării.

Soacra lui Nagato împlinise şaizeci şi unu de ani, vârsta tradiţională la care o femeie sau un bărbat din Japonia poate să spună şi să facă tot ceea ce pofteşte. Sigur, nici înainte nu se dăduse

1 Koku, unitate de măsură pentru volum echivalentă cu 278, 3 litri; iniţial reprezenta cantitatea de orez necesară pentru a hrăni un războinic vreme de un an (aproximativ 150 kg).

vreodată înapoi de la asta, cel puţin nu între pereţii casei sale, dar acum era tot mai pusă pe harţă din cauza dezamăgirii provocate de

adoptarea lui Nagato.

Judecătorul nu se născuse în casa familiei Nagato, iar bătrâna se plângea mereu că defunctul ei soţ făcuse o mare greşeală în graba lui de a-şi duce mai departe neamul. Şi magistratul considera că se făcuse o greşeală, dar din cu totul alte motive.

Nagato era primul născut al lui Hotta Masahiro. Prin tradiţie, primul născut trebuia să moştenească drepturile şi pământurile tatălui său, dar faptul că el fusese oferit spre adopţie însemna că era, în realitate, fructul unei relaţii amoroase care se consumase înainte ca mama lui să se căsătorească cu Hotta. De altminteri, un prim-născut n-ar fi fost niciodată dat în străini. Fără îndoială, maică-sa avusese o legătură cu alt bărbat, dar judecătorul nu reuşise niciodată să afle cine era adevăratul său tată.

O sarcină neaşteptată ar fi explicat pe de altă parte de ce mama lui, al cărei statut social era mult deasupra celui al lui Hotta, s-ar fi căsătorit cu cineva inferior rangului ei. Era foarte greu să aranjezi peste noapte căsătorii între familii cu acelaşi rang. Astfel de mariaje erau chestiuni complicate, realizate pentru întărirea poziţiei sociale sau, în cazul în care aveau scopul de a consolida o alianţă militară, din raţiuni de securitate. Cereau un timp îndelungat şi, fiindcă era vorba de o fată rămasă grea, al cărei pântec creştea simţitor pe zi ce trece, familia nu avea la dispoziţie timpul pe care l-ar fi avut în cazul unei căsătorii obişnuite. O căsătorie cu cineva aflat pe o treaptă socială inferioară se putea aranja mult mai repede decât una între persoane cu acelaşi statut. Mirele care accepta o asemenea mireasă se alegea cu o parteneră care îl ajuta să urce în societate, în ciuda faptului că sarcina era, fireşte, un neajuns stânjenitor care urma să fie ignorat.

Mama judecătorului se căsătorise cu cineva sub condiţia ei, iar trimiterea spre adopţie a primului născut la familia Nagato fusese încă un neajuns pentru copil. Dat fiind că micuţul nu era un Hotta adevărat, onorabilul său tată îl putea oferi oricând spre adopţie fără să se aleagă cu vreun stigmat social de pe urma acestei tranzacţii. Hotta îşi iubea sincer copiii, dar viitorul magistrat nu avea să se bucure niciodată de privilegiile de care se bucura primul născut într-o familie niponă şi aflase asta încă de la cea mai fragedă vârstă. Când băiatul trecuse pragul adolescenţei, Hotta găsise ocazia perfectă să scape de povara ce-l stânjenea de atâta vreme şi îl însurase, obligându-l astfel să intre în familia Nagato.

Soţii Nagato nu aveau un descendent de parte bărbătească şi se foloseau de fiica lor pentru a-şi duce mai departe numele. Voiau să găsească repede un soţ pentru copilă, după care proaspătul ginere avea să fie adoptat şi implicit să primească numele de Nagato. Apoi, cei din generaţia următoare ar fi devenit Nagato „adevăraţi”.

Cum adopţia putea fi anulată, familia Nagato avea o putere totală asupra ginerelui, obligându-l să suporte o soacră care îşi vâra nasul peste tot şi o nevastă neascultătoare. Soţia, având sprijin necondiţionat din partea mamei sale cu limba ascuţită, se bucura de putere absolută şi amândouă se luau mereu de bărbatul care ar fi trebuit să fie puternicul braţ al legii în ţinut. Asta îl făcea pe Nagato să se simtă neînsemnat şi neputincios, iar abuzurile soacrei sale îi dădeau sentimentul că fusese prins pe viaţă într-o capcană.

Cu toate acestea, judecătorul nu-şi pierduse speranţa că ar putea urca pe scara socială chiar dacă nu avea cum să scape de obârşia lui stânjenitoare, de o căsătorie cumplită sau de slugărnicia pe care trebuia să o arate ciudatului Manase. Avea nevoie doar de bani, iar banii erau deocamdată obsesia lui Nagato, pentru că avea un ţel precis: îşi dorea o concubină.

Nevasta lui Nagato îşi făcuse datoria de soaţă: îi născuse un fiu, o obrăznicătură pipernicită care se ţinea de fusta mamei şi se purta la fel ca ea. Odată dusă la bun sfârşit această datorie, nu i se mai putea cere să presare niciun grăunte de pasiune în viaţa soţului ei. Or, când păţeau aşa ceva, samuraii îşi găseau alte femei sau chiar băieţi. Ea, bineînţeles, trebuia să-i rămână fidelă, în timp ce el îşi putea satisface poftele cu altcineva.

Nagato avea dorinţe nemăsurate, dar în afară de mâncare nicio altă poftă nu îi era satisfăcută.

Fusese ocolit de putere, bani, ranguri sau femei. Acum era hotărât să schimbe acest lucru. Banii erau cheia succesului şi, odată ce i-ar fi avut, restul urma să vină de la sine.

Se gândi într-o doară la fata pe care ar fi ales-o drept ibovnică. Tâmpitul acela de Ichiro, mai-marele satului, avea o fiică graţioasă de 11 ani, care ar fi fost tocmai bună pentru început. Era lipsită de fineţe dar, numai la gândul că ar atinge pielea ei catifelată, simţea cum îi trec fiori de plăcere prin vintre.

Nagato fusese învăţat că graţia şi delicateţea erau atributele feminităţii, însă copila era cam stângace şi ciudată şi alerga prin sat ca

un băieţoi. Mai fusese învăţat că lipsa muşchilor şi carnea moale sporeau puterea de atracţie a unei femei, dar micuţa avea picioare ciolănoase şi, pentru că muncea încă din fragedă copilărie, avea carnea tare. Nu-i era străin nici faptul că rafinamentul în arte era o trăsătură plină de erotism, doar că fătuca era neştiutoare în privinţa etichetei în societate şi nu ştia carte, obişnuită fiind doar cu viaţa de la ţară. Tot atât de bine ştia că un gât lung ca de lebădă reprezenta culmea feminităţii, însă gâtul fetei era scurt şi îndesat. Şi, una peste alta, când Nagato o privea pe copilă în timp ce aceasta umbla încoace şi încolo, vedea bine că are picioare mari, de ţărancă, şi nicidecum mărunte, aşa cum trebuia să aibă femeia atrăgătoare pe care şi-o închipuia el.

În ciuda acestor neajunsuri, copila reuşea să-i trezească poftele dintr-un motiv cât se poate de simplu: era vulnerabilă.

Cum putuse o bucăţică atât de straşnică să iasă din sacul ăla de ciolane care era mai-marele satului era dincolo de puterea de înţelegere a lui Nagato. Judecătorul făcuse nu o dată aluzie că ar fi dispus să-şi ofere favorurile nubilei fiice a lui Ichiro, dar acesta părea surd la sugestiile lui. Nagato oftă. Ţăranii tot tâmpiţi rămân! N-are importanţă; odată ce s-ar vedea cu bani, ar putea, foarte simplu, să cumpere fata de la neghiob.

— Taidama! Am sosit! strigă el în timp ce intra în casă, care era mult mai mare şi mai falnică decât a oricăruia dintre ţăranii din sat.

Se oprise la intrare şi îşi desfăcea sandalele. Veni să-l întâmpine soacra lui cea zbârcită, şi nu soţia, aşa cum s-ar fi cuvenit. Bătrâna strâmbă din nas când se apropie de el.

— Iar duhneşti de la căsoaia aia. Ai fost să-l vezi pe Stăpân. Spală-ţi hoitul înainte să intri în casă, îi porunci bătrâna.

Furios şi plin de ură, Nagato scrâşni din dinţi, dar se supuse şi ieşi să se spele.

CAPITOLUL 4

O flacără fierbinte şi un ceainic ce dă în clocot.

Bine e să ai prieteni!

— Mâncare?

— Da.

Jiro scoase cu polonicul nişte păsat de mei şi orez brun şi-l puse într-un bol. Nu-i plăcea deloc că trebuia să irosească orezul pentru mâncare, dar se gândise că ar fi nimerit să-l adauge la mei ca nu cumva samuraiul să se mânie.

Cei doi se aflau în căsuța lui Jiro și stăteau pe platforma înălțată din lemn care alcătuia podeaua odăii. Gospodăria care măsura vreo opt pași în lung și vreo șase în lat avea un acoperiș înalt de paie a cărui parte de dedesubt era înnegrită de funingine. De grinzile acoperișului erau prinse grătare încropite din tulpini de bambus, care serveau drept spații de depozitare. Pereții erau făcuți din scânduri cioplite grosolan, dar îmbinate cu multă băgare de seamă, spre a-i feri pe locatari de vânturile mușcătoare ale iernii care și-ar fi putut face loc prin crăpături. Cele mai multe dintre scândurile potrivite pe scheletul din bârne și grinzi erau într-o stare seminaturală: coaja și crengile fuseseră înlăturate, dar forma naturală a trunchiului se păstrase în bună măsură. Ca și partea de dedesubt a acoperișului, tot lemnul era afumat de nenumăratele focuri ce încălziseră casa sau bucatele. Îmbinările aveau rosturi bine lucrate care, împreună cu câteva pene din lemn, asigurau stabilitatea și rezistența casei.

Focul fusese făcut într-o adâncitură din mijlocul platformei pe care stăteau Jiro și Kaze. Acolo, printr-o deschizătură pătrată tăiată în scândurile dușumelei, dogorea o mână de cărbuni care asigurau și iluminatul odăii. Deasupra focului, agățată de o funie trecută peste o bârnă din acoperiș, atârna o oală de fier în care clocotea păsatul. Dezlegând funia legată de un țăruș și trăgând de ea sau slăbind-o, Jiro controla încălzirea bucatelor.

Un mănunchi delicat de fuioare cenușii se înălța din vatră și, după ce se unduia în jurul oalei, își făcea loc prin spațiile din acoperișul de paie. Fumul ar fi trebuit să iasă printr-o deschizătură de sub streașină, dar cea mai mare parte rămânea înăuntru și se răspândea în întreaga casă, făcând ochii să lăcrimeze și uscând gâtlejurile până ce acestea deveneau scorțoase ca pielea veche.

Sus de tot, deasupra căpriorilor, pe grinda de pe culmea acoperișului, se afla o săgeată vopsită în negru, orientată spre nord-est – către kimon sau „direcția diavolului”. Săgeata, legată de grindă cu o sfoară de cânepă, era un obiect de ceremonie shintoist menit să alunge duhurile rele. Bunicul lui Jiro și dulgherul care supraveghease construcția o legaseră acolo pentru a respecta ritualul, iar asta se întâmplase cu mai bine de nouăzeci de ani în urmă. Toți sătenii participaseră la construirea casei, tot așa cum Jiro, tatăl său și tatăl tatălui lui dăduseră o mână de ajutor la ridicarea celorlalte casele din sat. Dacă o casă scăpa de cutremure, incendii sau războaie, putea

rămâne în proprietatea familiei veacuri în şir, pentru că era reparată neîncetat şi anumite porţiuni erau înlocuite pe măsură ce trecerea timpului şi intemperiile îşi luau tributul. Astfel se asigura continuitatea unei familii şi chiar a satului însuşi, deoarece longevitatea întregului era mult mai însemnată decât cea a părţilor sale componente.

Jiro îi întinse lui Kaze castronul cu păsat. Samuraiul îl primi şi făcu ceva nemaivăzut: se înclină puţin, arătând că era recunoscător pentru bucate şi mulţumindu-i astfel lui Jiro. De-a lungul celor cincizeci de ani ai săi, lui Jiro nu-i fusese dat să vadă un samurai mulţumindu-i pentru ceva şi, cu atât mai puţin, unul care să-i facă o plecăciune, fie ea cât de mică. Mai avea puţin şi scăpa polonicul de lemn din mână.

Kaze se purta de parcă nu făcuse nimic neobişnuit. Duse castronul la buze şi, cu ajutorul unei perechi de hashi1, începu să mănânce cu poftă, trăgând totodată şi aer pentru a răci păsatul fierbinte.

— E bun, spuse el.

Jiro se holbă la acest om neobişnuit, neştiind prea bine ce să creadă despre el. După întoarcerea în satul Suzaka, judecătorul se dusese să dea socoteală Stăpânului Manase. Jiro îi oferise lui Kaze micul dejun, dar samuraiul îl refuzase, spunând că în dimineaţa aceea mâncase nişte găluşte de orez prăjite înainte să pornească la drum.

Negustorul îşi petrecuse dimineaţa vânzând cărbune clienţilor săi obişnuiţi. Kaze cutreierase şi el prin sat, privind mereu în stânga şi în dreapta, de parcă ar fi căutat ceva. Prezenţa lui îi tulbura pe săteni, ceea ce era oarecum de bun augur pentru Jiro, deoarece le distrăgea atenţia de la vestea neplăcută a creşterii preţului.

Tot uitându-se în jur, roninul constatase că Suzaka era un buraku, un cătun, şi nicidecum o mura, adică un sat în adevăratul înţeles al cuvântului. Un buraku avea un număr mic de gospodării, iar mai multe buraku învecinate formau o mura. Prin părţile acelea, în munţi, nu erau însă prea multe.

1 Hashi, beţişoare din lemn.

Acum, după ce soarele asfinţise, iar masa de seară era pregătită, Jiro nu ştia la ce să se mai aştepte de la Kaze. Se temea pentru ce ar fi putut să se întâmple, fiindcă până atunci nu mai găzduise niciun samurai. De fapt, de când murise soţia lui, rareori mai avusese oaspeţi. Nu-şi găsea locul şi îşi imagina tot felul de situaţii în care musafirul său îi poruncea una-alta sau îl ameninţa. Se gândea până şi că samuraiul

l-ar putea snopi în bătaie din cauză că bucatele fuseseră atât de neîndestulătoare. Nu şi-ar fi închipuit nici în ruptul capului că acesta avea să-i mulţumească.

— Chotto mate, kudasai. Aşteptaţi o clipă, vă rog, spuse Jiro. Ezită un moment, apoi se mută într-un colţ al odăii, unde ridică una dintre scândurile duşumelei. Folosirea cuielor de fier sau de lemn pentru a fixa scândurile ar fi fost un lux inimaginabil. Scândurile erau pur şi simplu aşezate pe grinzi.

Jiro băgă mâna în deschizătură şi scoase un vas de lut acoperit cu o bucată de pânză. Ridică pânza şi îi oferi samuraiului vasul.

— Tsukemono? Murături?

Kaze se uită în vas şi îşi trase repede capul înapoi din cauza duhorii pişcătoare ce-i luase cu asalt nările. Era atât de puternică, încât acoperea până şi mirosul de fum sau izul de pământ umed. În vas se găseau vinete şi frunze de varză murate în tărâţe şi sare. Scoase cu băgare de seamă câteva murături cu ajutorul beţigaşelor şi muşcă dintr-una.

— Gustos, dar destul de puternic pentru a omorî muştele.

Jiro râse.

— E o reţetă de-a mea, secretul pentru o viaţă îndelungată.

— Câţi ani ai?

— Cincizeci.

Cincizeci de ani însemna cu siguranţă bătrâneţe. Băieţii vedeau prima luptă la doisprezece ani, oamenii se căsătoreau adesea la paisprezece, iar o femeie trecută de treizeci şi cinci se putea aştepta la apelativul obaasan – bunică. Un ţăran care trecea de patruzeci de ani era ceva neobişnuit. Kaze avea treizeci şi unu. Supravieţuise periculoasei vârste de douăzeci şi nouă de ani, dar în acel an avuseseră loc evenimente importante, exact aşa cum se prezicea în credinţa populară. De-atunci, o bună parte din viaţă se irosise sau se schimbase din temelii. Nu avea niciun chef să se gândească la schimbări şi la semnificaţia lor. Vârî iar hashi în vasul cu miros pişcător şi pescui câteva murături.

— Satul pare cam dărăpănat, spuse roninul între o îmbucătură din murături şi alta de păsat cald.

— Din partea mea poate să se ducă naibii! răspunse Jiro.

— De ce?

Mânia negustorului, domolită pentru scurtă vreme de politeţea

samuraiului, se reaprinse imediat.

— Necazuri, răspunse el în doi peri.

— Ce fel de necazuri?

— Stăpânul Ținutului e un pic… ciudat.

— Cum adică?

— Îmi cer scuze. Sunt un neştiutor. Nu se cuvine să vorbesc despre cei mai presus de mine.

— De ce începi să te porţi prosteşte când bag de seamă că eşti un bărbat inteligent?

Jiro făcu o plecăciune.

— Vă rog, iertaţi-mă, dar…

Lăsă neterminat firul propoziţiei, semn neîndoielnic că nu voia să continue. Kaze îşi îndreptă iar atenţia spre păsatul său şi nu-l forţă pe negustor să vorbească.

Jiro îl cercetă pe furiş pe bărbatul care îşi mânca liniştit bucatele. Matsuyama Kaze avea o înălţime normală pentru un om din vremea aceea, cel mult un metru şaizeci. Judecând după grosimea braţelor şi umerii viguroşi, atât cât se puteau vedea prin chimonou, negustorul constatase că samuraiul era musculos, dar era în acelaşi timp şi foarte sprinten, aşa cum putuse observa când Kaze coborâse de pe versantul muntelui până la răscruce. Faţa lui era aproape pătrată, cu pomeţi înalţi şi sprâncene negre care mai aveau puţin şi se întâlneau deasupra nasului. Pielea îi era arsă de soare, semn că petrecuse timp îndelungat la drum. Kaze nu-şi bărbierise partea din faţă a capului, aşa cum o făceau ceilalţi samurai, în schimb îşi prinsese la spate, într-o coadă de cal, părul negru şi lucios. Jiro îşi spuse că neobişnuitul samurai era un bărbat chipeş.

În ciuda comportamentului său civilizat şi lipsit de formalism, războinicul avea ceva care îl sâcâia pe Jiro. Kaze părea să-şi ţină sabia la îndemână mai tot timpul, ca şi cum se aştepta în orice clipă la un atac. Jiro ştia că samuraii considerau sabia o prelungire a sufletului lor, dar găsea ciudat faptul că musafirul său nu lăsa nicio clipă între mână şi armă mai mult de un lat de palmă. I se părea la fel de neobişnuit că samuraiul avea o singură sabie, katana cea lungă. Samuraii purtau de obicei două săbii: cea lungă, katana, şi cea scurtă, wakizashi. Wakizashi era folosită ca armă auxiliară şi în alte scopuri, de pildă în ritualul sinuciderii. De altfel, îi spuneau „păzitoarea onoarei”. Jiro se întrebă de ce nu avea şi Kaze una.

După ce încheie definitiv orice discuţie despre Stăpân, Jiro încercă să dreagă situaţia făcând conversaţie uşoară. Era un efort uriaş pentru el, dar se gândea că amabilitatea era cea mai bună tactică pe care putea s-o adopte faţă de acest samurai deosebit.

— Sunteţi de multă vreme la drum?

— Chiar de prea multă.

— Unde e casa dumneavoastră?

— Nu mai am casă. Sunt un ronin, un „bărbat-ca-valul". Uscatul nu-mi poate fi casă, aşa cum nu le este nici valurilor. La fel ca apa ce se prelinge pe stâncă, nu pot să pătrund în crăpături şi să rămân acolo. Sunt mereu tras îndărăt, pentru a uda alt ţărm.

Jiro, care nu avea o minte organizată, găsi că această avalanşă de cuvinte era ciudată, dar în acelaşi timp încântătoare. Putea înţelege drama din spatele cuvântului „ronin", chiar dacă discursul de adineauri depăşea puterea sa de imaginaţie. Îi stârnea în suflet deopotrivă respect şi tristeţe.

— E frumos spus. Mi-ar plăcea să pot gândi astfel.

— E doar adevărul. Aş fi vrut să nu am motiv să gândesc aşa.

Jiro nu găsi niciun răspuns. Trase aer printre dinţi, întoarse capul într-o parte şi zâmbi. Samuraiul zâmbi şi el.

— Spune-mi ceva, zise Kaze.

— Ce anume?

— Sunt multe gospodării în afara satului?

— Câteva, dar cele mai multe sunt nelocuite. Tâlharii mişună prin împrejurimi.

— Cunoşti familiile care locuiesc în părţile acelea?

— Da.

— A cumpărat cineva o fată, de curând? Ar avea vreo nouă ani acum. Probabil a fost vândută ca slugă. E posibil să poarte un chimonou cu un mort, un însemn al familiei ce înfăţişează trei muguri de prun.

— Pe-aici, în afară de tâlhari, nimeni nu are bani. Or, ăştia iau tot ce vor, nu trebuie să cumpere nimic. Şi nu are nimeni slugi, doar judecătorul şi Stăpânul, atât.

— De când durează necazul cu tâlharii prin părţile acestea?

— Am avut mereu câţiva tâlhari prin împrejurimi, dar ultimii doi ani au fost îngrozitori.

— De ce au fost aceşti doi ani atât de groaznici?

— Din nicio pricină anume, răspunse Jiro neliniştit.

— Chiar aşa, fără pricină?

— Nu. În ultimii doi ani viaţa s-a înrăutăţit, atâta tot.

— Din cauza mai multor tâlhari sau doar a unuia?

— A unuia. I-a ucis pe ceilalţi sau i-a obligat să i se alăture. Acum căpetenia Kuemon e deasupra tuturor.

Kaze puse jos castronul gol, în care nu mai era niciun strop de păsat. Jiro făcu semn spre oală cu bărbia, întrebându-l astfel pe Kaze dacă mai dorea o porţie. Samuraiul clătină din cap. Îşi găsi un loc potrivit şi lăsă de înţeles că va dormi acolo, ţinând, fireşte, sabia la îndemână, aşa cum observase mai devreme Jiro. Negustorul domoli focul şi se pregăti de culcare.

— Doriţi un futont? întrebă el, în timp ce despăturea o saltea veche.

1 Futon, saltea tradiţională japoneză, cu o grosime de aproximativ 5 centimetri.

— Nu. Sunt obişnuit să dorm pe jos.

— Bine. Trebuie să mă trezesc în zori, să plec la vândut cărbune.

— Şi eu trebuie să mă trezesc cu noaptea în cap. Ia spune, de câţi ani se află noul stăpân în fruntea ţinutului?

— De vreo doi.

Abia după ce răspunse pricepu Jiro care fusese scopul întrebării. Tocmai de aceea nu credea în cuvinte. E atât de uşor să vorbeşti mai mult decât trebuie, chiar şi rostind doar un cuvânt sau două.

Negustorul se deşteptă foarte devreme a doua zi, mult înainte ca soarele să se ivească pe cer. Stătu o vreme nemişcat, ascultând respiraţia samuraiului adormit. După ce se asigură că străinul dormea buştean, se sculă fără zgomot şi se furişă către uşa gospodăriei. Era atât de întuneric, încât nu-şi putea zări oaspetele, dar, pentru că trăia de o viaţă în casa aceea, îi cunoştea fiecare crăpătură. La uşă se opri din nou şi ascultă răsuflarea înceată şi ritmică a roninului. Odată liniştit în această privinţă, Jiro ridică băţul care ţinea uşa înţepenită peste noapte. Apoi, având mare grijă să nu facă nici cel mai mic zgomot, trase încet uşa.

Văzându-se afară, închise uşa cu aceeaşi grijă, apoi porni tiptil pe cărarea ce ducea de la gospodăria lui în sat.

Kaze continuă să respire domol câtă vreme îl auzi pe Jiro furişându-se. Se aştepta ca gazda lui să se ducă la latrină, or aceasta se

afla aproape întotdeauna în partea de miazăzi a casei. Kaze observase o tufă de nanten1 care creştea la miazăzi de gospodărie şi, cum arbustul era adesea plantat în apropierea latrinelor pentru că era un simbol al purificării, ştia sigur că acolo se afla şi umblătoarea. Dar negustorul de cărbune pornise spre apus, nu spre miazăzi. Asta însemna că se ducea către pădure.

Samuraiul rămase nemişcat, ascultându-şi propria respiraţie şi încercând să nu fie prea curios în legătură cu strania călătorie nocturnă a negustorului de cărbune. Numără mai bine de o mie de răsuflări înainte ca Jiro să deschidă din nou cu mare grijă uşa gospodăriei şi să se furişeze înăuntru. Tot pe întuneric, negustorul îşi găsi drumul înapoi către culcuşul de pe duşumea şi se întinse uşurel, felicitându-se că izbutise să ducă la bun sfârşit călătoria nocturnă fără ca samuraiul să fi băgat de seamă.

În dimineaţa următoare, Kaze mâncă supă de miso fierbinte şi păsat rece rămas din ajun fără să se plângă defel. Masa trecu fără ca samuraiul să facă vreun comentariu legat de plimbarea neobişnuită a gazdei. Kaze înghiţi ultimul dumicat, după care îşi puse tabi2 şi începu să-şi lege sandalele.

1 Nanten, arbust peren ale cărui fructe roşii erau comparate cu stelele; de altfel, în traducere liberă înseamnă „cerul de miazăzi”.

2 Tabi, ciorapi tradiţionali, cu o despărţitură pentru degetul mare.

— Vă duceţi iar să daţi o raită prin sat? întrebă Jiro cu vădită curiozitate.

— Am văzut satul. Mă duc în cel învecinat.

— Plecaţi? zise Jiro, alarmat.

— Da. Nu mai am niciun motiv să rămân aici.

— Dar Stăpânul n-a hotărât încă nimic în privinţa omorului.

Frica îl făcea pe Jiro să se bâlbâie.

— N-am nimic de-a face cu omorul.

— Judecătorul v-a poruncit să rămâneţi.

— Judecătorul vostru nu mă interesează nici cât negru sub unghie. E prea încuiat pentru a pricepe ce s-a întâmplat. Nu va găsi în veci făptaşul. Domo. Îţi mulţumesc pentru ospitalitate. Succes!

— Dar judecătorul îşi va ieşi din minţi dacă veţi pleca!

Kaze ridică din umeri.

— Aţi putea da peste tâlhari pe drum.

— Atunci, asta mi-e soarta. Domo.

Kaze îşi vârî sabia la brâu şi ieşi iute din casă. Jiro alergă la uşă, urmărindu-l cu privirea pe samurai, care mergea repede pe cărare cu pasul acela suplu al unui bărbat obişnuit să străbată distanţe lungi. Îl înspăimânta plecarea samuraiului, dar nu prea ştia ce să facă în privinţa asta.

Văzându-se ieşit din sat, Kaze trase în piept cu plăcere aerul proaspăt al munţilor, înmiresmat de cetina de pin şi de amintirea ierbii de vară. Cerul era însorit şi, cu toate că nu aflase nimic nou despre fată, nu era nicidecum descurajat.

Nu-i trecea prin mintt să se dea bătut. Satul lăsat în urmă însemru un loc mai puţin în care trebuia să caute. Dacă ea era în viaţă, mai devreme sau mai târziu avea s-o găsească.

Spre a-şi dovedi puterea de concentrare, Daruma, înţeleptul indian fondator al budismului Zen, s-a refugiat într-o peşteră şi a meditat vreme de nouă ani, timp în care n-a făcut altceva decât să privească un perete de stâncă. Senseiul spunea adesea această poveste când tânărul Kaze era prea neliniştit în timpul unei lecţii sau al unui exerciţiu, dar nici până acum samuraiul nu reuşise să priceapă cum s-ar aplica această pildă în cazul lui. Putea să stea liniştit, dar nu putea să stea degeaba.

O căuta pe fată de doi ani încheiaţi. În timpul acesta, cutreierase prin toate oraşele şi străbătuse toate drumurile lăturalnice. Nu se oprise nicio clipă. Lipsa de ocupaţie şi nicidecum nerăbdarea era motivul pentru care lecţiile lui Daruma nu-i ajunseseră niciodată la suflet. Trecuseră doi ani de când o văzuse, iar la vârsta asta fetele cresc cu repeziciune. Se întreba dacă ar mai recunoaşte-o. Oare ceva din trăsăturile părinţilor ei se regăsea pe chipul ei acum, când se maturizase, sau risca să treacă pe lângă ea pe vreo uliţă din sat şi să nu-şi dea seama că a găsit ceea ce căutase atât de mult?

Aşa cum într-o luptă cu sabia deznodământul poate atârna de un fir de păr, norocul în viaţă poate depinde de câteva clipe. Un bărbat se întoarce brusc, iar săgeata sau glonţul de muschetă care îi sunt destinate îşi ratează ţinta. Dacă s-ar fi întors o fracţiune de secundă mai târziu, ar fi fost mort. Chiar dacă acum semăna perfect cu părinţii ei, era posibil ca samuraiul să o apuce la dreapta sau la stânga, pe un alt drum, exact în clipa când ea ieşea pe uşă, şi astfel n-ar mai fi întâlnit-o. Sau poate că ea ajungea într-un sat chiar în momentul când

Kaze pleca de acolo. Existau nenumărate posibilităţi de nereuşită, însă el ştia prea bine că nu putea să stea de pomană, să aştepte să-i pice norocul din cer. Credea în zicala care spune că a aştepta norocul e totuna cu a aştepta moartea.

În timp ce mergea pe potecă, Kaze privea stropii de cer albastru prin urzeala de ramuri a copacilor. Era un mozaic în perpetuă schimbare ce îi amintea de complicatele modele pictate pe porţelanurile de Satsuma pe care le ştia din fragedă pruncie. Căutarea era ca o povară strivindu-i sufletul, dar îşi spuse că viaţa lui nu era chiar atât de lipsită de plăceri, mai ales acum, când îşi purta paşii pe un drum pustiu, mirosea venirea toamnei şi asculta sunetul sandalelor ce zdrobeau cetina de pin purtată de vânt de-a lungul potecii. Era cât pe ce să înceapă să fredoneze un cântec vechi, când se opri brusc şi se uită cu băgare de seamă la pomii ce străjuiau cărarea. Ceva îi atrăsese atenţia.

CAPITOLUL 5

Un fluture se duce la culcare…
Câtă eleganţă
Pe frunza ce se leagănă.

Era ceva subtil, dar Kaze era un bărbat obişnuit să trăiască din subtilităţi. Deşi copacii de pe marginea potecii erau deşi, cu coroane bogate, roninul zărise în adâncul pădurii, prin încâlceala ramurilor, mai întâi o sclipire roşie, apoi una aurie. Se uită cu mare atenţie, sperând că luminile vor mai clipi o dată, dar nu văzu nimic în afară de trunchiurile întunecate ale copacilor.

Părăsi poteca şi începu să-şi croiască drum prin desiş. Tăcut, ca orice vânător cu experienţă, păşea cu grijă prin tufişuri şi se mişca uşor dintr-un loc în altul, afundându-se în pădure cu cât mai multă sprinteneală şi cât mai puţin zgomot.

Ajuns la o oarecare distanţă de potecă, se opri. Acolo, în plin desiş, se deschidea un luminiş. Iarba, călcată în picioare, acoperea o suprafaţă echivalentă cu opt tatami. În spaţiul acela stătea singur-cuc un dansator No1.

Dansatorul purta un chimonou roşu împodobit cu motive aurii. Pe mătasea stacojie era brodat un model format din frunze de arţar ce porneau de la umăr şi coborau până la tivul veşmântului. Prin această ploaie uscată de toamnă, o căprioară brună privea atentă de pe spatele chimonoului, cu capul întors într-o parte şi ochi mari, temători.

Intensitatea culorilor atrăsese atenţia lui Kaze printre ramurile copacilor.

Chipul dansatorului era ascuns în spatele unei ko-mote, masca tradiţională a fecioarelor: ovală, senină, vopsită în alb, cu buze roşii şi sprâncene puternice şi expresive. Deasupra măştii era o perucă neagră, din păr omenesc lung, lucios, prins în coadă de cal, care sporea iluzia că dansatorul, un bărbat, era în realitate femeie.

Dansatorul se mişca încetişor, cu graţie măsurată, cu gesturi controlate şi educate. Kaze, care nu mai văzuse de ani de zile un spectacol No, era de-a dreptul fermecat. No era în parte dans, în parte teatru şi în parte muzică. Aici, în pantomima mută care se desfăşura în faţa ochilor săi, muzica, cântul şi recitarea stilizate, caracteristice întregului unei reprezentaţii No, lipseau cu desăvârşire, dar asta nu însemna că artistul era mai puţin graţios.

1 No (Noh), gen de reprezentaţie scenică muzicală apărut în secolul al XIV-lea; de obicei, doar actorul principal (shite) poartă o mască.

Se mişca într-un triunghi perfect, iar Kaze îşi dădu seama că era vorba de Dojoji, o piesă despre o ceremonie consacrată unui clopot mare de aramă în templul Dojoji din provincia Kii. O încântătoare dansatoare shirabydshi1 suie muntele către templu, dar se preschimbă într-un şarpe înspăimântător când preoţii o prind sub clopot. Era o reprezentaţie spectaculoasă, în care actorul principal îşi schimbă costumul în clipa când se ascunde sub clopot, o metamorfoză uimitoare de la veşmântul şi masca fecioarei la culorile strălucitoare şi înfricoşătoarea mască a şarpelui.

Artistul se mişca iar şi iar în micul său triunghi perfect, schimbându-şi mersul puţin câte puţin. Era acea parte a piesei în care dansatoarea porneşte în lungul urcuş pe munte, îndreptându-se către templu, un fragment care se desfăşura timp de câteva minute în spectacolul original. Aici, precizia şi îndemânarea erau adevărate pietre de încercare, căci aveau menirea să păstreze viu interesul publicului faţă de firul acţiunii, iar Kaze era încântat de fineţea demonstrată de dansatorul ce aducea subtile variaţiuni în mişcările aparent repetate.

După ce artistul îşi încheie evoluţia, îşi îndreptă spatele şi ridică privirea, Kaze înţelese că fusese vorba doar de o repetiţie şi că nu va avea

1 Shirabydshi, dansatoare care se îmbrăcau în haine bărbăteşti; în traducere literală înseamnă „ritm alb”, o aluzie la melodiile ritmate şi lente şi la machiajul alb al dansatoarelor.

parte de întreg spectacolul. Cu toate acestea, măiestria necunoscutului era incontestabilă, drept pentru care samuraiul înaintă în luminiş şi spuse:

— Minunat! N-am văzut pe cineva să danseze mai bine Dojoji.

Dansatorul înlemni, apoi se întoarse către Kaze.

— Vă rog să mă scuzaţi, zise roninul. Nu vreau să vă tulbur liniştea, dar nu m-am putut opri să nu apreciez măiestria dumneavoastră în No.

Samuraiul făcu în faţa dansatorului o plecăciune adâncă, respectuoasă.

Fără să rostească vreun cuvânt, artistul îi răspunse cu o plecăciune la fel de respectuoasă, dar de o eleganţă ce-l făcu pe Kaze să se simtă grosolan şi stângaci.

— Mulţumesc pentru plăcerea pe care mi-aţi oferit-o dansând, continuă samuraiul.

Se răsuci pe călcâie şi făcu cale întoarsă spre potecă, fără să privească în urmă.

Kaze trecuse prin multe întâmplări neobişnuite de-a lungul anilor, dar un spectacol No mut, într-un luminiş ascuns în creierul munţilor, avea ceva dintr-un vis. Nu putuse să pătrundă dincolo de masca bărbatului şi nu-i cunoştea adevărata înfăţişare, dar în vremurile acelea pesemne că era mai bine aşa: să fii tăcut şi să porţi o mască.

Lumea se afla în plină schimbare şi nicidecum în bine, în ceea ce-l privea pe Kaze. După trei sute de ani de bătălii neîncetate, Japonia cunoscuse o scurtă perioadă de pace sub domnia lui Hideyoshi, supranumit Taiko. Dar nici măcar Hideyoshi nu putuse îndura o epocă a războinicilor ce mor de moarte bună şi atacase Coreea cu gândul ca mai târziu să cucerească şi China. După ce, la început, s-a bucurat de un oarecare succes, războiul s-a transformat într-un dezastru şi mulţi dintre aliaţii şi apropiaţii lui Hideyoshi au pierit în aventura de dincolo de mare. Hideyoshi însuşi s-a resemnat în cele din urmă să rămână în Japonia şi a murit la o vârstă înaintată în propriul său aşternut. Cu toate acestea, dispariţia lui a marcat începutul unor vremuri primejdioase atât pentru moştenitorul său, cât şi pentru vasali, căci

Tokugawa Ieyasu aştepta la pândă în Kantō, cea mai bogată regiune a Japoniei.

Da, Ieyasu aşteptase ca aliaţii lui Hideyoshi să piară în floarea vârstei în neinspirata aventură coreeană şi, în acelaşi timp, plin de şiretenie, se îngrijise să nu se implice prea mult. Aşteptase de asemenea ca starea de sănătate a lui Hideyoshi, care avea un singur moştenitor, să se şubrezească. Mai aşteptase să scadă autoritatea Consiliului de Regenţi, din care făcea el însuşi parte şi, în loc să-l ajute pe tânărul fiu al lui Hideyoshi să domnească asupra ţării, semănase discordie şi neînţelegeri. În sfârşit, după o viaţă întreagă de aşteptare, Ieyasu trecuse la acţiune şi riscase totul într-o bătălie în care se înfruntaseră mai bine de două sute de mii de oameni. În lupta de la Sekigahara, el învinsese forţele credincioase moştenitorului lui Hideyoshi, pregătindu-se să joace rolul de suveran de necontestat al Japoniei.

După aceste evenimente, urmaşul şi văduva lui Hideyoshi se închiseseră în Castelul Ōsaka, asemenea viezurilor care se refugiază în vizuină, iar restul ţării fusese târât în haos pe măsură ce toţi cei din neamul Tokugawa cucereau neînduplecaţi noi teritorii, obligându-i pe numeroşi samurai, care se recunoscuseră înfrânţi la Sekigahara, să rătăcească prin Japonia în căutarea unei noi slujbe. Kaze nu avea idee câţi samurai rămăseseră fără stăpân, dar puteau fi cu uşurinţă cincizeci de mii, dacă nu mai mulţi. Toţi erau obligaţi să-şi găsească de lucru la un stăpân, altminteri îşi pierdeau rangul obţinut prin obârşie, acela de samurai – care, literal, înseamnă „cei ce slujesc”.

Kaze găsea că numărul mare de ronini ce rătăceau prin ţară era întrucâtva un avantaj. Îl ajuta să se piardă în mulţime, căci peste tot în Japonia apariţia unui ronin nu mai era ceva neobişnuit. În mod normal, instinctul l-ar fi mânat către Ōsaka, pentru a se pune în slujba moştenitorului lui Hideyoshi, sau l-ar fi determinat să-şi facă seppuku, pentru a-şi urma stăpânul pe lumea cealaltă. Dar el era departe de a fi liber să-şi urmeze instinctul. De fapt, nu era deloc liber.

După ce se scurse un ceas de când se aşternuse din nou la drum, doi ochi începură să-l urmărească la fel cum Kaze, ascuns în desiş şi nevăzut, îl urmărise pe tânărul dansator. Îndată ce urmăritorul se asigură că nu fusese văzut, îşi părăsi punctul de observaţie şi coborî iute într-o vale. Acolo, doi bărbaţi stăteau pe jos, jucând zaruri. Erau înveşmântaţi în straie fistichii şi înfipseseră în pământ două lănci şi o

sabie în imediata lor apropiere.

Unul dintre ei trânti cu putere o cupă din lemn, plină de jeg, apoi o ridică la iuţeală.

— Afurisitele! spuse el în timp ce se zgâia la zaruri.

Tovarăşul său rânji fioros, dezvelindu-şi dinţii îngălbeniţi.

— Azi nu e ziua ta norocoasă.

Adună câteva monede de aramă aruncate pe jos, între ei.

Primul îi aruncă o căutătură fioroasă.

— Dacă aflu că ai trişat, te fac felii şi îţi scot maţele afară.

— Sunt zarurile tale şi tu le-ai aruncat. Priveşte! spuse el, arătând spre pantă. Poate flăcăul vine să ne spună că norocul tău e pe cale să se schimbe. Poate o fi vorba de vreun negustor bogat sau de niscaiva cărniţă fragedă şi neatinsă.

— Vine cineva! le spuse tânărul care stătuse la pândă, în timp ce se oprea lângă ei.

— Fără îndoială, tontule! Dar cine e?

Pândarul, pe nume Hachiro, se scărpină în cap.

— Cred că e un negustor. Sau chiar un samurai, nu sunt sigur.

— Tâmpitule!

— Dacă e samurai, lasă-l să treacă, zise bărbatul cu dinţi gălbejiţi.

— Ba nu. Samurai sau nu, am de gând să-mi micşorez paguba. Veniţi?

— Bine. Dar hai să-i dăm băiatului prilejul să-şi hăcuiască primul om.

Se uită la tânărul pe al cărui chip se amestecau tulburarea şi teama.

— Ia o lance. Noi o să-i abatem atenţia, iar ţie nu-ţi rămâne altceva de făcut decât să te furişezi în spatele lui şi să-l înjunghii. Loveşte cu putere, uneori se-ntâmplă să nimereşti osul. Ai priceput?

— Chiar aşa? îngăimă tânărul.

Cel cu dinţii galbeni îl plesni peste obraz, făcându-l să îngenuncheze de durere.

— Vrei să fii tâlhar sau nu?

Privindu-l cu lacrimi în ochi, Hachiro dădu din cap.

— Bun! Dacă asta e viaţa pe care ţi-ai ales-o, măcar fă-o cum trebuie! Ai priceput?

Tânărul încuviinţă din nou.

Bărbatul smulse una dintre lănci din pământ, iar tovarăşul său înşfăcă sabia. O luară la goană în pantă, spre drum, pentru a pregăti ambuscada. Tânărul se scărpină în cap şi apucă cea de-a doua lance, după care se duse într-un loc de unde putea face un ocol larg şi începu să se strecoare cu grijă în spatele drumeţului.

În vreme ce mergea la deal pe o porţiune lungă şi dreaptă a potecii, Kaze îşi dădu seama că putea fi zărit cu uşurinţă de sus şi din faţă. În jurul lui, aerul părea nemişcat şi greoi, iar păsările cântătoare tăcuseră. Acest lucru în sine nu însemna că s-ar fi aflat cineva în faţă, dar îl îndemna să îşi ascută simţurile. Vigilenţa îi fu răsplătită de zgomotul făcut de pietricelele care se rostogoleau la vale undeva pe versant, mai jos de potecă.

Trecu de locul din care se auzise zgomotul. Deodată, în faţa lui se iviră din pădure doi oameni înarmaţi. Unul avea o lance, iar celălalt o sabie. Aşadar era înconjurat, chiar dacă nu avea cum să vadă asta.

— Oi! Hei, tu! răcni fioros unul dintre bărbaţi.

Kaze se opri, urmărindu-i îndeaproape pe cei doi, fără să facă însă vreo mişcare bruscă. Cum samuraiul nu rostea o vorbă, tâlharul deveni mai agitat.

— M-ai auzit? strigă el.

— Da, te-am auzit, răspunse Kaze. E greu să nu auzi un glas atât de dulce. Şi atât de politicos.

Tâlharul se încruntă. Se uită la tovarăşul său, parcă cerându-i ajutorul. Acesta zbieră:

— Faci pe isteţul cu noi?

În timp ce vorbea, îşi arătă dinţii îngălbeniţi.

— Nu m-aş obosi să mă port aşa cu bărbaţi ca voi. De fapt, ar fi o prostie s-o fac pe isteţul.

— Ce vrei să spui? întrebă cel cu dinţi stricaţi.

— Exact ce am spus, îi răspunse Kaze.

Cei doi schimbară o privire, nedumeriţi. Unul dintre ei spuse:

— Ştii cine suntem?

— De ce nu-mi spuneţi voi?

— Facem parte din banda căpeteniei Kuemon. Stăpânim drumurile de prin părţile astea şi va trebui să plăteşti ca să treci.

— Cum să plătesc?

— Cu toţi banii pe care îi ai asupra ta, bineînţeles.

În spate, Kaze auzi o ploaie de pietricele, ca şi cum cineva se

căţăra pe pantă pentru a ajunge la potecă.

— Asta-i tot?

— Altceva mai ai?

— Aveţi de gând să încercaţi să-mi luaţi şi viaţa? Cel care se află în spatele meu tremură atât de tare, încât aud cum îi zăngăne oasele. Cu siguranţă se gândeşte cum să-mi facă felul, de vreme ce tremură în halul ăsta.

Acum roninul auzi în spatele lui un gâfâit, apoi atacatorul lui nevăzut făcu un pas înapoi. Foarte bine.

— Dacă vom fi nevoiţi, nu ne vom da în lături să-ţi facem de petrecanie, spuse „Dinţi gălbejiţi".

— Aşa e, doar am mai omorât şi până acum.

— Zău? De câte ori?

Cel cu dinţii stricaţi îşi pierdu răbdarea:

— Am ucis trei bărbaţi! Toţi făceau pe nebunii ca şi tine şi nu voiau în ruptul capului să-mi dea banii.

— Iar eu am omorât patru! spuse tovarăşul său.

— Şapte oameni. Desigur, cu aşa ceva poţi să te făleşti în viaţă. Mamele voastre au făcut un mare serviciu omenirii când v-au dat naştere. Dar cel din spatele meu, el câţi a omorât?

— Am omorât o mulţime!

Glasul era al unui tânăr şi în el se simţea un tremur de spaimă.

— Pari prea tânăr ca să fi omorât o mulţime, zise Kaze fără să se uite peste umăr.

Cei doi tâlhari din faţa lui pufniră în râs.

— Bine zis, samuraiule, spuse „Dinţi gălbejiţi". Până şi străinul acesta şi-a dat seama că eşti încă ageamiu în ale făcutului de petrecanie, băiete. Un ucigaş cu experienţă i-ar fi făcut de mult felul isteţului ăstuia de samurai. Uite-aşa!

„Dinţi gălbejiţi" atacă cu lancea. Kaze se dădu la stânga şi apucă cu mâna stângă mânerul lăncii al cărei vârf trecuse prin dreapta lui. Roninul începu să se răsucească complet, trase cu mâna dreaptă sabia şi descrise cu ea un arc mortal, pe care îl încheie odată cu pirueta. Tăişul îl lovi pe bărbatul cu sabia, care făcuse un salt înainte pentru a-şi ajuta tovarăşul. Sabia muşcă adânc din gâtul şi pieptul acestuia, dar se desprinse singură pentru că bărbatul continua să înainteze, purtat propriul său avânt.

Kaze dădu drumul lăncii şi ridică sabia în direcţia lăncierului.

Lama ascuţită ca briciul îl lovi pe bărbat într-o parte, spintecându-l până sub cutia toracică. Omul se clătină şi se împletici înapoi, ţinându-se de partea în care fusese rănit, cu o expresie de adâncă uimire. Îşi pierdu echilibrul şi căzu pe spate.

Roninul se întoarse cu repeziciune. Acum stătea faţă în faţă cu un tânăr care ţinea o lance în mâinile tremurătoare. Din spatele lui Kaze se auzeau şuieratul aerului ce ieşea din gâtul tăiat al unuia dintre tâlhari şi gemetele de durere ale celuilalt. Amândoi nu mai aveau mult până să moară, dar Kaze trebuia să fie cu băgare de seamă, pentru că omul rănit într-o parte mai avea destulă putere cât să facă un ultim efort şi să-l ucidă.

Samuraiul întâlni privirea tânărului.

— Ei bine?

Tânărul aruncă lancea şi o luă la goană pe potecă, ajutat fiind atât de panta descendentă, cât şi de efectul pe care îl avea spaima asupra lui. Samuraiul scutură din cap şi se întoarse să se uite la cei doi răniţi. Toată tărăşenia durase doar câteva secunde.

Kaze se apropie mai întâi de bărbatul lovit într-o parte. Acesta încerca disperat să-şi ţină măruntaiele laolaltă în timp ce sângele şiroia pe jos. Roninul îşi pregăti sabia pentru a da lovitura de graţie.

— S-o fac? întrebă el.

Bărbatul, care îl privea îngrozit, clătină cu putere din cap. Kaze îşi coborî sabia, o şterse de hainele tâlharului până când tăişul îşi recăpătă luciul, după care o vârî la loc în teacă. Apoi îl târî pe muribund la marginea pădurii, unde îl sprijini de un copac, la umbră.

Se duse apoi la bărbatul cu gâtul tăiat, dar acesta era deja mort. Când se întoarse la cel rănit într-o parte, văzu că şi acesta murise. Kaze îl privi o vreme şi reflectă la tendinţa oamenilor de a se agăţa de câteva clipe în plus în această lume tulburată. Uneori o asemenea strădanie nu avea nicio noimă pentru el, mai ales că toţi urmau să se reîncarneze şi să trăiască din nou. Oftă. Dorea să fie liber să trăiască sau să moară după cum avea el chef, nu să-şi lege soarta de obligaţii sau datorii de onoare.

Înainte să-şi dea ultima suflare, stăpâna îi poruncise:

— Găseşte-mi fiica!

Pe Kaze îl îndurerau amintirea acelei nopţi şi toate întâmplările nefaste care îl conduseseră până acolo. În loc să vadă frumuseţea senină a stăpânei sale, văzuse un trup slăbit şi mutilat de tortura la

care fusese supusă, un chip schimonosit şi brăzdat de durere. Kaze încercase cu disperare să-i găsească un adăpost cât de cât uscat şi călduros. Nu reuşise, iar ea zăcea în ploaie, sub un acoperiş improvizat pe care el îl încropise din câteva crengi. După ce o salvase de clanul Tokugawa, încercase să se ferească de bărbaţii

9

cu stindardele pe care era pictată emblema aceea care aducea cu un păianjen: opt frunze de bambus alb îndoite, care înconjurau un diamant alb, totul pe fond negru.

Umblând cu greu pe o furtună cumplită, o dusese pe stăpâna lui în creierul munţilor şi, cu toate că era sleit de puteri, era hotărât să nu se oprească până nu scăpa de soldaţii care îi urmăreau. În cele din urmă îşi dăduse seama că ea avea nevoie de odihnă şi se hotărâse să rişte: se oprise şi încropise un adăpost care să o ferească de ploaia torenţială. Nu cutezase să aprindă focul şi tocmai se gândea să-i ceară stăpânei permisiunea să se întindă lângă ea, pentru că numai aşa o putea încălzi, când ea începuse să vorbească:

— Nu ştiu cum, dar, dacă e încă în viaţă, vreau s-o găseşti. E cea din urmă dorinţă a mea şi ultima poruncă pe care ţi-o dau.

Îl privise cu ochi înfriguraţi, încercănaţi de efort şi suferinţă. Pielea ei era de o albeaţă străvezie, însă din cauza frigului şi a slăbiciunii, nicidecum datorită pudrei de orez aplicate cu mare grijă, aşa cum s-ar fi întâmplat în zilele bune. Avea o înfăţişare de fantomă.

Kaze nu reuşise să spună nimic. Se înclinase politicos, în semn de răspuns la porunca primită. Lacrimi umede şi fierbinţi îi şiroiau pe obraji şi se amestecau cu stropii reci de ploaie care-i şfichiuiau faţa. Stăpâna îi întinse o mână slăbită. Tremura din cauza efortului.

— Dă-mi wakizashi.

Surprins, Kaze scoase din teacă sabia scurtă şi i-o puse în palmă. Greutatea armei îi lipi mâna pe pământ, dar strânsoarea degetelor ei rămase la fel de puternică. La început, Kaze crezu că stăpânei îi pierise curajul şi că va folosi sabia cea scurtă pentru a-şi curma zilele, dar ea zise:

— Sabia aceasta reprezintă onoarea ta şi puterea de a-ţi lua singur viaţa. Va rămâne a mea până ce îmi vei fi găsit fata.

Sabia era depusă acum în templul funerar al stăpânei, aşteptându-l s-o recâştige. Cu câte sate şi oraşe în urmă se întâmplase asta? Şi câte chipuri de fetiţe trebuise să privească, sperând să afle pe

vreunul dintre ele trăsăturile stăpânului sau ale stăpânei? Copila avea şapte ani când el îşi începuse căutările, iar acum Kaze întreba de fete de nouă ani. Va trebui să întrebe şi de copile de zece, unsprezece sau doisprezece ani până să o găsească? Dar înaintea lui se ivea alt sat şi poate că acolo îi era dat să afle ceea ce căutase de atâta timp. Doar aşa îşi va recâştiga viaţa şi onoarea.

Se uită în jur după sabia tâlharului şi se duse să o ridice. Folosindu-se de ea, începu să sape două morminte nu prea adânci. După ce sfârşi de îngropat cele două leşuri, se uită la copacii ce străjuiau drumul până găsi unul potrivit pentru ceea ce avea de gând să facă. Folosind tot sabia tâlharului, tăie o ramură groasă, apoi o mai reteză o dată pentru a obţine o bucată de lemn lungă cât mâna lui. Scoase cuţitaşul din teacă şi se apucă de lucru, făcând cât mai puţine mişcări, aşa cum învăţase dintr-o experienţă îndelungată. Din lemnul fără formă se ivi Kannon, Zeiţa îndurării. Din câteva mişcări finale de cuţit desăvârşi veşmântul zeiţei, apoi îi privi chipul senin. Era chipul stăpânei, nu aşa cum îl văzuse ultima oară, ci aşa cum dorea să şi-l amintească.

Kaze aşeză statueta pe marginea drumului, de unde zeiţa putea veghea mormintele celor doi tâlhari, apoi îşi continuă călătoria.

CAPITOLUL 6

Noapte întunecată, lună fantomatică.
O frunză se lasă uşor pe pământ.
La drum de seară apar tâlharii.

Începea amiaza când Kaze ajunse în satul următor. Acoperişurile de paie, uliţele pe care praful se transforma în noroi după fiecare ploaie şi pereţii bătuţi de vreme ai caselor din lemn erau o privelişte care îi devenise familiară. Satele începeau să i se pară la fel. Kaze văzu că şi acesta, numit Higashi, era aidoma cătunului Suzaka unde locuia Jiro, doar că părea mai veştejit şi mai ros de vreme decât cele prin care trecuse mai înainte.

Totuşi, spre deosebire de sătucul lui Jiro, Higahsi se fălea cu o ceainărie sau mai degrabă un han în care drumeţii găseau merinde şi îşi puteau petrece noaptea. Popasul se găsea la întretăierea a trei drumuri şi numele era vopsit pe o perdea de un albastru închis care acoperea pe jumătate cadrul uşii: CEAINĂRIA HIGASHI. Era un nume lipsit de poezie sau de inventivitate, dar Kaze hotărî că se bucura de virtuţile simplităţii şi limpezimii. Intră în ceainărie.

Dincolo de uşă se afla un spaţiu de formă pătrată cu podea din pământ bătătorit, înconjurat pe trei laturi de duşumeaua înălţată a odăii. Kaze se aşeză pe marginea ei şi începu să-şi dezlege sandalele de călătorie. O fată care servea în ceainărie îl zări şi veni repede la intrare. După ce făcu o plecăciune adâncă, strigă:

— Irasshail Bine aţi venit!

Kaze dădu din cap şi se aplecă să-şi scoată încălţămintea. După ce se ridică, văzu că fata îi adusese o pereche de tabi de bumbac curaţi, gest oarecum neaşteptat. Roninul îşi scoase ciorapii murdari şi îi puse în locul lor pe cei curaţi.

O urmă pe slujnică în ceainărie.

— Samuraiul doreşte o odaie doar a sa sau un loc în odaia comună? se interesă fata.

Kaze se gândi la situaţia lui financiară şi o puse în balanţă cu dorinţa de a fi singur. Dorinţa de singurătate birui.

— O odaie separată.

Slujnica îl conduse într-o odăiţă cam de patru tatami. Samuraiul se aşeză pe podeaua acoperită cu rogojini, punându-şi sabia într-o poziţie convenabilă.

— Doriţi sake? întrebă fata.

Kaze observă că ea îşi apucase mâneca chimonoului şi o răsucea între degete. Se întrebă dacă era un tic sau dacă fata era emoţionată din vreo pricină anume.

— Nu. Ocha. Ceai. Înainte să pleci, îmi poţi spune dacă a apărut cineva străin în acest sat în ultimii ani? încerc să găsesc o copilă de nouă ani. Poate că a fost vândută ca slugă.

Fata îl privi nedumerită şi răspunse:

— Nu, samurai-sama.

— Prea bine. Adu-mi ceaiul.

Slujnica se grăbi să iasă, iar Kaze se făcu comod. Deşi pereţii de hârtie subţire nu înăbuşeau deloc zgomotele, ceainăria era destul de liniştită. Roninul îşi spuse că ar fi putut economisi ceva bani, fiindcă se părea că odaia comună era la fel de liberă precum mica încăpere pe care o închinase. Oftă. Gândul la bani nu era o preocupare demnă de un samurai. De obicei, soţia era cea care trebuia să-şi bată capul cu asta. O tristeţe copleşitoare cuprinse inima lui Kaze numai la gândul unei soţii. Soţia lui. Se prăpădise, ca şi stăpâna. Inspiră adânc şi căută să-şi limpezească mintea.

Fata se întoarse cu un ceainic și o ceașcă. Le așeză înaintea lui Kaze și turnă ceaiul. Îndată ce lăsă jos ceainicul, începu din nou să frământe între degete mâneca chimonoului.

— Doriți și de-ale gurii? spuse ea. Orezul nu e gata încă, dar avem un oderi1 delicios.

1 Oden, fel de mâncare gătit mai ales iarna, din ouă răscoapte, ridichi daikon, konnyaku (plantă din genul Amorphophallus) și bucăți de pește, toate fierte în supă de soia.

— Un oden ar fi numai bun. Adu-l degrabă, mor de foame.

Fata plecă imediat să-i aducă mâncarea. Kaze ridică ceașca și sorbi din ceaiul fierbinte și amar. Un lucru bun în privința vieții pe care o ducea era că învățase să aprecieze lucrurile simple: bucuria savurării unui ceai fierbinte, fără întreg ceremonialul tradițional, sau gustul unui fel de mâncare simplu precum oden.

Fata se întorcea cu ceea ce comandase el. Deodată, prin pereții de hârtie o auzi cum se poticnea, apoi răsună zgomotul făcut de vasul care se spărsese căzând pe dușumea.

— O! exclamă slujnica.

Imediat după aceea se auzi limpede un alt zgomot: pași mai apăsați care se apropiau repede. Urmă o clipă de tăcere, apoi răsună vocea puternică a unui bărbat.

— Netoato! Ce-i cu tine?

— Mă grăbeam, fiindcă samuraiul a spus că moare de foame și…

— Uite ce-ai făcut, ai spart oala.

— Dar…

— La naiba! Mi s-a acrit de stângăcia ta! Nu știu de ce am avut nesăbuința să te cumpărăm.

— Îmi pare rău, dar…

— Nu cuteza să-mi răspunzi!

Kaze auzi plesnetul unei palme care lovea un obraz și un scâncet ascuțit, de durere și surprindere. Încercă să uite de mica neplăcere sorbind din nou din ceai. Ca orice japonez cumsecade, nu voia să audă ceea ce putea fi auzit foarte ușor în casele cu pereți subțiri.

Dar în clipa următoare răsună iar plesnetul unei palme, mai puternic. De data aceasta slujnica urlă de durere. O a treia lovitură, iar acum fata părea înspăimântată și copleșită de suferință. Roninul oftă. Se ridică dintr-o singură mișcare și trase paravanul ce despărțea încăperile. La câțiva pași mai încolo, slujnica se târa pe podea,

încercând să se ferească de un bărbat cu picioare crăcănate, înveşmântat într-un chimonou albastru. Bărbatul ridică iarăşi mâna, dar Kaze sări în faţa lui înainte ca acesta să aibă vreme să lovească. Samuraiul îl apucă de încheietura mâinii.

Cu un gest instinctiv, omul încercă să-şi smulgă braţul din strânsoarea lui Kaze. Roninul îşi încleştă degetele mai tare şi îl imobiliză de-a binelea. Surprins, bărbatul se întoarse şi întâlni privirea samuraiului.

— Sunt foarte înfometat! rosti pe un ton neutru Kaze, adresându-se hangiului. Te rog, adu-mi altă oală cu oden. Poţi să pui vasul spart pe socoteala mea.

Hangiul deschise gura să vorbească, apoi o închise la loc. Mânia îl părăsi încet-încet în timp ce Kaze continua să-l privească în ochi. Renunţă să-şi elibereze mâna din strânsoarea de fier şi spuse:

— Bineînţeles, samurai-sama. Eram supărat din cauza stângăciei fetei. A spart şi ieri o oală şi, fiindcă afacerea merge cum merge, nu-mi permit să plătesc pentru neîndemânarea ei.

Kaze eliberă încheietura omului şi se întoarse în odaie, închizând uşa în urma lui. După o scurtă pauză, îl auzi pe hangiu:

— Nu mai pierde vremea bocind. Fă curăţenie şi adu altă oală cu oden.

Roninul ridică din nou ceaşca şi mai luă o înghiţitură de ceai. Îl băuse deja pe jumătate când uşa se deschise şi în cadrul ei apăru fata, cu o tavă pe care se găsea altă oală cu oden. Obrajii ei erau încă roşii unde fusese pălmuită, dar lacrimile i se uscaseră. Kaze luă beţele de pe tavă şi ridică oala. Ţinând vasul aproape de gură, trase o bucată de ridiche daikon şi începu să o sugă.

Fata stătea nemişcată şi îl privea pe ronin îmbucând. Samuraiul rupse tăcerea:

— Ei bine?

Slujnica făcu o plecăciune stângace.

— Mulţumesc, samurai-sama.

Kaze se prefăcu că nu pricepe remarca.

— Pedeapsa era mult prea mare pentru greşeala făcută, deşi nu încape îndoială că te-ai dovedit neîndemânatică.

— Ştiu, samurai-sama. Atâta doar, că prin partea locului suntem cu toţii la capătul puterilor. Până şi stăpânul e înspăimântat, altfel nu m-ar fi lovit. Nu-i un om rău. E doar mâhnit, ca noi toţi.

— Dar de ce sunteţi cu toţii mâhniţi?

Fata se uită peste umăr şi spuse aproape în şoaptă:

— Stăpânul nu vrea să vorbim despre asta. Zice că îi va ruina afacerea.

— Aici nu sunt decât eu, aşa că îmi poţi spune.

Fata privi din nou în jur, apoi şopti:

— Acum două nopţi am văzut ceva înspăimântător. Prin sat a trecut un demon.

Kaze credea în existenţa demonilor, a duhurilor sau strigoilor. Toată lumea credea. Pe de altă parte, nu văzuse niciodată vreunul şi ce spunea fata i se părea un lucru neobişnuit.

— Ce fel de demon?

— Era groaznic. Avea chipul roşu şi două coarne, cam aşa.

Îşi lipi mâinile de frunte şi imită două coarne cu ajutorul degetelor.

— Avea păr lung şi umeri laţi. Călărea un bidiviu negru şi ducea cu el un sărman suflet spre iad.

— Cum aşa?

— Peste cal era legat un om!

— Demonul umbla călare?

— Da, a fost înspăimântător! A trecut prin sat ca fulgerul şi a dispărut pe drum. L-am văzut cu toţii şi de-atunci stăm cu frica în sân. Nimeni n-are habar dacă nu cumva se va întoarce şi dacă nu-l va lua pe vreunul dintre noi!

Kaze lăsă jos ceaşca şi studie chipul fetei care tremura ca varga înaintea lui. Pesemne că împlinise vreo optsprezece – nouăsprezece ani şi avea trăsăturile grosolane ale unei ţărănci. Purta o banderolă de pânză în jurul frunţii, care oprea sudoarea să i se prelingă în ochi, iar chimonoul ei era ponosit, dar curat. Privirea ei trăda o teamă sinceră şi, fără îndoială, credea tot ce spunea.

— Aşa să fie? zise Kaze, lăsând de înţeles din felul în care rostise cuvintele că era cam sceptic.

— Honto desul E adevărat!

— Şi zici că demonul a sosit călare în sat?

— Da.

— Şi l-au zărit mai mulţi oameni?

— Întocmai, samurai-sama. Nu e o scorneală. Aproape toată suflarea din sat l-a văzut. Am auzit tropăitul în noapte şi am ieşit să

vedem ce se întâmplă. De-atunci, stăpânul meu, cum are o clipă de răgaz, recită sutre pentru a ţine duhurile rele departe de casă. Cei mai mulţi săteni fac la fel.

— Încotro s-a îndreptat demonul?

— Nimeni nu ştie cu siguranţă. S-a întâmplat să-l vedeţi pe drum?

— Nu, eu vin dinspre prefectura Uzen. Mă îndrept spre Rikuzen, iar ieri am înnoptat în

Suzaka.

— Înseamnă că la răscruce n-aţi apucat-o pe drumul cel bun.

— Cum aşa?

— Mai ţineţi minte unde se întâlnesc cele patru drumuri?

— Da, și încă foarte bine.

— Unul dintre drumuri e cel dinspre Uzen.

— Întocmai, cel pe care am venit.

— Da. Unul dintre ele porneşte spre creierul munţilor, către piscul Fukuto. Altul duce la satul Suzaka, iar cel de-al patrulea te poartă aici, în satul Higashi.

— Vasăzică nu trebuie să treci prin Suzaka pentru a ajunge aici?

— Nu. Acolo se află conacul Stăpânului Ţinutului, dar mai nimeni n-o ia prin Suzaka. Iată pricina pentru care nu are ceainărie. Cei mai mulţi, după ce pornesc de la răscruce, se îndreaptă încoace.

— Așadar, drumurile alcătuiesc un fel de triunghi și fac legătura între răscruce, Suzaka și Higashi?

— Da.

— Și, dacă o iau într-acolo, îmi pot continua drumul spre Rikuzen sau mă pot întoarce la răscruce?

— Întocmai.

— Chiar aşa? De data aceasta, intonaţia lui Kaze lăsa să se vadă limpede că se arăta interesat de ce îi spunea fata. Înţeleg că stăpânul se află la conducerea acestui ţinut de vreo doi ani, continuă el.

— Întocmai. Adică stăpânul Manase. A primit cârma ţinutului ca răsplată pentru că l-a omorât pe faimosul general Iwaki Sadataka în bătălia de la Sekigahara. A retezat capul generalului şi i l-a oferit lui Tokugawa Ieyasu însuși.

— Ţinutul acesta nu pare prea paşnic.

— E îngrozitor! De când Stăpânul Manase a preluat conducerea, lucrurile au mers din rău în mai rău. Și ceainăria merge tot mai rău în

fiecare an, fiindcă oamenii se tem să treacă pe-aici. Nimeni nu se simte în siguranţă. Toţi suferă!

— Chiar aşa? spuse Kaze.

Vorbele erau aceleaşi, dar de data aceasta tonul lui trăda milă.

Fata se aplecă spre el şi îi spuse aproape în şoaptă:

— La noapte voi veni să vă vizitez în pat. Va trebui să fim tăcuţi, ca nu cumva să afle stăpânul, pentru că voi face asta fără bani. N-o să vă cer nimic, samurai-sama.

Kaze studie trupul îndesat şi lipsit de fineţe, precum şi faţa roşie a slujnicei, şi îşi înghiţi vorbele care-i veneau pe buze. În schimb, spuse pe un ton amabil:

— Nu voi rămâne peste noapte. Vreau să mă întorc în satul Suzaka.

— Dar s-a făcut târziu, protestă fata. Veţi fi nevoit să călătoriţi pe întuneric! Drumurile sunt pline de tâlhari, iar demonul ar putea fi prin preajmă.

— Da, ştiu.

Când Kaze ajunse înapoi la Suzaka, se înnoptase de câteva ceasuri. În timp ce se apropia de coliba lui Jiro, zări lumina focului prin crăpăturile uşii. Roninul bătu de câteva ori şi strigă:

— Oi! Jiro! Trezeşte-te! Sunt samuraiul. M-am întors şi vreau să rămân la tine peste noapte.

Kaze auzi mişcare în casă, apoi cineva trase băţul care ţinea uşa înţepenită peste noapte.

— Jiro? spuse Kaze.

Niciun răspuns. Aşteptă câteva minute, dar nu se mai auzi niciun zgomot în gospodărie. În cea mai deplină linişte, roninul îşi scoase sabia din teacă. Cu mâna care-i rămăsese liberă deschise complet uşa.

Odaia era luminată de focul de cărbuni şi se simţea miros de mâncare pusă la fiert. În rest, nu zări nimic neobişnuit în căsuţa întunecoasă.

Samuraiul făcu un pas înăuntru şi spuse:

— Jiro?

O plasă căzu pe capul său, prinzându-i în împletitura grea şi braţul înarmat. Kaze ridică sabia şi tăie două-trei dintre ochiurile plasei, când deodată simţi prima lovitură. Era puternică, de parcă fusese dată cu o bâtă, şi îl făcu să se clatine şi să îngenuncheze. Tocmai încerca să se ridice când primi cea de-a doua lovitură. Se răsuci, dar

apăsarea şi strânsoarea plasei îl împiedicau să scape de ploaia de lovituri. Primi una aproape de tâmplă şi văzu un fulger roşu înaintea ochilor. Înainte să-şi poată reveni cât de cât, alte lovituri căzură una după alta, făcându-l în cele din urmă să se prăbuşească în somnul negru al leşinului.

CAPITOLUL 7

Urmele mi-au rămas
Pe o plajă cu nisip negru.
Un val se înalţă şi şterge trecutul.

Kaze fu trezit de gemetele de durere ale unui bărbat. Trecură câteva clipe de confuzie până să-şi dea seama că veneau chiar de pe buzele lui. Se opri din gemut şi trase cu putere aer în piept pentru a-şi limpezi mintea.

Se afla într-o cuşcă strâmtă din lemn, în care abia încăpea. Îşi pipăi faţa cu degetele, tresărind uşor când atinse locurile unde fusese lovit. Bun! Gâtul, obrajii, umerii şi faţa îi erau pline de vânătăi, dar nu părea să aibă niciun os rupt. Privi în jur şi constată că închisoarea lui improvizată se afla într-o curticică. Alături văzu o altă cuşcă identică. În ea se afla Jiro, cu genunchii ridicaţi şi capul atârnând într-o parte.

— Oi! Tu! spuse Kaze, pentru a-i atrage atenţia.

Jiro tresări şi îşi ridică privirea. Expresia sa era aceea de disperare şi de nemărginită durere. În loc să fie cuprins de milă, Kaze se mânie. Negustorul de cărbune se dăduse deja bătut.

— De ce suntem aici? întrebă Kaze.

Jiro nu-i răspunse. Îşi plecă din nou capul.

Roninul pufni dezgustat şi se uită cu atenţie la cuşca în care se afla. Era veche, dar surprinzător de bine construită. Îşi ridică picioarele şi împinse cu toată puterea în uşă. Nimic. Cercetă încă o dată cuşca în amănunt, pentru a descoperi vreun punct slab, dar sfârşi prin a înţelege că orice încercare de a evada era o strădanie fără rost. Trebuia să aştepte până ce-l vor scoate de acolo dintr-un motiv sau altul. Dar asta putea să se întâmple abia după câteva zile, aşa că se aşeză cât de comod putea şi încercă să se liniştească pentru a-şi cruţa puterile.

Închise ochii. Nu se putu împiedica să se gândească la ce i-ar fi spus senseiul, maestrul său, văzându-l într-o asemenea situaţie.

— Bakal Tontule! Ai ştiut mereu că e ceva suspect şi totuşi ai intrat în casă ca un mare nesăbuit! Dezgustător!

— Da, sensei, dar nu mă aşteptam la atacul cu o plasă. A apărut

pe…

Sigur, sensei l-ar fi măsurat cu o privire plină de dispreţ. În zilele de odinioară, Kaze ar fi căzut la picioarele sale şi şi-ar fi plecat capul până ar fi atins pământul cu fruntea.

— Cunoşti prea bine lecţiile, ar fi spus maestrul. Care ţi se pare cea mai potrivită pentru cele întâmplate?

— Aşteaptă-te mereu la ceea ce este neaşteptat.

— Bineînţeles! Nesăbuitule!

Sensei avea un fel anume de a rosti cuvântul „nesăbuit": îl făcea să sune mai urât decât sudalma cea mai cumplită pe care Kaze o auzise vreodată din gura vreunei străji bete de la castel. Iar el nu ar fi răspuns niciodată după ce era rostit acest cuvânt. Nu putea decât să aştepte în linişte şi să spere că va primi iertarea. Într-un fel sau altul, o primea întotdeauna.

— Nu ştiu de ce îmi mai pierd vremea cu un prost ca tine, ar fi zis sensei în cele din urmă. Apoi i-ar fi spus lui Kaze să se aşeze şi i-ar fi explicat cu mare atenţie cum va putea să evite o astfel de situaţie neplăcută pe viitor. În afară de sfaturile în privinţa tacticii pe care ar fi trebuit s-o adopte pentru a scăpa din ambuscada de la gospodăria lui Jiro, i-ar mai fi spus fără îndoială că ar evita asemenea păţanii dacă şi-ar vedea de ale lui şi dacă s-ar concentra doar asupra misiunii sale. Nu-i ajută cu nimic unui bărbat dacă se amestecă în probleme care nu îl privesc.

Kaze îşi dorea ca sensei să fi trăit, pentru că avea deseori nevoie de sfaturi, iar acum nu avea de unde să le mai primească. Desigur, ar fi fost stânjenitor să mărturisească în ce situaţie se afla, dar ar fi acceptat oricând această ruşine doar pentru a-l mai auzi o dată pe sensei mustrându-l.

Ţinându-şi ochii închişi, roninul ascultă cu încordare, doar – doar va auzi pe cineva apropiindu-se. În cele din urmă îşi lăsă din nou mintea să zboare către clipele fericite când îl cunoscuse pe maestrul său.

Avea opt ani pe atunci. Câţiva băieţi de seama lui îşi târau picioarele de-a lungul unei poteci, ameţiţi de aerul puternic de munte şi de mirosul aventurii şi al libertăţii. Iarna de-abia se instalase şi o zăpadă subţire acoperea pământul, în ciuda faptului că nu era prea frig. Ramuri negre, scheletice, umbreau poteca şerpuită, iar băieţii purtau o conversaţie aprinsă, presărată cu avânt tineresc şi speranţe

mari.

— Am auzit că stăpâneşte la perfecţie o mulţime de tehnici, spuse unul dintre băieţi entuziasmat.

— Sigur că da. A ucis paisprezece adversari în dueluri înainte să se retragă aici, în munţi.

— Eu o să ucid o sută! Ucenicul o să-şi depăşească maestrul.

— N-a mai acceptat ucenici de o bună bucată de vreme, îi preveni Kaze.

Fiul nobilului Okubo, care avea un rang mai înalt decât Kaze, îl privi pe acesta şi îi spuse:

— Poate că nu te va accepta pe tine, dar pe mine mă va primi cu siguranţă. Pentru el ar fi o mare onoare să aibă un Okubo drept ucenic.

Kaze, care împărtăşise cu Okubo o oarecare instruire militară, ştia că trebuie să-şi ţină gura. Okubo era cu un an mai mare, însă Kaze îl întrecuse în toate, chiar şi într-o încăierare ca între băieţi, în faţa unui templu în care deprindeau arta scrisului. Pentru ÎDkubo, lecţia aceea era încă usturătoare, iar singura lui armă rămânea poziţia socială mai ridicată.

— Cât de sus e casa lui? pufni Yoshii cel grăsan.

Deşi era fiu de samurai, părinţii lui fuseseră prea îngăduitori, iar corpolenţa şi lipsa de pregătire fizică făcuseră ca acea călătorie nu prea lungă să i se pară un adevărat chin.

— Nu ştiu, recunoscu Kaze. Ar trebui să fie la capătul acestei cărări.

— Voi fi bucuros să ajung acolo, zise Yoshii. Mi-ar prinde bine o mâncare caldă şi un foc la care să mă încălzesc.

— Tu chiar nu te pricepi la nimic? îl certă dispreţuitor Okubo. Când ajungem acolo, va trebui să cădem în genunchi şi să ne plecăm la uşa senseiului. Asta îi va arăta că avem gânduri serioase în privinţa instruirii pe care dorim să ne-o dea. Dacă va fi nevoie, vom rămâne acolo toată noaptea pentru a-i arăta cât de serioase sunt intenţiile noastre.

— Toată noaptea? exclamă Yoshii.

Okubo strâmbă din nas în semn de dezgust şi iuţi pasul. Ceilalţi băieţi, printre care şi pămpălăul de Yoshii, se grăbiră să-l ajungă din urmă. Pe Kaze nu-l deranja că trebuia să meargă mai repede, dar era încredinţat că Okubo făcuse asta doar pentru a-şi bate joc de Yoshii.

La scurtă vreme, băieţii ajunseră într-un loc unde cărarea se

lăţea, iar zăpada se aşternuse ca o pătură moale şi neîntreruptă, de un alb imaculat. Făcură cu greu câţiva paşi prin omătul înalt până la glezne înainte ca micul Kaze să se oprească şi să spună:

— Chotto matte. Aşteptaţi puţin.

— Ce mai e? spuse Okubo, oprindu-se şi el. Întâi porcul acela de Yoshii şi acum tu. Dacă o să ne tot oprim, n-o să mai ajungem în veci. Ce-i?

— Priveşte!

Kaze îi arătă un punct aflat în faţă, pe drum. Pe o porţiune destul de lungă în faţa lor, drumul nu mai era acoperit de zăpadă neatinsă, aşa cum fusese până atunci. Era plin de urme.

— Nu văd nimic, spuse Yoshii.

— Priveşte pe cărare, îl sfătui Kaze.

Yoshii se uită cu mare atenţie, după care mărturisi:

— Nu ştiu la ce ar trebui să mă uit.

— Cineva a trecut pe-aici.

— Văd asta.

— Dar cine?

Băieţii se adunară în jurul unei urme bine întipărită în zăpadă. Era lungă şi îngustă, cu trei gheare în faţă şi o a patra, asemeni unui pinten de cocoş, în spate. După ce îşi petrecuseră toată viaţa aproape de natură, deveniseră sensibili la schimbările de vreme sau la prezenţa urmelor de animale. Vânaseră alături de tatii lor şi de ceilalţi bărbaţi din familie. Urme atât de mari nu mai văzuseră până atunci.

— Să fie o pasăre?

— Ai mai văzut pasăre aşa de mare?

Urmele erau mai lungi decât tăişul unei katana.

— Sau o şopârlă?

— O idee şi mai prostească decât pasărea. Şopârla ar trebui să fie de mărimea unui dragon ca să lase o urmă aşa de mare.

Se lăsă o linişte rău-prevestitoare la auzul cuvântului „dragon”.

Kaze privi în jur.

— Urmele vin din partea asta, apoi o ţin o bună bucată de vreme de-a lungul drumului, după care dispar printre copacii de-acolo. Hai să ne luăm după ele.

— Ai înnebunit? îngăimă Yoshii.

— N-am mai văzut aşa ceva până acum şi vreau să aflu despre ce e vorba.

— Şi eu!

— Trebuie să ajungem la casa senseiului, zise Okubo. Nu ştim cât mai e până acolo şi s-ar putea să nu ajungem înainte de lăsarea întunericului.

— Întuneric? îngăimă din nou Yoshii.

— Da. Nu ştim cât mai avem de mers.

— Eu mă întorc în oraş, zise Yoshii. Părinţii mei m-ar putea trimite la o şcoală de-acolo. Aşa, nu voi fi nevoit să stau aici, în creierul munţilor, cu un sihastru nebun de la care să-mi însuşesc stilul kendo1.

Liniştea care se aşternu părea să dea tărie declaraţiei lui Yoshii. Nici măcar Okubo nu mai profită de ocazie pentru a-şi arăta dispreţul faţă de dorinţa puştiului durduliu de-a se întoarce acasă. Încurajat de lipsa oricăror critici, Yoshii merse şi mai departe.

— Se întoarce cineva cu mine? întrebă el.

Băieţii începură să se uite unii la alţii şi în cele din urmă, unul dintre ei zise:

— Mi se pare o idee bună.

— Întocmai.

— Şi mie.

— Prea bine, spuse Yoshii, el însuşi surprins de noua sa poziţie de şef. Să ne întoarcem. Nu ne foloseşte la nimic dacă ne prinde noaptea aici. Doar zeii ştiu ce se află în sălbăticia munţilor ăstora.

Şi, fără să le mai adreseze vreun cuvânt de despărţire, se răsuci pe călcâie şi o porni înapoi, în josul potecii, cu o iuţeală simţitor mai mare decât la venire.

Băieţii care încuviinţaseră să se întoarcă cu el îl priviră surprinşi, dar se înghesuiră să-l ajungă din urmă.

— Laşilor! strigă Okubo. V-aţi speriat de nişte urme în zăpadă! Ruşine!

1 Kendo, stil de scrimă tradiţional, în care se folosesc săbii de bambus; este derivat din exerciţiile de antrenament ale samurailor.

Se uită la Kaze şi zise:

— De ce nu te grăbeşti şi tu să te duci după ei?

Kaze îi răspunse cu blândeţe:

— Eu doar am zărit urmele, n-am spus că vreau să mă întorc.

— Ei bine, ar trebui s-o faci, să te alături celorlalţi laşi!

Kaze nu-i răspunse, continuă doar să-l privească.

— De ce nu spui nimic? insistă Okubo.

— Pentru că n-am nimic de zis. Aştept să pornim iar la drum, atât.

— Ce, crezi că mă tem să merg mai departe? întrebă Okubo.

Kaze clătină din cap, nelămurit, şi îşi continuă drumul fără să scoată o vorbă. Okubo se uită la ceilalţi trei băieţi care rămăseseră cu ei, apoi porni pe potecă în urma lui Kaze. Toţi mergeau într-o linişte mormântală, fără să mai râdă sau să se tachineze. Copacii, complet lipsiţi de frunze pe timpul iernii, începură să capete o înfăţişare sinistră, iar umbrele întunecate din pădure erau studiate cu priviri înspăimântate. Băieţii se ţineau tot mai aproape unul de celălalt, ca nişte câini înfricoşaţi. Croncănitul unei ciori îi făcu să tresară, apoi, văzând pasărea, chicotiră nervoşi, cu mare uşurare.

Cam cu o jumătate de ceas înainte de lăsarea întunericului, ajunseră la capătul cărării, unde văzură o căsuţă neterminată. Avea un acoperiş gros de paie, iar pereţii erau construiţi din bârne.

O uşă făcută din butuci inegali domina faţada, iar ferestrele păreau să lipsească. Era un refugiu grosolan în care ar fi locuit mai degrabă tăietori de lemne sau cărbunari, nicidecum un maestru în lupta cu sabia.

— Asta e? întrebă Okubo.

— Pesemne că da. Suntem la capătul drumului.

— Acum ar trebui să facem plecăciunea? întrebă unul dintre băieţi.

Okubo nu-i răspunse, dar căzu în genunchi şi se închină în faţa uşii. Kaze se holbă la spatele lui Okubo, unde însemnul alb al familiei acestuia se vedea bine pe chimonoul din mătase neagră, aproape de gât.

Semăna cu un păianjen, dar era de fapt un diamant înconjurat de frunze de bambus îndoite. Ceilalţi băieţi urmară fără să stea pe gânduri exemplul lui Okubo, iar Kaze încercă să-şi limpezească mintea şi să mediteze. Meditaţia nu te scapă de răceala zăpezii, dar prin ea poţi învăţa s-o ignori.

De-acum se lăsase noaptea, iar aerul rece de munte începu să se strecoare sub veşmintele lor, făcându-i să îngheţe până în măduva oaselor. Băieţii fuseseră deja instruiţi în timpul unor exerciţii militare în câmp deschis. Erau obişnuiţi să stea afară chiar şi în plină iarnă, iar viaţa în natură îi călise. Cu toate acestea, nu-i învăţase nimeni să stea îngenuncheaţi în zăpadă timp îndelungat. Era sfârşitul incomod şi

tulburător al unei expediţii stânjenitoare.

Din căsuţă se auzi zgomot de oale, semn limpede că era cineva acolo. Pe măsură ce întunericul se adâncea, crâmpeiul de lumină care se zărea pe sub uşă devenea din ce în ce mai strălucitor. Mirosul de fum se împletea cu aroma proaspătă de pin a munţilor, formând un amestec tare, mai ameţitor decât cel de tămâie. Kaze îşi închipui cum era să te afli la adăpost, aproape de foc şi acoperit bine cu o pătură călduroasă. În aceeaşi clipă îşi adresă o dojană, mai bine zis câteva blesteme pe care şi le însuşise când se afla în preajma bărbaţilor. Nu-i folosea la nimic să tânjească după căldură. Nu făcea altceva decât să sporească tortura şederii în zăpadă. Aşa că, urmând învăţăturile Zen pe care deja le dobândise, îşi limpezi mintea şi încercă să nu se gândească la nimic. Exista pur şi simplu în Univers şi trebuia să ignore frigul care îi cuprindea încet-încet trupul.

Mişcarea în interiorul căsuţei încetă şi uşa rămase închisă. După câteva minute, lumina ce pătrundea pe sub uşă păli, apoi se stinse.

— Crezi că ştie că suntem aici? întrebă unul dintre băieţi.

— N-ar fi un sensei adevărat dacă nu ar şti asta.

— Crezi că ne va lăsa înăuntru?

— Nu. Poate că vrea să rămânem aici toată noaptea, ca să vadă cât de hotărâţi suntem.

— E o insultă gravă să laşi aici un Okubo atâta vreme!

— Ai de gând să baţi la uşa lui?

— Bineînţeles că nu. Trebuie să mă gândesc la propria-mi mândrie. Reputaţia mi-ar fi ştirbită dacă aş face una ca asta. De ce nu baţi tu?

— Şi eu am mândria mea.

— Dar ar trebui…

Vorbele lui Okubo fură curmate de un sunet straniu. Părea un zgomot ca de şfichi, al cărui ecou, în liniştea nocturnă a munţilor, răsună foarte puternic.

— Ce…

— Yukamashii! Tăcere! Ascultaţi!

Şuieratul ca de bici se repetă.

— Ce-i asta?

— Nu ştiu. Sună ca o cravaşă în aer, înainte de a lovi calul.

— De unde se aude?

Doi dintre băieţi îşi ridicară capetele şi priviră în jur. Deodată,

cu un deget arătător şi un glas la fel de tremurător, unul dintre ei le arătă ceva şi strigă:

— Priviiiţi!

Toţi, inclusiv Kaze, se uitară imediat în direcţia aceea. Acolo, în întunecimea pădurii, desluşiră cu greu o formă albă ce se contura pe bolta înstelată. Era la o înălţime cât două staturi de om, semăna cu o pasăre mare şi tocmai zbura între doi copaci cu o iuţeală înspăimântătoare.

Un sunet ca de bici şuierând în aer îi însoţea mişcarea.

— Ce-a fost asta?

— Nu ştiu. N-am mai văzut…

— E un strigoi! Ştiu bine că asta e! Stăpânul Buddha să mă apere! E un duh al munţilor care ne va face tuturor de petrecanie! Nu erau urmele unui dragon, ci ale unui demon!

Băiatul care făcuse această descoperire sări în picioare şi o luă la goană spre uşa căsuţei. Alţi doi alergau chiar în urma lui, sperietura sporindu-le atât iuţeala picioarelor, cât şi puterile, începură să izbească din răsputeri în uşă.

— Daţi-ne voie să intrăm!

— Deschideţi uşa!

— Stăpânul Buddha să mă apere! Vă rugăm, sensei, lăsaţi-ne înăuntru!

Bătaia puternică nu avu niciun efect, iar uşa rămase închisă.

— Priviţi, drumul e liber! Să fugim!

Cei trei începură să alerge de-a valma spre cărarea care îi adusese la căsuţa din lemn, adică în partea opusă locului în care zăriseră apariţia.

Kaze, încă îngenuncheat, aruncă o privire spre Okubo. Faţa băiatului mai mare era atât de palidă, încât începuse el însuşi să semene cu un strigoi. Totuşi, nu făcea nicio mişcare pentru a fugi de acolo. Kaze nu avea de unde să ştie dacă era vorba de bravadă, de teamă sau de mândrie, în cazul lui, era o simplă precauţie. Voia să vadă mai mult înainte să o ia la goană de spaimă, în toiul nopţii.

În loc să vadă mai mult, auzi mai mult.

— SÂNGE! Glasul adânc şi găunos bubuise din pădure, chiar din partea în care băieţii văzuseră duhul. Stârni un ecou prelung în aerul limpede al munţilor, cu o rezonanţă nemaiîntâlnită. Vreau sânge! Daţi-mi sânge!

Kaze se ridică. Nu era încă pregătit să fugă, dar n-ar fi ezitat s-o facă dacă s-ar fi văzut nevoit. Okubo interpretă greşit mişcarea lui. Îndată ce-l văzu pe Kaze mişcându-se, se ridică în picioare şi o luă la sănătoasa, alăturându-se celorlalţi. Kaze riscă o privire iute peste umăr şi-l văzu pe Okubo mâncând pământul, apoi îşi îndreptă din nou atenţia către pădure.

— Vreau sângele tău! Dă-mi sângele tău! se auzi iar vocea tunătoare, dar Kaze observă că posesorul acelui glas straniu nu părea să întreprindă vreo acţiune pentru a-şi satisface cererea. Băiatul rămase nemişcat, încordându-şi toate simţurile pentru a vedea, auzi sau mirosi ceva, dar liniştea se aşternuse în pădure. Băiatul nu se plecă din nou, dar nici n-o luă la goană.

Restul nopţii trecu în tăcere, mai puţin fâlfâitul aripilor unei bufniţe care zbură pe deasupra căsuţei cu prada în gheare. Kaze nu mai avusese parte de o noapte în care liniştea să dea naştere unei încordări atât de intense. Din când în când, i se poruncise, mai mult în joacă, să stea de gardă în timpul manevrelor de trupe şi o dată fusese prins dormind în post. Şi acum îşi aducea aminte de bătaia pe care o încasase pentru acea nesocotire a poruncii, administrată de propriu-i tată. Nu mai adormise vreodată în gardă, dar de fiecare dată când era nevoit să stea treaz trebuia să lupte cu întunericul. În noaptea aceea, frigul, teama şi ameninţarea altor spaime îi alungară lui Kaze orice gând de odihnă. Când se iviră zorii zilei următoare, băiatul descoperi uşurat că pădurea din jur îşi schimba culoarea din negru în cenuşiu închis şi apoi în nuanţe tot mai deschise pe măsură ce lumina zilei sporea.

La câteva minute după ce soarele începuse să urce pe boltă, uşa căsuţei se deschise şi în prag ieşi un bătrân sprinten. Avea păr lung, cărunt şi zburlit, iar straiele sale semănau cu cele ale unui ţăran, diferenţa făcând-o cele două săbii de la cingătoare. Privirea îi era pătrunzătoare şi impresionantă, parcă a unei păsări de pradă. Avea mâini mari şi Kaze observă că braţele şi umerii, în ciuda vârstei lui înaintate, erau încă puternice. Căzu în genunchi şi îşi lipi fruntea de pământ.

Bătrânul se îndreptă spre el şi îl privi câteva clipe.

— Cred că vrei să-mi fii ucenic.

Kaze voia să-l întrebe dacă auzise sau văzuse grozăviile din noaptea trecută, dar se hotărî să-şi înăbuşe curiozitatea, cel puţin

pentru moment.

— Hai! Da, sensei.

— Ştii să foloseşti toporul şi să tai lemne?

— Da, sensei!

— Atunci, vino. Te-ai putea dovedi folositor până mă hotărăsc dacă vreau sau nu un discipol.

CAPITOLUL 8

Trecutul strigă către prezent.

Amintirea primului cânt al puiului de pasăre.

Timp de un ceas, Kaze se îndeletnici cu tăiatul lemnelor. Toporul era mare, greu, dar îl folosi cu bărbăţie, în ciuda oboselii şi a frigului aspru. Era mândru de stiva de lemne de foc pe care izbutise s-o adune până când bătrânul ieşi din nou. Acesta se uită la grămada de lemne, dar se mulţumi să spună doar atât:

— Bănuiesc că vrei să mănânci de dimineaţă.

— Da, sensei.

— Atunci, urmează-mă.

Bătrânul îl conduse pe Kaze în casă, unde o oală mare cu orez fierbea deasupra focului. Căsuţa era mobilată cu zgârcenie şi lipsită aproape în totalitate de bunuri personale. Excepţia cea mai importantă era o panoplie aşezată într-un colţ, unde se găseau o katana şi o wakizashi. Ca orice băiat de vârsta lui, Kaze se socotea un cunoscător al săbiilor fin lucrate. Or, acestea erau extraordinar de fine, mai fine decât cele pe care le purta zi de zi sensei şi chiar decât cele pe care tatăl său le purta în ocazii deosebite.

Bătrânul se duse într-un colţ al odăii, iar Kaze se gândi că îi va aduce un castron cu okayu. Dar bătrânul nu făcu altceva decât să scoată din foc un vreasc. Se întoarse brusc şi îl aruncă în direcţia băiatului.

Deşi uimit, Kaze sări într-o parte fără să stea pe gânduri, iar vreascul se lovi de perete şi căzu pe duşumea. Sensei îl privi o clipă pe băiat, apoi se duse liniştit şi luă un castron de lemn şi o pereche de hashi, ca şi cum aruncatul vreascurilor prin casă ar fi fost un ritual obişnuit înaintea fiecărei mese.

— Uite, mănâncă, spuse el, dându-i lui Kaze beţişoarele şi vasul.

Băiatul, aşteptându-se la un nou atac, le luă cu băgare de seamă de la bătrân, dar acesta nu mai făcu nicio mişcare agresivă.

— După ce termini, caută-mă şi o să-ţi dau o lecţie de kendo.

Încă nu eşti ucenicul meu, dar nu strică să văd cât de tont eşti la învăţat.

Uitându-se lung la vreascul care nu-l nimerise, Kaze se aşeză să mănânce şi se întrebă ce fel de maestru era cel pe care îl căutase atât.

Întrebările sale în privinţa bătrânului se înmulţiră odată cu desfăşurarea lecţiei, căci acesta începu să-l instruiască pe Kaze în arta mânuirii săbiilor arătându-i cum să-şi prindă teaca la brâu.

— În vremurile străvechi, ne legam săbiile de chimonou cu ajutorul unor sfori, începu el. Acum, avem obiceiul să le vârâm în teci. Ai purtat sabie cu ocazia unor ceremonii încă de când erai mic. În aceste ocazii, săbiile erau doar decorative. În luptă, vor avea rolul de a te ţine în viaţă. Va trebui să înveţi să le porţi ca un samurai. Cu fală, dar şi într-o manieră cât mai practică. Nu le poţi purta prea larg, căci vor aluneca. Nu le poţi purta prea strâns, căci mişcările îţi vor fi stânjenite şi vei avea neplăceri. Astăzi vei deprinde modul corect în care trebuie să-ţi legi brâul chimonoului. Poate ţi se pare ceva neînsemnat, dar lucrurile neînsemnate sunt tocmai temelia pe care se ridică cele măreţe. După ce-ţi vei fi însuşit această lecţie, vei observa cum îşi prind ceilalţi samurai brâul. Tocmai asta îţi va arăta dacă un bărbat este un bun cunoscător al aspectelor esenţiale sau dacă îşi flutură sabia doar aşa, de ochii lumii, într-un stil de prost gust.

Sub îndrumarea senseiului, Kaze legă şi dezlegă brâul până când ajunse s-o facă perfect. Se văzu nevoit să admită că maniera corectă de a purta cele două săbii la brâu era mult mai comodă, dar tot nu pricepea ce legătură avea asta cu lupta.

— Pot să vă întreb ceva, sensei? zise el la încheierea lecţiei.

— Ce anume?

— Când voi începe să fiu instruit cu adevărat în lupta cu sabia?

— Bakal Tot ce ai deprins astăzi are legătură cu kendo. Tot ce te-am învăţat e legat de bushido. În dimineaţa asta, înainte de masă, ai învăţat o lecţie. Un bushi1 trebuie să se păstreze în formă, chiar dacă e vorba doar de tăiat lemne. Va trebui să înveţi de asemenea caligrafia, arta şi poezia, dar un bushi nu poate să aibă numai preocupări artistice în timp ce aşteaptă următorul război. E de datoria lui să facă mereu ceva pentru a-şi păstra condiţia fizică. Înaintea mesei de dimineaţă ţi-ai însuşit încă o lecţie, una celebră, când am aruncat în tine cu lemnul acela aprins. Bushi trebuie să fie mereu în alertă şi să se aştepte oricând la un atac. Ai mai auzit vreodată asta?

— Da, sensei.

Kaze se aştepta la un alt atac din partea bătrânului. Aşa se întâmpla de fiecare dată când ucenicii îşi însuşeau această lecţie şi o ştia prea bine. Ucenicului i se spunea să se aştepte la un atac în orice clipă, apoi era întrebat dacă a priceput. Când el spunea că da, senseiul pornea neîntârziat un atac pentru a-i arăta că lecţia este reală.

— Ai priceput?

— Da, sensei!

Kaze era acum pregătit pentru orice formă de atac, cum fusese, bunăoară, vreascul zburător.

1 Bushi, termen care în Japonia feudală desemna războinicii de carieră; la sfârşitul secolului al XII-lea devine sinonim cu „samurai", apoi dispare treptat din uz.

Dar bătrânul se mulţumi să-şi continue expunerea. Băiatul era aproape dezamăgit.

— În viaţă vei trece prin multe şi trebuie să te obişnuieşti să tragi învăţăminte din cele întâmplate. Nu va fi mereu cineva lângă tine să ţi le desluşească, aşa că vei fi nevoit să le înţelegi singur. Ai priceput?

— Da, sensei.

— Bun. Atunci du-te şi adu câteva din lemnele pe care le-ai tăiat azi dimineaţă, ca să putem pregăti masa de seară.

Masa de seară a fost simplă şi s-a desfăşurat într-o tăcere aproape deplină. După o noapte de nesomn şi o zi lungă şi grea, Kaze de-abia îşi mai putea ţine ochii deschişi. Odaia întunecoasă şi flăcările îl moleşiseră la fel de uşor şi de repede precum cântul de leagăn al mamei. Primi o saltea şi o pătură, după care i se arătă locul în care putea să se culce, adică într-unul dintre acareturile casei.

— Mâine dimineaţă îţi voi spune dacă te vreau sau nu ucenic.

Epuizat, Kaze căzu într-un somn adânc. Urmele de dragon, duhurile zburătoare şi vocile supranaturale care cereau sânge îi apărură toate în vis. Evenimentele înspăimântătoare din noaptea precedentă îi transformară visul în coşmar şi era încredinţat că simte prezenţa demonilor şi a duhurilor rele chiar în odaia în care dormea. Deodată, o durere ascuţită în braţ şi în umăr îl făcu să se deştepte brusc.

Se ridică tulburat în capul oaselor, cu ochii înceţoşaţi. Privi împrejur şi descoperi că lângă el stătea bătrânul. Acesta ţinea într-o

mână un opaiţ din lut şi în cealaltă un băţ de bambus. Se uita atent la Kaze.

Băiatul își masă umărul și era cât pe ce să protesteze că fusese lovit în somn. Se stăpâni și își ţinu gura închisă. Totuși, după câteva clipe de tăcere, spuse:

— Să fiu oricând pregătit pentru un atac.

Bătrânul dădu din cap.

— Bine! Foarte bine! Nu eşti nici atât de înfumurat şi nici atât de netot cum pari. Te accept drept ucenic. Când te trezeşti, du-te şi taie lemne, iar după masa de dimineaţă ne vom continua lecţiile.

Kaze zâmbi. Una dintre primele sale lecţii fusese să se aştepte în orice clipă la un atac şi, cu toate acestea, căzuse în capcană în coliba lui Jiro. Se aşteptase la un atac, dar nu prevăzuse natura acestuia. Date fiind împrejurările, ştia că atacatorul trebuie să fi fost judecătorul din partea locului. Îl desconsiderase tot timpul pe îngălatul şi netotul de Nagato. Cu toate acestea, chiar şi idioţii te pot ucide dacă eşti lipsit de băgare de seamă. Roninul spera să supravieţuiască acestei încercări spre a se bucura pe viitor de roadele acestei lecţii.

Zgomotul unor paşi îl smulse din starea de reverie. Deschise ochii. Se apropiau doi bărbaţi.

CAPITOLUL 9

O apariţie face să răsune
Zgomote din trecut.
Trecutul devine prezent.

— Aşadaaar l-ai capturaat pe samuraaaiul aceeela!

Kaze nu putea să vadă cine vorbea, dar glasul avea tonalitatea înaltă şi inflexiunile melodioase şi tărăgănate specifice nobililor de la curte. Era surprinzător să auzi un asemenea glas în acel ţinut de la ţară, unde nu se găseau castele nobiliare, dar ascultase destui oameni de rang înalt pentru a şti că accentul era căutat şi nicidecum dobândit firesc, de la cea mai fragedă vârstă.

— Da, Manase-sama.

Vocea servilului judecător…

— Prea bine. Să-i vedem pe amândoi, spuse Manase, cu aceleaşi inflexiuni melodioase.

Cei doi ajunseră în curticică. Judecătorul Nagato purta acelaşi chimonou cu care fusese înveşmântat când îl cunoscuse roninul, dar straiele lui Manase erau o adevărată surpriză. Acesta purta un

chimonou viu colorat şi mai multe rânduri de mantii bogate. La mâneci şi la poale, straturile de veşminte formau un curcubeu orbitor, care părea să lumineze mohorâta curticică. În vârful capului, Manase avea o pălărie înaltă, de voal negru, cum erau acelea pe care le purtau nobilii, cu o panglică neagră petrecută pe sub bărbie. Croiala mantiilor era de modă veche, iar el arăta ca un personaj dintr-o pictură venerabilă care părea să fi prins viaţă şi să se fi desprins de pe pânza de mătase.

Manase se opri la câţiva paşi de cuşti. Judecătorul părea mirat de oprirea bruscă a Stăpânului, aşa că acesta catadicsi să-i explice:

— Nu-mi place să mă apropii prea mult. Scoase un suspin din cale afară de exagerat. Oamenii ăştia miros mereu atât de urât!

— Da, stăpâne. Am putea…

Înainte ca judecătorul să-şi încheie spusele, Kaze se hotărî să rişte.

— Sunt Matsuyama Kaze, zise el cu un glas destul de limpede, în ciuda chipului schimonosit de durere. Stăpâne Manase, deşi împrejurările în care mă aflu sunt neobişnuite, aş vrea să aduc laude scenei din Dojoji pe care am văzut-o ieri. Sper că într-o bună zi voi putea asista la întreaga reprezentaţie.

Judecătorul se repezi la cuşca lui Kaze.

— Hei, tu! Ascultă! Nu deschide gura până nu ţi se adresează stăpânul! Să cutezi să-i vorbeşti…

— Judecătorule!

Nagato nu mai scoase o vorbă şi se uită la Manase.

— Da, stăpâne?

— Eliberează-l pe omul acesta şi ai grijă să facă o baie şi să primească straie curate.

— Dar, stăpâne…

Manase ridică iute, dar plin de graţie, o mână. Glasul îi trădă nerăbdarea:

— Fă cum ţi-am poruncit!

— Sigur, stăpâne. Straie curate şi o baie. Îndată!

Manase se răsuci pe călcâie şi ieşi din curticică. Judecătorul plecă şi el, dar după câteva minute reapăru însoţit de doi străjeri. Erau la fel de necioplíţi şi de prost echipaţi precum cei doi pe care Kaze îi văzuse la răscruce. De fapt, studiindu-i mai amănunţit, observă că erau chiar oamenii care se făcuseră de râs acolo.

Nagato începu să scotocească în mânecă şi scoase o cheie mare

din alamă. O dădu unuia dintre soldaţi, iar acesta o răsuci în încuietoarea cuştii şi deschise uşa.

Roninul se strecură afară din spaţiul acela strâmt. După ce se ridică în picioare, simţi că se clătina uşor – efectul bătăii primite şi al nopţii petrecute într-o poziţie incomodă. Închise câteva clipe ochii, îşi recăpătă echilibrul şi putu să stea drept.

Judecătorul îl apucă pe samurai de braţ. Nu pentru a-l susţine, ci pentru a-l escorta ca pe un copil mic sau ca pe un prizonier. Kaze scutură mâna magistratului şi se uită la el mânios.

Obrajii judecătorului cădeau în falduri groase. Ochii săi mici semănau cu două perle negre pierdute într-o mare de carne. Exprimau fără ascunzişuri o rea voinţă îndârjită faţă de Kaze.

— Hai să mergem, spuse Nagato şi ieşi din curticică.

În timp ce îl urma, Kaze reflectă la pericolul tratării cuiva cu prea multă uşurinţă. Judecătorul era un măscărici, dar măscăricii pot fi extrem de periculoşi, pentru că sunt în stare să omoare din prostie. Viaţa este prea scurtă şi fragilă. Poate fi curmată de un pas greşit, de lipsa de prevedere sau de aprecierea incorectă a valorii unui om.

Roninul se văzu condus în acea parte a conacului în care se găsea bucătăria şi primi de-ale gurii. Conacul era o construcţie mare, de formă dreptunghiulară, cu mai multe curţi interioare. Acestea erau mărginite de verande cu podele de lemn şi cu acoperişuri de ţiglă. Avea arhitectura tipică a celor mai multe dintre conacele de la ţară, iar Kaze cunoştea împărţirea lui generală chiar şi fără să fi intrat vreodată acolo.

În scurtă vreme, Kaze se îmbăie într-o ofuro. Vana îi ajungea până la nivelul pieptului şi avea o lăţime cam cât deschiderea braţelor unui om. Şipcile ude şi înmiresmate erau atât de bine îmbinate, încât nu mai fusese necesară nicio călăfătuire. De-a lungul unei laturi se afla o bancă pe care ocupanţii băii se puteau aşeza pentru a se relaxa mai bine în apa ce le ajungea până la gât. O slujnică întreţinea focul într-o cutie de aramă care era fixată într-unul dintre pereţii băii şi încălzea apa până când aceasta ajungea la temperatura potrivită.

Kaze se dezbrăcă şi îi permise slujnicei să-l ajute să se perie înainte să intre în apă. Întrebuinţă o răzuitoare de lemn şi o cârpă cu care înlătura murdăria, tresărind de durere – fără a striga însă – de fiecare dată când îşi atingea vânătăile negre care îi împânziseră corpul. Să stea gol într-o baie sub ochii unei femei străine nu avea nicio

conotaţie erotică pentru el. Încă din copilărie făcea baie în felul acesta, ajutat fiind de slugi de ambele sexe. Femeia care îi peria spatele gol era doar un accesoriu al căzii din lemn, ca şi bancheta sau focul care încălzea apa.

După ce roninul se curăţă, femeia scoase câteva găletuşe de apă fierbinte din ofuro şi clăti murdăria de pe el. Apoi Kaze se urcă pe un scăunaş şi păşi în cadă, unde mai întâi se scufundă, apoi se aşeză comod pe banchetă, doar cu capul afară. Apa fierbinte începu să-i domolească durerile pricinuite de bătaie şi de noaptea petrecută în cuşcă.

— E o senzaţie minunată, spuse el.

Femeia nu făcu niciun comentariu, se mulţumi să privească în jos cu tristeţe.

— E un ofuro nemaipomenit, încercă roninul din nou.

— Hai. Da.

Femeia vorbise atât de încet, încât Kaze de-abia reuşi să înţeleagă ce spusese. Închise ochii şi îşi rezemă capul de marginea băii.

— Pesemne că stăpânului tău îi place mult acest ofuro.

În loc să-i răspundă, femeia mai aruncă două-trei lemne în cutia de aramă.

— Nu-i place?

Se auzi din nou un răspuns abia şoptit, pe care Kaze se strădui să-l desluşească. Femeia spusese:

— Stăpânul nu prea foloseşte acest ofuro.

Gândul că un japonez nu foloseşte o baie aflată la dispoziţia lui era cu totul neobişnuit pentru Kaze, aşa că făcu o pauză pentru a pricepe ce îi spunea asta despre Stăpân. Se gândi că Manase era pesemne pasionat de învăţătura olandeză, acel ciudat ansamblu de credinţe şi superstiţii aduse de către urât-mirositorii europeni. Kaze nu întâlnise până atunci o asemenea creatură ciudată, dar erau renumite pentru că nu se spălau ca orice om civilizat. Aceşti barbari uriaşi şi păroşi aduseseră cu ei o sumedenie de poveşti fantastice despre obiceiurile din ţara lor. Celor mai mulţi oameni le-ar fi fost ruşine de lucrurile cu care barbarii păreau să se fălească, iar poveştile pe care Kaze le auzise despre ei îl fascinau şi îl dezgustau deopotrivă. Erau mincinoşi dovediţi, iar samuraiul se gândea că numai un om slab de înger le-ar fi urmat obiceiurile bizare sau ar fi crezut istorisirile lor fără noimă. Cu toate acestea, Tokugawa Ieyasu păstrase câţiva în

preajma lui, cum o făcuseră înaintea lui şi Nobunaga sau Hideyoshi, dar Kaze era de părere că trebuia să-i ţină la castel ca pe nişte animale domestice, aşa cum cineva ţine lângă el un câine interesant.

Încercă să o atragă pe slujnică într-o conversaţie pentru a afla şi altele despre casa Stăpânului Manase, dar ea îi răspundea doar prin mormăieli sau dând din cap. Dat fiind că ajunsese ronin, Kaze se obişnuise cu un tratament pe care nu-l cunoscuse înainte. Chiar şi ţăranii îi arătau mai puţin respect, în ciuda faptului că era în continuare samurai. Cu toate acestea, nu era sigur dacă reticenţa slujnicei se datora lipsei de educaţie sau era vorba de altceva.

Fata îi dădu lui Kaze o oglindă de aramă după ce acesta îi ceru una, iar samuraiul începu să-şi studieze chipul pentru a vedea urmările bătăii. Era umflat, cu pete vineţii, dar rămase încredinţat că fusese bătut de nişte amatori. Luase parte la încăierări mult mai crâncene din care el ieşise învingător şi totuşi nu se putuse mişca vreme de o săptămână după aceea.

Chimonoul pe care îl primi la sfârşit era de un albastru foarte închis, iar pe spate avea desenat un cocor alb. Modelul fusese obţinut prin protejarea unor porţiuni de pânză cu o pastă groasă, urmată de cufundarea întregului veşmânt într-un vas de lut plin cu vopsea. Materialul era lăsat să stea în vopsea câteva săptămâni, până ce fibrele ţesăturii căpătau o culoare de un albastru intens, precum lacurile cele mai adânci sau Marea Seto1 însăşi. Apoi era scos din vopsea şi pasta era îndepărtată. Rezultatul final era un model alb imprimat pe fond albastru. În cazul acesta modelul avea o mare delicateţe. Cocorul, simbol al vieţii lungi şi al prosperităţii, avea fiecare pană precis conturată.

Straiele lui Kaze, care erau simple şi comode, fuseseră luate pentru a fi spălate. Urmau să fie desfăcute la cusături, spălate la izvor, aşezate pe nişte cadre speciale din lemn, scrobite, apoi, după ce se uscau, cusute la loc.

După baie, Kaze primi supă de miso, orez şi murături. În cele din urmă, fu condus la Stăpânul Manase. În timp ce o urma pe slujnică, roninul observă că reşedinţa avea nevoie de o sumedenie de reparaţii. Unele ţigle atârnau la marginea acoperişului, iar câteva shoji aveau găurile astupate cu petice de hârtie obişnuită. În ciuda chimonourilor fine ale lui Manase şi a extravagantului costum No, ţinutul nu părea deloc prosper.

Kaze ajunse într-o încăpere cu suprafaţa de opt tatami, camera de lucru a Stăpânului Manase. Era întunecoasă, iar samuraiul observă că în loc de shoji avea obloane din lemn, astfel că Manase stătea într-o perpetuă semiobscuritate, pentru că lumina pătrundea în raze subţiri doar prin crăpăturile obloanelor. Manase stătea pe o

1 Marea Interioară Seto (Seto Naikai), întinderea de apă care desparte Honshū, Shikoku, şi Kyūshū, trei dintre principalele insule ale arhipelagului japonez.

zabuton1, iar în faţa lui, pe podea, era desfăşurat un sul de hârtie. Kaze mai observă că acesta părea foarte vechi şi că textul era în hiragana2, modul de scriere cursiv folosit mai ales de către femei, în care cuvintele erau redate fonetic. Roninul se aşeză pe tatami, la o distanţă cuviincioasă faţă de Stăpânul Manase.

Fără să ridice privirea, acesta întrebă:

— Ai citit Povestea lui Genji3?

— Cu mulţi ani în urmă.

— Ce părere ai?

— Doamna Murasaki era un geniu.

Manase ridică privirea surprins şi începu să râdă pe înfundate. Îşi acoperi gura cu mâna, ca o fată. Kaze observă că avea dinţii înnegriţi, precum nobilii de la curtea din Kyōto. Pe Kaze îl zăpăcea şi îl deranja deopotrivă să vadă că acest senior de la ţară adoptase limbajul, stilul de îmbrăcăminte şi obiceiurile de la curte. Era un comportament foarte nepotrivit şi arăta îngâmfare.

1 Zabuton, pernă tradiţională japoneză aşezată direct pe podea; are, separat, un spătar şi uneori o rezemătoare pentru braţ.

2 Hiragana, set de 46 de simboluri fonetice, parte componentă a sistemului de scriere japonez, împreună cu katakana şi kanji.

3 Genji (Genji monogatari – Povestea lui Genji), operă literară clasică de la începutul secolului al XI-lea, considerată de către unii cercetători japonezi primul roman cu elemente moderne.

— Geniu! O femeie geniu? Manase râse din nou în hohote. N-am auzit pe nimeni să spună despre o femeie că e genială.

Faţa lui Manase era albită cu făină de orez. Avea sprâncenele rase şi, deasupra lor, îşi pictase pe frunte unele false.

— Am judecat-o după munca ei, nu după sex. Nu cunosc vreun bărbat care să fi scris cu atâta pasiune şi interes despre cum era viaţa în urmă cu o sută de ani.

Manase dădu din cap.

— Aici cred că ai dreptate. Am încercat să citesc tot ce se poate în legătură cu viaţa la curte din acele vremuri şi, orice aş face, mereu mă întorc la Povestea lui Genji. Dacă o femeie poate fi un geniu, fără îndoială că ea a fost, dar mi se pare neobişnuit să te aud numind-o astfel.

Kaze nu spuse nimic.

Manase strânse sulul de hârtie și continuă:

— Ești pasionat și de No.

— Eram pe vremuri. Au trecut mulţi ani de când am văzut o piesă No. Tocmai din acest motiv a fost o adevărată plăcere să vă văd interpretând o scenă în ziua aceea.

— Şi de unde ai ştiut că sunt eu?

— Un dansator No învaţă ce înseamnă echilibrul şi graţia. Mersul său e specific. Când interpretaţi Ddidji, v-am studiat mișcările o bună bucată de timp. Când aţi intrat în curtea interioară, am văzut că aveaţi același mers.

Manase râse din nou.

— Să identifici un om după mersul său… Un șiretlic folositor!

— E de mare folos în bătălie. Vezi pe cineva de la distanţă şi poţi spune fără să te înşeli cine este.

— Asta o poţi afla şi din însemnele de pe coiful său.

— Nu întotdeauna. Oricine își poate pune orice coif, așa că uneori oamenii nu pot fi identificaţi după însemne. E bine cunoscut vicleşugul prin care, în timpul unei bătălii, pui un soldat să poarte coiful unei căpetenii pentru a stârni confuzie în rândul duşmanilor.

— Eu am reușit să-l identific pe generalul Iwaki Sadataka după coiful său. Ar fi trebuit să fiu un mare netot ca să mă înşel şi să duc tigva altuia lui Tokugawa-sama.

Lui Kaze îi era greu să şi-l închipuie pe acest filfizon omorând pe cineva, mai ales pe un general renumit precum Iwaki, dar conacul în care se aflau dovedea că Stăpânul fusese răsplătit pentru ceva.

— Şi, dacă astfel ar fi stat lucrurile, cine credeţi că ar fi fost mai surprins? întrebă roninul. Căpetenia Tokugawa sau cel care şi-ar fi pierdut capul pentru că se afla sub coiful nepotrivit?

Manase râse din nou pe înfundate.

— Ești nostim. Îmi placi! în locul acesta te plictisești de moarte. Așa cum spune și numele tău, o adiere de vânt proaspăt e oricând

bine-venită.

Kaze dădu din cap.

— Cum aţi reuşit să-l omorâţi pe generalul Iwaki, dacă mi-e permis să întreb?

— S-a întâmplat în timpul năucitoarei lupte de la Sekigahara, zise Manase cu tonul cuiva obligat să repete pentru a nu ştiu câta oară aceeaşi poveste.

La Sekigahara se desfăşurase o bătălie cumplită, la care luaseră parte două sute de mii de războinici. La început, adversarii fuseseră mai numeroşi decât războinicii lui Tokugawa, dar acesta făcuse înţelegeri în taină cu mai multe căpetenii din tabăra adversă şi obţinuse sprijinul lor. La momentul cuvenit, acestea au ordonat trupelor să întoarcă armele şi să sprijine clanul Tokugawa. Mai mult, Tokugawa-sama făcuse în aşa fel încât mulţi comandanţi să-şi păstreze neutralitatea şi să nu intre deloc în luptă. Cu toate acestea, fusese o bătălie teribilă, iar sorţii ei au fost hotărâţi abia după ce comandanţii care acceptaseră să întoarcă armele şi-au ţinut promisiunea.

— Aproape de sfârşitul bătăliei, generalul Iwaki a fost despărţit de gărzile sale.

Am izbutit să mă apropii de el când era singur şi l-am ucis.

— A fost despărţit de gărzile sale?

— Da, chiar aşa. Prin neglijenţa lor şi-au pierdut onoarea. Am înţeles că şi-au făcut cu toţii seppuku pe câmpul de luptă, în semn de căinţă.

— E prima oară când aud că un general a fost despărţit de gărzile sale.

— Aşa cum am spus, bătălia de la Sekigahara a fost năucitoare. Războinicii au luptat mai întâi într-o tabără, apoi în cealaltă. Era greu de ştiut cine luptă împotriva cui, iar inamicii din zori deveniseră aliaţi la amiază.

— Da, ştiu.

— Ai fost şi tu la Sekigahara?

Kaze râse.

— O, n-am participat la o bătălie atât de faimoasă! Ştiu, în schimb, că Sekigahara a schimbat ţara din temelii, fiindcă trupele care o sprijineau pe văduva lui Taiko şi pe moştenitorul tronului au fost înfrânte. Acum, văduva şi tânărul fiu al lui Taiko se ascund în castelul Ōsaka, iar Tokugawa-sama a devenit adevăratul conducător al

Japoniei. Se spune că în curând se va autoproclama shogūn, aşadar aţi primit acest ţinut din mâinile unui viitor cârmuitor. Eu sunt un simplu ronin şi încă unul care vă pizmuieşte puţin pentru că aţi avut şansa să vă afirmaţi în bătălie şi să primiţi o asemenea răsplată.

Manase părea nemulţumit.

— E un ţinut sărac, de 150 de koku, aflat departe de tot ce-mi place.

Teoretic, Manase putea să ofere destul de mulţi războinici dacă aşa îi cerea noua guvernare Tokugawa, deşi, de regulă, i s-ar fi poruncit să trimită pe front doar o parte din totalul existent pe hârtie. Era un ţinut mic comparativ cu cele de cincizeci de mii sau o sută de mii de koku guvernate de seniori importanţi, dar toţi ştiau că Tokugawa Ieyasu era extrem de zgârcit.

— Scuzaţi-mi lipsa de politeţe, dar care e locul dumneavoastră de baştină? întrebă Kaze.

— Mă trag din I se, spuse Manase, vorbind despre un ţinut străvechi de pe malurile Mării Seto. Tânjesc după apele limpezi ale Golfului I se şi după gustul de plătică proaspătă. Acolo mă simţeam mai aproape de zei. Majestatea Sa Imperială vine la I se pentru a sta la sfat cu zeiţele Amaterasu-dmikami1 şi Toyouke-dmikami1 în casa lor, la Marile Altare.

— Altarele acelea sunt făcute din lemn de hinoki3?

— Bineînţeles.

— Aţi fost vreodată acolo, la o ceremonie sengu-shiki?

— Da, în tinereţe. Se ţine doar o dată la douăzeci de ani, şi sosesc mii de pelerini să asiste la ea.

— E adevărat că în timpul ceremoniei altarele sunt dărâmate şi sunt ridicate altele noi?

— Da. Pelerinii şi plebea primesc aşchii din altare în chip de talismane. Fericirea lor când căpătă o fărâmă din altarul sacru este un spectacol care trebuie neapărat văzut.

1 Amaterasu-omikami, zeiţa soarelui, probabil cea mai importantă zeitate din credinţa shintoistă; literal, amaterasu înseamnă „cea care luminează Paradisul”.

2 Toyouke-omikami, zeiţa agriculturii şi a meşteşugurilor; conform legendei, a fost chemată la I se pentru a-i oferi hrană sfinţită zeiţei Amaterasu.

3 Hinoki, specie de chiparos originar din partea centrală a

ţaponiei.

— Probabil că toate acestea vă lipsesc foarte mult.

Roninul observă surprins că în ochii lui Manase se iviseră lacrimi.

— Da, spuse el. Viaţa aici, la ţară, oferă prea puţine satisfacţii.

Kaze tăcu, pentru a-i lăsa timp să-şi revină.

— Conversaţia aceasta a luat o întorsătură melancolică, zise Manase. Intenţionam să profit de rara prezenţă prin aceste locuri a unui om cu ştiinţă de carte. Arătă spre o placă mare din lemn, groasă cât palma, aflată într-un colţ al camerei. Ai vrea să facem o partidă de go? Aici doar tâmpitul acela de judecător joacă go şi asta se întâmplă foarte rar.

Kaze dădu din cap şi se îndreptă spre tabla de go. O mută între ei doi şi luă din partea de sus a tablei una dintre cupele acoperite, din lemn de araucana. Dădu la o parte capacul, în timp ce Manase luă a doua cupă. În ele se aflau piesele de go, tăiate din sidef gros şi evident de o mare valoare. În cupa lui Manase erau piesele negre. Pe tablă se încrucişau 19 linii verticale şi orizontale, formând un caroiaj.

Deoarece Manase juca cu negrele, avea dreptul la prima mutare. Luă o piesă între două degete şi o aşeză hotărât, cu putere, pe una dintre intersecţiile caroiajului. La contactul piesei cu tabla groasă se auzi un clinchet plăcut. Tabla avea un orificiu, ca o cutie de rezonanţă, iar pe partea inferioară câteva picioruşe, rolul lor fiind acela de a amplifica sunetul şi de a-l face mai plăcut.

Mutările de deschidere, făcute după reguli precise, se desfăşurară la iuţeală, cei doi jucători punând pe tablă piesă după piesă. Go este un joc de poziţie şi teritoriu. Odată aşezată o piesă, ea nu mai poate fi mutată, dar poate fi eliminată de pe tablă în cazul în care e complet încercuită de piesele adversarului. Câştigă jucătorul care îşi asigură cel mai mare teritoriu, fie pe cale strategică, fie prin „omorârea” pieselor adversarului.

La începutul jocului, Manase făcu o mişcare care îl invita pe Kaze să înceapă o luptă de-a lungul uneia dintre laturile câmpului. Fără să comenteze, roninul refuză momeala şi puse o piesă pe tablă, aspirând la un ţel mai înalt: alese un punct care să îi asigure un teritoriu mai întins.

— Mă gândeam eu că eşti un luptător de temut, comentă Manase după mutarea lui Kaze.

— Lupta fără ţel este ocupaţia nebunilor, spuse Kaze.
— Cum adică?
— Gomen nasai. Îmi pare rău. Voiam să spun că sunt dispus să mă lupt atunci când miza e corectă dar, înainte de toate, trebuie să ştiu pentru ce fac asta.
— Cu alte cuvinte, nu ai lupta doar pentru că aşa ţi-a ordonat stăpânul tău?
— Fără îndoială, prima îndatorire a samuraiului e să-şi asculte stăpânul. Dar aş fi mai eficient dacă aş pricepe care e ţelul acelei lupte.
— Şi cum se împacă asta cu supunerea necondiţionată?
— Nu îmi pun întrebări; pur şi simplu, vreau să înţeleg care e scopul.
— Un strateg, vasăzică, spuse Manase, încercând să-şi tachineze adversarul în timp ce punea pe tablă o piesă şi ataca astfel teritoriul lui Kaze.
— Nicidecum. Un realist, răspunse Kaze, făcând o mutare prin care ameninţa să împresoare curând piesa de atac a lui Manase.
Stăpânul se opri și studie câteva minute tabla.
— Te-am judecat greşit, zise el. Am confundat firea ta calmă cu lipsa de spirit războinic. Acum văd că eşti dispus să lupţi atunci când îţi convine.
Aşeză o piatră pe tablă pentru a contracara atacul.
Bătălia de pe tabla de go continuă ca o succesiune de fluxuri şi refluxuri, ambii jucători angajându-se în luptă pentru asigurarea supravieţuirii pieselor. Manase îi oferea mereu lui Kaze o deschidere uşor de observat, dar, la un studiu mai amănunţit, samuraiul îşi dădea seama că mutările adversarului erau de fapt nişte capcane menite să-l facă să adopte un stil de joc care l-ar fi condus în cele din urmă la un dezastru.
După ce Kaze refuză o astfel de capcană, Manase izbucni în obişnuitu-i râs afectat şi spuse:
— E evervant să joc cu tine.
— De ce?
— Refuzi mereu să-mi accepţi invitaţiile.
Manase aşeză o piatră pe tablă.
— O voi face la momentul cuvenit.
Kaze ripostă cu o piesă.
— La momentul cuvenit? întrebă Manase.

Aşeză încă o piatră.

— Există un moment potrivit pentru toate.

Kaze făcu o pauză pentru a studia tabla.

— Răbdarea e moneda cu care se cumpără momentul oportun.

Îşi aşeză şi el piatra.

— Aici semeni cu Tokugawa-sama, spuse Manase.

Roninul, căruia îi displăcea să fie comparat cu noul conducător al Japoniei, întrebă:

— De ce aţi spus asta?

— N-ai auzit povestea aceea născocită nu de mult, în care este prezentat caracterul ultimilor trei conducători ai Japoniei?

— Nu.

— E foarte amuzantă. Se spune că Nobunaga-sama, Hideyoshi-sama şi Tokugawa-sama se uitau la o pasăre care stătea pe o ramură şi voiau cu orice preţ s-o doboare. „O voi omorî", spuse Nobunaga-sama, „şi astfel o voi doborî de pe creangă". „Îi voi vorbi", zise Hideyoshi-sama, „şi astfel o voi convinge să coboare". „Iar eu mă voi aşeza", glăsui Tokugawa-sama, „şi voi aştepta până ce pasărea va binevoi să coboare".

Kaze izbucni în râs. Povestea era complet lipsită de respect faţă de conducătorii ţării şi ilustra perfect firea acestora.

— Dar, adăugă el, la Sekigahara, Tokugawa-sama n-a mai aşteptat. A atacat şi a câştigat.

Samuraiul aşeză o piesă prin care ataca la rândul lui poziţia lui Manase de pe tabla de go.

Jocul devenea din ce în ce mai alert, iar zgomotul făcut de piese era tot mai scurt şi mai puternic pe măsură ce se înteţea lupta. Go era un joc obişnuit pentru un războinic, deoarece din el trăgea învăţăminte despre necesitatea aşteptării momentului oportun al atacului, despre evaluarea celor mai importante mişcări şi despre anticiparea ripostei adversarului. Acest joc avea o putere imensă de fascinaţie şi confirma de fiecare dată zicala: „Jucătorul de go nu va ajunge la înmormântarea tatălui său".

În ciuda manevrelor şi stratagemelor lui Manase, Kaze practică un joc liniştit şi constant, iar la sfârşitul acestuia avea un avantaj de cincisprezece puncte şi obţinea astfel victoria.

— Eşti un jucător mult mai bun decât mi-am imaginat, zise Manase în timp ce îşi punea pietrele la loc în cutie.

— Am avut noroc, atâta tot.

— La go nu există noroc. Ca şi la shogi1, totul e legat de iscusinţă. Nu se compară cu zarurile sau cu războiul, unde e vorba numai de noroc.

— La război nu e necesară iscusinţa?

Manase puse capacul pe cutia lui.

— Doar iscusinţa de a profita de ocaziile pe care ţi le oferă norocul. Acum, după ce m-ai învins la go, suntem chit.

1 Shogi, versiune japoneză a şahului, în care piesele capturate de la adversar pot fi reintroduse în joc.

Kaze îl privi întrebător.

— Strategia de a folosi o plasă cu care să te capturez a fost ideea mea, îi explică Manase. Ştiam că nici judecătorul şi nici jalnicele lui gărzi nu vor reuşi vreodată să prindă pe cineva atât de puternic cum mi s-a spus că ai fi, fără să folosească o stratagemă inteligentă. Acum, după ce te-arrvcunoscut, văd că nu m-am înşelat.

— Strategia a fost foarte bună. O voi ţine minte.

— Sunt sigur de asta. Va trebui să jucăm alt joc, pentru a vedea cine va fi în cele din urmă învingătorul.

— La ce joc vă gândiţi?

— Compunerea versurilor sau ceva asemănător. Te rog, acceptă să-mi fii oaspete vreme de câteva zile. I-am poruncit deja lui Nagato să-ţi dea înapoi sabia. Dacă rămâi, voi avea şansa de a te studia îndeaproape şi de a alege următoarea mea provocare la adresa ta.

— Mulţumesc. Voi mai rămâne puţin, dar nu vreau să abuzez de bunăvoinţa dumneavoastră. Voi fi la fel de mulţumit să stau mai departe la negustorul de cărbune.

Manase chicoti, iar umorul său, pe care înfrângerea la go îl cam făcuse să pălească, părea să fi revenit.

— E imposibil. Vezi tu, vreau să-l răstignesc pe negustorul de cărbune.

CAPITOLUL 10

Omida îşi ţese coconul…

Câtă ştiinţă într-un simplu cap pufos!

— De ce vreţi să-l răstigniţi pe negustorul de cărbune? întrebă Kaze surprins.

— Pentru moartea omului de la răscruce.

— Dar nu negustorul a făcut asta.

— Chiar tu l-ai găsit stând aplecat deasupra leşului.

— Omul acela a fost ucis de o săgeată, or negustorul nu avea asupra lui nici măcar un arc.

— Pesemne că l-a ascuns. Ştii că ţăranilor li s-a interzis să poarte arme încă de pe vremea lui Hideyoshi şi a marii vânători de posesori de săbii, adică de-acum aproape douăzeci de ani. Din cauza războiului dintre clanurile Toyotomi şi Tokugawa ţăranilor li s-a permis din nou să ţină arme, prin urmare sunt încredinţat că fiecare are o ascunzătoare secretă. Strigă sus şi tare că au nevoie de ele pentru a se apăra de tâlhari, dar lăcomia ţăranilor e bine cunoscută. De multe ori, ar ucide fără să stea pe gânduri dacă li s-ar ivi ocazia să pună mâna pe câţiva bănuţi de aramă. L-ai surprins pe negustorul de cărbune înainte să-l poată prăda pe mort.

— Poate că negustorul a surprins vreun tâlhar…

— Nu mai continua, îi reteză vorba Manase. Dacă nu el i-a făcut felul, sunt sigur că vinovat e altcineva din sat. Când ucizi un ţăran e ca şi cum l-ai ucide pe oricare altul. E o lecţie pentru toţi. Te rog să nu mă mai tulburi cu pălăvrăgeala asta despre negustorul de cărbune. E de-a dreptul plictisitor. Mai bine ai veni cu mine. Vreau să cunoşti pe cineva.

Manase se ridică, iar eticheta cerea ca şi Kaze să facă la fel. Samuraiul observă că Manase purta pantaloni prea lungi, pe care-i târa pe jos. În mers, în timp ce se frecau de tatami, picioarele seniorului produceau un fâsâit ciudat. Îi trebuia experienţă pentru a umbla în soiul acela de pantaloni, rezervat în mod obişnuit doar înalţilor dregători de la Curtea Imperială. Kaze îl urmă, iar pantalonii săi simpli din bumbac alunecau fără un sunet pe podea. Fâsâitul crăcilor lungi ai pantalonilor lui Manase pe tatami îi amintea roninului de zile mai bune, dintr-o viaţă aproape uitată, cu mult înainte să-i fie impus statutul de pribeag.

Cu toate acestea, Kaze nu se putea amuza de zgomotul pe care îl făcea Manase în timpul mersului. Ajunsese să-l simpatizeze pe negustorul de cărbune, iar planurile lui Manase de a-l răstigni numai bine nu îi cădeau. Nu gândul morţii îl dezgusta pe Kaze. Fusese educat să creadă că moartea e doar o parte a ciclului renaşterii prin care trec toţi oamenii. Văzuse sute de infracţiuni pedepsite cu moartea şi asistase la nenumărate execuţii, dintre care pe unele le ordonase el însuşi.

Ceea ce îl deranja însă era prelungirea agoniei. Ştia că unii

oameni simt o mare plăcere când îi văd pe alţii suferind şi se întreba dacă nu cumva ciudatul stăpân al ţinutului, care îl călăuzea pe coridoarele conacului ros de vreme, era tocmai unul dintre aceştia. Roninul credea că moartea, atunci când se dovedea necesară, trebuia să fie iute şi curată. Erau feluri bune şi feluri rele de a muri, iar răstignirea nu era unul dintre cele bune.

Nobilii care se declarau în favoarea răstignirii erau de asemenea şi în favoarea ciudatei cruci creştine, invenţie ce apăruse în Japonia odată cu urât-mirositorii preoţi din Europa şi cu palizii negustori apuseni, cu nimic mai breji decât piraţii obişnuiţi. Totuşi, dată fiind înclinaţia lui Manase către tot ceea ce era vechi, Kaze era încredinţat că avea să folosească o cruce tradiţională japoneză: doi pari încrucişaţi, înfipţi oblic în pământ. Condamnatul era atârnat de partea de sus a acestui „X". Însăşi greutatea corpului afecta plămânii şi celelalte organe ale victimei, iar aceasta avea parte de o moarte chinuitoare, provocată de o sufocare treptată. În cazul unui om nu prea voinic şi scund cum era Jiro, o astfel de moarte ar fi venit abia după câteva zile.

Kaze se întreba care ar fi cea mai bună tactică de salvare a bătrânului ţăran, dar, înainte să poată găsi o idee, Manase ajunse în dreptul unei shoji şi se opri.

— Sensei? spuse el în şoaptă, aplecându-se spre uşă.

Din odaie răzbătea un murmur uşor, ca şi cum cineva recita o sutra1. Murmurul încetă o clipă, apoi răsună o voce bătrână şi spartă:

— E vremea trataţiei?

Manase izbucni în acel chicotit inconfundabil şi deschise uşa. Intră şi îl trase şi pe ronin după el.

— Nu, sensei, spuse Manase, în timp ce se aşeza pe tatami. Mai târziu, slugile îţi vor aduce azuki2 bătută, îndulcită cu miere, dar deocamdată vreau să cunoşti un oaspete de-al meu.

Kaze se aşeză uşor în faţa lui Manase şi examină cu mare curiozitate făptura din faţa lui. Era foarte bătrân şi câteva şuviţe încâlcite de păr cenuşiu îi atârnau într-o parte şi-n alta a capului. Avea o barbă rară, la fel de încâlcită. Ochii îi erau

1 Sutra (literal „funie", „aţă" sau ceva care ţine lucrurile legate), aforism, regulă, formulă; în budism desemnează textele canonice considerate a fi transcrierea învăţăturilor transmise prin viu grai de Gautama Buddha.

2 Azuki, plantă asemănătoare cu fasolea, cultivată în estul Asiei;

este foarte populară în Japonia, unde ocupă locul doi, după soia.

acoperiţi de o pojghiţă albă, semn că era nevăzător. Chimonoul lui era curat, dar peticit în numeroase locuri.

Observând cum se uita Kaze la chimonou, Manase se aplecă spre el şi îi spuse în şoaptă:

— N-ar renunţa nici în ruptul capului la el. Susţine că toate celelalte haine sunt prea aspre și îi provoacă mâncărimi. Nu-i aşa că e amuzant?

— Te-am auzit, spuse bătrânul. Poate că oi fi orb, dar aud foarte bine, după cum ştii. De ce mi-ai întrerupt studiul?

— Ai dreptate, sensei, zise Manase pe un ton împăciuitor. Avem însă atât de puţini oaspeţi cu care merită să stăm de vorbă, încât m-am gândit să te prezint unui samurai care va locui la noi, și anume Matsuyama Kaze.

— Matsuyama Kaze? Ce fel de nume e acesta? Mi se pare ciudat.

— Este ciudat, dar i se potriveşte de minune unui bărbat ciudat, spuse Kaze. Sunt onorat să vă cunosc, sensei. Vă rog, fiţi îngăduitor cu mine.

Ultima propoziţie era o formulă uzuală de salut, nicidecum o cerere.

— Să fiu îngăduitor? Să fiu îngăduitor? Mai întâi să văd ce ai învăţat.

Kaze se uită la Manase, aşteptând o explicaţie.

— Uneori crede că mai are elevi, spuse Manase. Adesea pleacă dintre noi, crezându-se în trecut, după care îşi aduce aminte că trăieşte în prezent. Ai răbdare. Mintea lui se va întoarce aici după ce îl vom lăsa un pic în voia lui.

— Tinere Genji, prinţul meu strălucitor, cum crezi că vei face faţă îndatoririlor de la curte dacă nu înveţi? Vrei să-ţi pui casa şi străbunii într-o situaţie stânjenitoare? Lumea va râde de tine.

Bătrânul îndreptă un deget subţire în direcţia lui Kaze.

— Nu mă îndoiesc că lumea va râde de mine, spuse roninul cu blândeţe. Îmi cer scuze, sensei, nu mi-am desăvârşit lecţiile.

Bătrânul își ridică deodată capul, ca o santinelă pe care căpitanul a prins-o moţăind în post.

— Lecţii? Ce lecţii? A venit cineva la mine? Vrei să studiezi clasicii? Acum sunt nevăzător, dar pot încă să-i recit din aducere aminte. Îi recit iar şi iar, ca nu cumva să-mi zboare din cap ca o pasăre

care fuge din colivie.

— Mă numesc Matsuyama Kaze. Sunt onorat să vă cunosc, sensei.

— Sunt Nagahara Muneisha. Își puse mâinile pe tatami și făcu o scurtă plecăciune. Cândva îi învățam pe tineri operele clasicilor la castelul nobilului Oishi Takamato. Odată am avut onoarea să recit o parte din Kojiki1 în fața Majestății Sale Imperiale.

— Stăpâne Nagahara, e într-adevăr o mare onoare. Trebuie să fii un cărturar cu merite

1 Kojiki (sau Furukotofiimi), cea mai veche carte existentă în Japonia (circa 680); este scrisă cu caractere chinezești, dar conține nume, denumiri și propoziții în japoneză.

deosebite ca să reciti din cea mai veche carte de istorie în fața Majestății Sale.

— Ești prea amabil. Chiar Casa Imperială a cerut să audă versuri din Kojiki, cu toate că adevărata mea dragoste e Genji.

— Sunt onorat să cunosc un om atât de erudit. Kaze își puse și el palmele pe tatami și făcu o plecăciune în fața orbului, în ciuda faptului că bătrânul cărturar nu avea cum să vadă acest compliment.

— A, da, Kojiki, celebra Kojiki. Amintirile lui Hiedei no Are, o femeie într-adevăr foarte bătrână. Ca și Genji, o poveste istorisită de o femeie. Avea șaizeci și cinci de ani când cuvintele ei au fost consemnate. Știai că eu am șaizeci și trei?

— Nu, sensei, nu știam.

— Da, am... Nagahara făcu o pauză. Avea o privire rătăcită și, deodată, se încruntă. Aha, preferi să te duci la cursele de cai decât să-i studiezi pe clasici? Bushido nu înseamnă doar săbii, cai și armuri, tinere stăpân. Bushido înseamnă și cunoașterea clasicilor Japoniei și chiar ai Chinei. Pentru a deveni o ființă superioară, trebuie să fii un om cultivat. Un tânăr stăpân aflat în poziția ta trebuie să fie o ființă superioară. Sunt maestrul tău, așadar sunt răspunzător pentru tine. Vrei să râdă ceilalți de tine, să vă faceți de rușine atât tu, cât și casa ta? Ești îndărătnic. Auzi, să te strecori așa ca să te duci la cursele de cai!

Kaze se uită din nou la Manase pentru a-i cere lămuriri. Stăpânul scoase un evantai din mânecă și începu să-și facă vânt. Pe chipul său se citea o indiferență totală. Kaze își îndreptă din nou atenția asupra bătrânului și spuse:

— Da, sensei. Mulțumesc că m-ați pus la punct.

Bătrânul cărturar părea să nu fi auzit răspunsul lui Kaze. În schimb, începu din nou să murmure ceva ca pentru sine, într-un ritm alert. Kaze nu pricepu toate cuvintele, dar reuşi să distingă „Heike", „bătălie" şi „oglindă în mări". Samuraiul înţelese că istorisea bătălia de demult dintre Minamoto şi Taira pentru stăpânirea Japoniei.

Manase se ridică graţios, gata de plecare, iar eticheta cerea ca samuraiul să-l urmeze. Pe coridorul de lângă odaia venerabilului sensei, după ce închise uşa, Manase chicoti şi spuse:

— Ce plictisitor! Iar s-a dus. O vreme va tot recita. Se teme să nu uite ceea ce ştia cândva atât de bine şi de aceea, pentru a nu i se şterge învăţătura din memorie, repetă la nesfârşit. Cu toate acestea, uită tot mai multe dintre poveştile pe care le ştia pe de rost şi încearcă cu disperare să păstreze ce i-a mai rămas. Când l-am cumpărat, putea să recite poveştile cele mai minunate, mai ales cele din era Genji. Au trecut de-atunci aproape şase sute de ani, dar bătrânul ştia să le facă atât de vii, atât de reale, încât aveai impresia că vremurile acelea se scurg chiar dincolo de pereţii conacului.

— L-aţi cumpărat?

— Da. Un bărbat îl tot plimba din sat în sat ca pe un urs de circ. Dădea spectacole în care îl punea să recite în schimbul câtorva bănuţi de aramă. L-am cumpărat de la el şi l-am adus la conac. Era un fin cunoscător al clasicilor pe vremea când trăia la castelul nobilului Oishi, dar mie a ajuns să-mi fie tot mai puţin folositor. În ultima vreme, vrea doar zaharicale, ca un copil mic, iar puterea lui de concentrare şi măiestria de a purta o conversaţie interesantă scad tot mai mult. Manase oftă. Cred că în cele din urmă singura mea legătură cu Genji va rămâne doar în cărţile pe care le-am adunat, fiindcă bătrânul fie va înnebuni de-a binelea, fie va muri.

— Păreţi foarte interesat de lumea din vremea lui Genji.

— Da. E maniera în care vreau să-mi trăiesc viaţa.

— Dar asta s-a întâmplat acum şase sute de ani!

— Şi a fost punctul culminant al vieţii noastre culturale. De-atunci, poporul se află într-un declin neîncetat. Încerc mereu să respect obiceiurile şi credinţele din vremea aceea, când trăiau prinţese pline de strălucire, iar bărbaţii rafinaţi îşi puteau atinge ţelurile estetice. După trei sute de ani de război neîncetat, moştenirea noastră s-a pierdut. Nu e de mirare că vechile arte şi obiceiuri de la curte se sting, iar cei care dictează sunt bushi, fanfaronii şi necioplitii.

— Vă referiţi la domnul Tokugawa?
Manase nu căzu în plasă.
— Sigur că nu! Tokugawa-sama e cel mai cultivat om. Mă refeream la ceilalţi seniori.
— Fără îndoială. Ce neghiobie din partea mea! Vă rog, acceptaţi-mi scuzele pentru greşeala de a nu fi priceput corect observaţiile dumneavoastră.
— Ei bine, da, îţi accept scuzele. Sunt supărat doar din cauză că bătrânul se afundă tot mai adânc în lumea lui şi mă lipseşte de distracţia pentru care l-am cumpărat.
— Se vede cât de mult vă afectează, zise Kaze, uitându-se cu blândeţe la Stăpânul Ţinutului.
— Acum trebuie să duc la bun sfârşit nişte îndatoriri. Te rog, rămâi câteva zile. Cu toate ciudăţeniile tale, eşti o adiere proaspătă în această fundătură posomorâtă.
— Înainte să plec, vă pot cere un ultim lucru, stăpâne Manase?
— Ce anume?
— Dacă îl voi găsi pe ţăranul care a ascuns arcul, îl veţi elibera pe negustorul de cărbune?
Manase îl măsură pe Kaze câteva clipe.
— Eşti un om într-adevăr unic. Ţăranii îşi ascund armele şi va dura săptămâni să scotoceşti prin colibele lor murdare pentru a descoperi unde le ţin. Negustorul acela va fi răstignit peste câteva zile şi n-am de gând să amân toată tărăşenia doar pentru o încercare fără sorţi de izbândă. Dar sunt un om rezonabil şi, dacă până atunci afli ce arme au sătenii, fără îndoială că îl voi aresta pe unul dintre ei şi îl voi răstigni în locul negustorului. Aşa cum am spus, mi-e totuna care ţăran va fi pedepsit pentru omorul acela. Poate fi la fel, de bine adevăratul făptaş.

CAPITOLUL 11

Lacrimile picură precum sângele
Pe un chip fantomatic.
Duhurile obake1 sălăşluiesc în sufletul meu…

Seara părea liniştită când Kaze plecă de la conacul lui Manase şi se îndreptă către satul Suzaka. De altfel, plecarea se dovedi uimitor de simplă. Manase postase la poartă un străjer pe care roninul îl găsi cufundat într-un somn adânc, aşezat pe jos, cu spatele sprijinit de o bârnă. Îşi anunţa de departe odihna cu un sforăit ca un scrâşnet de

ferăstrău.

Pâcla care învelea pământul în prima dimineaţă pe care o văzuse Kaze în acest ţinut se întorsese. Era o pătură fină care absorbea lumina pâlpâitoare a stelelor şi pe cea mult mai strălucitoare a lunii ca de ceară. Razele astrelor se

1 Obake, în folclorul japonez, duhuri sau monştri care îşi pot schimba înfăţişarea; uneori, obake desemnează fantoma unui răposat (yurei).

amestecau în mrejele efemerei sale urzeli. Roninul îşi croia drum prin stratul unduitor, lăsând în urma lui vârtejuri albe, ca de fum.

Kaze privi peste umăr, încercând să vadă pe discul lunii imaginea iepurelui pe care copiii erau învăţaţi de mici să o caute. Zări ochii şi urechile bine cunoscute şi zâmbi în semn de recunoaştere. Se opri câteva clipe şi privi în sus, printre pinii care se înălţau pe versanţi parcă pentru a preamări vălul de stele care le împodobea vârfurile şi pudra văzduhul. Nicăieri nu păreau stelele mai aproape şi mai uşor de atins aşa cum erau în munţi. Mintea iscoditoare a roninului se întrebă de ce astrele erau atât de serbede şi de mohorâte în oraşele mari precum Kyōto.

Copacii care mărgineau cărarea ce ducea în sat erau pentru Kaze un semn că nu avea de ce să se teamă că s-ar putea rătăci în beznă. În afară de asta, având instinctul celor care trăiesc în apropierea naturii, ştia direcţia spre sat chiar şi fără copacii care îl călăuzeau. Porni din nou la drum, bucurându-se de fiecare pas al călătoriei.

Noaptea era neobişnuit de liniştită, caracteristică pe care Kaze o observase şi înainte, când vremea fusese asemănătoare. Aerul umed înăbuşea zgomotele obişnuite ale pădurii, lăsând un gol care parcă aştepta să fie umplut. În timp ce mergea, liniştea a fost întreruptă de un sunet atât de slab, încât Kaze se opri pentru a fi sigur că într-adevăr auzise ceva. Zgomotul venise din susul pantei, unde drumul şerpuia şi, prin urmare, roninul nu avea cum să vadă ce era ascuns după prima cotitură. Nu-şi putea da seama ce era, dar, cu siguranţă, auzise ceva.

Îşi coborî mâna şi trase uşor sabia, iar tăişul acesteia trecu – cu un clinchet mulţumitor – de punctul care o ţinea fixată în teacă. Mişcându-se în cea mai deplină tăcere, se îndreptă spre cotitura străjuită de copacii întunecaţi. Când ajunse mai aproape, pricepu ce anume auzise. Era o femeie care plângea. Curios, Kaze grăbi pasul

pentru a vedea cine se afla în faţa lui.

Acolo, în mijlocul drumului, stătea ghemuită o femeie care şi aşa părea înaltă. Era înveşmântată într-un chimonou alb – culoarea morţii şi a doliului. Kaze îşi putea da uşor seama de poziţia ei socială după părul lung şi după haine. Avea chipul ascuns în mâini, iar părul i se revărsa pe umeri. Se auzea limpede că plângea în hohote. Printr-o iluzie creată de lumina slabă şi înşelătoare a stelelor, silueta părea la fel de ceţoasă şi de efemeră precum pătura argintie ce acoperea pământul, iar roninul se şterse la ochi, fiindcă silueta femeii părea să se destrame în noapte.

Se apropie încetişor, încercând fără succes să îşi concentreze privirea asupra formei aflate dinaintea lui. Luminescenţa ei stranie îi permitea să distingă cu uşurinţă detaliile, iar în poziţia umerilor, în felul în care îşi ţinea capul era ceva atât de familiar, încât Kaze se opri brusc.

Deschise gura să spună ceva, dar, pentru că avea gâtul uscat, reuşi să scoată doar un murmur slab. Se vede că femeia nu-l auzi, fiindcă nu-şi schimbă poziţia. Uscăciunea gâtului îl surprinse şi, deodată, îşi dădu seama că o răceală ca de gheaţă îi cuprinsese trupul, aşa cum nu i se mai întâmplase vreodată. Era o răceală lăuntrică, atât de puternică, încât samuraiul se trezi tremurând.

Inspiră cu putere, dar aerul părea uscat şi stătut, iar mirosul lui aducea foarte mult cu cel dintr-o mănăstire părăsită sau dintr-un grajd. Cercetă încă odată cu atenţie silueta estompată a femeii şi avu trista convingere că ştia prea bine cine se găsea în faţa lui.

„În inima mea nu există nicio piedică”, îşi spuse Kaze, recitând din Sutra inimii. „Fără piedici, teamă nu are de ce să se nască”. Trase din nou în piept aerul acela stătut şi, repetând în gând sutra, îşi făcu curaj şi se apropie de femeie.

Se opri la câţiva paşi de enigmatica făptură şi făcu o plecăciune adâncă, ţinându-şi spatele drept.

— Sunt aici, doamna mea, spuse Kaze, salutând duhul obake al răposatei sale stăpâne.

Duhul încetă să mai plângă, iar Kaze luă aceasta ca pe un semn că se putea ridica. Forma din faţa sa continua să-şi ţină chipul în mâini, iar Kaze se văzu în situaţia de a nu şti ce avea de făcut mai departe. Deodată, femeia privi în sus şi îşi îndepărtă mâinile de pe chip. Sufletul lui Kaze îngheţă.

În locul feţei senine a răposatei sale stăpâne, aceeaşi pe care o cioplise în lemn pentru a o înfăţişa pe zeiţa Kannon, nu văzu niciun chip, nici ochi, nici nas şi nici gură. Era doar o bucată de carne. Chiar şi aşa, fără chip, o auzea suspinând şi vedea lacrimile scânteietoare care picurau pe chimonou.

Kaze rămase nemişcat. Nu cuteza nici măcar să respire. Pe inima lui pusese stăpânire o teamă cum nu-i mai fusese dat să cunoască, dar în ciuda ei rămase neclintit şi nu încercă să fugă. În inima mea nu există nicio piedică, deci nu am de ce să mă tem, se gândi el. Duhul obake era sufletul stăpânei sale pe care o slujise până la moarte şi pe care continua s-o slujească în căutările sale, chiar dacă ea părăsise lumea celor vii. Nu avea niciun motiv să se teamă, în ciuda faptului că era o apariţie fără chip.

— Cu ce te pot ajuta, stăpână? spuse Kaze, adunându-şi tot curajul. Era mulţumit că vocea lui suna mai firesc decât înainte.

Duhul se ridică. Părea un fuior de fum alb şi alunecă lin până în dreptul lui Kaze. Ridică o mână cu o mişcare lipsită de vlagă, iar braţul care părea să plutească domol se opri pentru a arăta în direcţia potecii.

— Vrei să merg cu tine? întrebă roninul, simţind că-i îngheaţă sufletul.

Duhul continua să arate spre potecă.

— E ceva acolo, pe drum?

Duhul rămase nemişcat.

— Vrei să plec?

Apariţia îşi coborî braţul.

Kaze oftă, teama fiind înlocuită de o puternică nelinişte. Căzu în genunchi şi se plecă în faţa nălucii, iar capul său despică pâcla argintie până ce atinse pământul. Cine ştie de ce, apropierea de pământul acoperit cu ceaţă îl linişti, îi insuflă curajul de a merge mai departe.

— Ştiu că vrei să-ţi găsesc fiica, spuse el. Te rog, iartă-mă că nu am dat destulă atenţie făgăduielii făcute. Dar, doamna mea, ceva nu e aşa cum ar trebui să fie. Stăpânul pe care l-am slujit, bărbatul care ţi-a fost soţ, îmi spunea mereu că este de datoria noastră să păstrăm atât armonia dintre noi, cât şi armonia în societate. Or, armonia a fost distrusă. Întreaga ţară s-a transformat de când se află sub stăpânirea clanului Tokugawa, dar simt că am o şansă să readuc armonia în acest mic colţ de Yamato. Nu ştiu care e cauza lipsei de armonie şi nu ştiu dacă pot într-adevăr schimba ceva, dar, doamnă, mi-ar plăcea să încerc

măcar. Dacă nu reuşesc în câteva zile, îmi voi continua căutarea. Deocamdată, stăpâna mea, lasă-mă se încerc!

Kaze rămase nemişcat, aşteptând un semn de la duh, ceva care să-i arate dacă cererea i-a fost acceptată sau refuzată. Liniştea care îl învăluia a fost spartă deodată de ţârâitul unui greier în pădure. Kaze îşi ridică privirea. Năluca dispăruse.

Samuraiul încercă să se ridice, dar nu izbuti. Inima îi bătea să-i spargă pieptul, trupul îi era vlăguit de parcă zăcuse de trei săptămâni cu fierbinţeală. Acum, aerul părea umed şi dătător de viaţă. Observă minunându-se că pâcla se scurgea cu repeziciune în pământ, părea să susure în timp ce se strecura în crăpături şi găuri asemenea apei. Închise ochii, concentrându-se şi străduindu-se să alunge amorţeala provocată de teamă. Nu exista nicio piedică, prin urmare nu avea de ce să se teamă.

Curând, respiraţia sa deveni domoală şi ritmică, iar slăbiciunii îi luă locul un val de energie. Se ridică şi îşi potrivi sabia la brâu, apoi porni cu pas ferm pe cărarea ce ducea spre sat.

Se simţea vinovat: renunţase o vreme la căutarea copilei pentru a-l salva pe negustorul de cărbune, dar ştia acum că stăpâna înţelesese dorinţa lui şi îi dăduse încuviinţarea de a încerca să reinstaureze armonia în ţinut. Se gândi la demonul zărit în satul învecinat şi se întrebă dacă nu cumva acest loc era mai bântuit de duhuri decât altele.

Acum ştia bine cum arăta satul. Era o îngrămădire strânsă de căsuţe şi colibe în care trăiau pesemne vreo două sute de suflete. La fel ca şi celelalte aşezări de o asemenea mărime, se întindea de o parte şi de alta a unei uliţe pline de colb.

Kaze se opri puţin la marginea satului, continuând să se calmeze şi încercând să profite de linişte, atâta timp cât o mai avea. În spatele lui, în pădure, se auzeau trilurile unei privighetori. Cântecul păsării îl linişti şi mai mult şi roninul începu să cugete la ceea ce urma să facă, nu la ceea ce tocmai se sfârşise. După câteva clipe, trase cu putere aer în piept şi scoase sabia cu tot cu teacă de la brâul chimonoului. Ţinând-o într-o mână, de la mijloc, alergă la uşa primei case din sat.

— Treziţi-vă! Atacă tâlharii!

Kaze se folosi de capătul tecii pentru a bate la uşă.

— Nani? Cum? se auzi o voce înăuntru.

— Tâlharii! Atacă. Hayaku! Hayaku/ Iute! Iute! Ia o armă şi vino afară!

Roninul alergă pe partea cealaltă a uliţei, la următoarea casă. Începu să bată cu putere în uşă.

— Treziţi-vă! Tâlharii atacă satul! Luaţi-vă armele şi veniţi afară!

Fără să aştepte vreun răspuns, fugi din nou vizavi pentru a lua următoarea casă la rând. Acolo repetă avertismentul, după care fugi spre următoarea gospodărie. În timp ce alerga în zigzag de-a lungul satului, observă că sătenii se repezeau afară din case şi se opreau în mijlocul uliţei. Câţiva purtau torţe pe care de abia le aprinseseră şi, în lumina pâlpâitoare, Kaze văzu că fiecare avea o armă. Pe măsură ce înainta în sat, mulţimea era tot mai numeroasă şi mai derutată.

— Cum?

— Unde-s tâlharii?

— Ce se întâmplă?

— Atacă?

— Care atac, unde?

Kaze privi împrejur, pentru a găsi casele care nu se aflau la uliţa principală. În clipa când îşi isprăvi goana prin sat, o mulţime de bărbaţi şi femei se îngrămădiseră în mijlocul satului şi alergau dintr-o parte în alta, zăngănind din arme şi privind cu teamă în beznă.

Gâfâind în urma efortului, roninul se năpusti în mulţimea sătenilor şi începu să-şi facă loc cu coatele.

— Ce se întâmplă?

— E samuraiul care a stat la Jiro.

— Unde sunt tâlharii, samuraiule?

În timp ce Kaze îşi croia drum prin pădurea de oameni dinaintea lui, se uită cu atenţie la armele pe care le purtau. Câţiva aveau unelte agricole, dar cei mai mulţi purtau lănci din bambus, săbii şi naginata. Despică mulţimea care se călca în picioare, fără să răspundă la întrebări, până ajunse în mijlocul ei şi zări o mână durdulie care ţinea un arc. Se apropie iute de proprietarul arcului şi văzu chipul şiroind de sudoare al judecătorului.

— Ssă vedem, s-samuraiule, ce s-a întâmplat?

Judecătorul se bâlbâia de frică.

Kaze zări câteva săgeţi în cealaltă mână a magistratului şi smulse una dintre degetele care tremurau. Celelalte căzură pe jos. Se apropie de un ţăran care purta o torţă şi studie săgeata în lumina pâlpâitoare.

— Ce-ce se întâmplă? Hai, răspunde! strigă judecătorul.

Kaze sfârşi liniştit examinarea săgeţii, apoi privi în jur, cu discreţie, pentru a vedea dacă nu cumva îi scăpase vreun alt purtător de arc.

— S-spune! se răsti judecătorul.

Roninul ridică o mână pentru a cere linişte.

— Săteni din Suzaka! strigă el.

În mulţimea care fremăta se lăsă tăcerea. Kaze scrută chipurile îngrijorate care îl înconjurau şi continuă:

— Grozav! Curajul şi spiritul vostru războinic au alungat tâlharii care plănuiau să atace satul. Omedeto! Felicitări!

Kaze porni cu pas hotărât şi mulţimea se deschise înaintea lui, la fel cum iarba înaltă se lasă la pământ când înaintezi în câmp deschis. În timp ce se îndrepta spre conacul lui Manase, samuraiul auzi cum în urma lui creştea zumzetul sătenilor entuziasmaţi.

Ţăranii începură din nou să alerge de colo-colo, întrebându-se dacă nu cumva samuraiul înnebunise. Unii credeau că acesta avea dreptate şi că speriaseră o bandă de tâlhari care punea la cale un atac, dar ceilalţi luau în zeflemea ideea că temutul Kuemon sau orice alt tâlhar care se respectă s-ar teme de o mână de săteni. Pe măsură ce entuziasmul stârnit de ineditul acelei nopţi se risipea, sătenii începură să se îndrepte în grupuri mici către casele lor.

Ichiro, mai-marele satului, rămase printre ultimii. Întrebându-se dacă samuraiul mai punea ceva la cale, clătină din cap şi se îndreptă neliniştit către casă, unde soţia şi copiii săi se duseseră de mult la culcare. Îşi aşeză naginata într-un colţ al odăii principale şi o privi câteva clipe. Apoi se duse în alt colţ şi dădu la o parte câteva baloturi cu paie de orez, eliberând astfel o porţiune din podea. Ridică două-trei scânduri şi îşi făcu de lucru o vreme, dând la iveală o rogojină veche care era camuflată sub un strat de pământ. Sub ea se afla o gaură nu prea adâncă, căptuşită cu rogojini din paie de orez.

Ichiro trase un băţ din grămada de vreascuri şi îl aprinse de la tăciunii care ardeau mocnit în vatra din mijlocul odăii. Folosind-o ca pe o torţă rudimentară, examină conţinutul ascunzătorii sale secrete. În lumina portocalie şi tremurătoare, uleiul de pe arme strălucea malefic. Două săbii, un pumnal şi un arc erau cuibărite în tainiţă.

Ichiro scoase pumnalul din arsenalul său clandestin şi puse la loc scândurile.

CAPITOLUL 12

Atârnând între pământ şi veşnicie, mă agăţ De ţărână şi de viaţă.

În dimineaţa următoare, Kaze fu condus la Manase. Samuraiul purta hainele sale obişnuite, pe care le găsise aşteptându-l la căpătâi când se trezise, din nou spălate, scrobite şi cusute la loc.

Manase era şi acum înveşmântat în mai multe robe elegante, ce alcătuiau un adevărat curcubeu. Stătea pe o verandă mică şi privea într-o curte împodobită cu stânci şi arbuşti. Kaze ştia că în perioada Heian1, când se desfăşura Povestea lui Genji, rafinamentul unei femei era judecat după ordinea în care se înveşmânta în chimonourile ei multicolore. Delicateţea nuanţelor, tranziţia de la o culoare şi un model la următoarele.

1 Heian (794 – 1185), perioadă din istoria Japoniei caracterizată prin strălucirea curţii imperiale şi înflorirea artelor, în special a poeziei şi literaturii.

precum şi suprapunerea ţesăturilor diferite erau semne ale sensibilităţii şi rafinamentului. Se întrebă dacă toate acestea se aplicau şi la bărbaţi, deoarece toate robele lui Manase erau aranjate cu grijă pentru a oferi privirii o plăcută cascadă de culori.

— Înţeleg că ai stârnit o zarvă neplăcută aseară, în sat, spuse Manase fără să-şi întoarcă privirea spre Kaze.

Roninul făcu o plecăciune adâncă, chiar dacă seniorul nu se uita la el.

— Îmi cer scuze că am tulburat liniştea ţinutului dumneavoastră, zise Kaze, dar voiam să văd armele pe care le au ţăranii. M-am gândit că a da alarma ar fi calea cea mai bună şi m-ar scuti de efortul pe care l-ar cere o căutare amănunţită. Atunci când se găseşte brusc în faţa unui pericol, un om ia mereu arma pe care o mânuieşte cel mai bine.

Manase îi răspunse cu obişnuitu-i chicotit.

— Câtă inteligenţă! Eşti un om foarte agreabil. Şi ce ai descoperit? întrebă el după ce se opri din râs.

— Judecătorul a fost singurul om din sat care a luat un arc.

Manase se întoarse şi îl privi surprins pe Kaze, expresia fiindu-i accentuată de sprâncenele false pictate pe frunte.

— Crezi că judecătorul l-a ucis pe negustorul acela?

— Nu ştiu. Săgeţile lui nu sunt la fel cu cea înfiptă în spinarea mortului de la răscruce. Săgeata aceea e din lemn de culoare închisă şi

are o montură din pene de gâscă cenuşie neobişnuit de rafinată. Prin comparaţie, săgeţile lui Nagato sunt rudimentare. Probabil că l-au ucis tâlharii şi au fost deranjaţi înainte să-l poată jefui. Totuşi, nu înţeleg de ce s-au chinuit să care leşul până la răscruce.

— Deci, acum crezi că tâlharii l-au omorât pe negustor?

— Nu era negustor.

— Cum?

— Cel ucis era un samurai.

Uciderea unui samurai era considerată o faptă mult mai gravă decât cea a oricărui negustor. De fapt, negustorii alcătuiau una dintre clasele inferioare ale societăţii. Doar era, adică paria cu îndeletniciri spurcate şi necurate, precum măcelărirea animalelor şi tăbăcirea, se aflau mai jos decât negustorii pe scara socială.

— De unde ştii că era samurai? întrebă Manase.

— Brâul său era legat în aşa fel încât să ţină două săbii. I l-am arătat judecătorului, dar ori n-a văzut, ori a refuzat să vadă.

— Eşti sigur?

— Da. Brâul era slăbit exact acolo unde intră săbiile.

— Dar mi s-a spus că cel ucis părea un negustor.

— Nici eu nu mă rad pe cap, aşa că fără sabie aş arăta ca un drumeţ sau ca un negustor şi nicidecum ca un samurai, explică roninul.

Samuraii obişnuiau să-şi bărbierească partea din faţă a capului, lăsându-şi părul rămas să crească în voie. Coama lungă era strânsă şi unsă cu grăsime, după care era adunată în vârful capului şi prinsă cu o sfoară neagră. Kaze îşi lăsase părul să crească şi îl purta strâns într-o coadă, dar nu îşi mai bărbierea partea din faţă, din cauza neplăcerii şi a preţului acestei operaţiuni.

Manase îl privi gânditor.

— Foarte interesant! A fost ucis un samurai şi tu crezi că ucigaşul e judecătorul meu.

— Nu ştiu cine e făptaşul, stăpâne Manase. Tot atât de bine ar putea fi şi tâlharii.

— Fără îndoială însă că tâlharii n-ar ataca un samurai.

— Pe mine m-au atacat.

— Ce? Când?

— Alaltăieri. Mă îndreptam spre satul Higashi şi trei tâlhari m-au atacat la drumul mare.

— Cum s-a întâmplat?

— Doi m-au oprit pe drum, iar al treilea a încercat să se furişeze în spatele meu pentru a mă ucide. Mortul de la răscruce avea o săgeată înfiptă în spate, aşadar nelegiuiţii au încercat pesemne acelaşi vicleşug şi cu el, doar că în cazul lui au avut succes.

— Cum ai izbutit să scapi?

— N-am scăpat. Pe doi i-am omorât. Al treilea era foarte tânăr, aşa că l-am lăsat pe el să scape de mine.

— I-ai omorât pe doi dintre ei?

— Da. I-am îngropat la marginea drumului, fiindcă mi s-a spus că aşa e obiceiul prin părţile acestea.

Manase scoase un evantai din mâneca chimonoului şi începu să-l mişte cu repeziciune.

— E deja mult prea mult pentru mine, mărturisi el. Dat fiind că a fost ucis un samurai, fără îndoială că va trebui să cercetăm mai amănunţit împrejurările morţii sale. Cum putem afla dacă făptaşul a fost Nagato sau vreun tâlhar?

— O să încerc să aflu mai multe despre tâlhari. Vreau să văd dacă folosesc arcul când atacă.

Manase închise brusc evantaiul.

— Te rog, continuă-ţi cercetările, Matsuyama-san. Nu sunt nici crud şi niciun om cu care nu se poate discuta. Dacă îmi aduci dovada că altcineva l-a ucis pe omul acela de la răscruce, nu-l voi mai răstigni pe negustorul de cărbune, între timp, îl voi ţine aici, în siguranţă, şi voi avea grijă să se bucure de ospitalitatea mea.

— M-aţi putea ajuta poruncind să fiu însoţit de câţiva soldaţi când voi căuta ascunzătoarea tâlharilor, spuse Kaze. Asta ar grăbi treburile.

— Prea bine, spuse Manase. Îi voi spune judecătorului să trimită oameni care să te ajute.

În dimineaţa următoare, Kaze clătină din cap în semn de neîncredere.

— Ăştia sunt soldaţi?

Se uită la făpturile jalnice care alcătuiau oastea de strânsură din faţa lui. Se aştepta la războinici experimentaţi şi, când colo, se alesese doar cu ţărani înarmaţi.

— Uite ce-i, m-am gândit că va trebui doar să căutăm ascunzătoarea tâlharilor, nu să ne şi luptăm cu ei, spuse Nagato. Oamenii aceştia sunt numai buni pentru căutare.

Judecătorul venise călare la locul de adunare, dar mai departe erau obligaţi să meargă pe jos, pentru că intrau în pădure. Magistratul purta în spate o tolbă cu săgeţi, iar într-o mână ţinea arcul pe care îl văzuse Kaze când dăduse alarma în sat, cu o seară înainte.

Roninul continua să fie sceptic, dar scopul căutării era să localizeze bârlogul tâlharilor, nicidecum să-l distrugă, aşa că de voie, de nevoie, acceptă argumentul lui Nagato.

— Perfect, încuviinţă el. În ce direcţie vom căuta mai întâi?

— Înspre miazănoapte, răspunse repede Nagato.

Cum nu cunoştea geografia locală, Kaze se hotărî să accepte alegerea judecătorului. Dacă acesta se înşela, aveau tot timpul să încerce mai târziu în altă direcţie.

— Prea bine, răspunse el.

— Atunci aşa vom face, spuse judecătorul. Veţi merge în coloană şi veţi păstra între voi o distanţă cât să vă auziţi dacă strigaţi. Vom începe de la miazănoapte şi ne vom continua căutarea până la amiază. Bârlogul tâlharilor nu poate fi mai departe de o zi de mers. Dacă nu-l vom găsi până atunci, ne vom întoarce aici.

Şi vom continua mâine în altă direcţie, zise Kaze în sinea lui.

— Tu unde vei fi? îl întrebă el cu glas tare pe judecător.

— În flancul drept. Pe cel stâng vei merge tu.

De obicei, comandanţii stăteau în centrul formaţiei, dar dacă magistratul voia să încerce formula „bobocul cu două capete”, în care erau doi comandanţi şi fiecare mergea pe un flanc, Kaze nu avea nimic împotrivă.

— Să mergem, spuse roninul, plecând spre stânga pentru a-şi ocupa poziţia.

Oamenii se aliniară într-un şir lung, cu Kaze la un capăt şi Nagato la celălalt. Între ei era o distanţă destul de mare, pentru ca echipa să poată acoperi o suprafaţă cât mai întinsă. Din cauza distanţei şi a tufişurilor şi copacilor, fiecare putea să vadă unul, cel mult doi tovarăşi, atât în stânga, cât şi în dreapta.

Kaze mergea într-un ritm constant, aruncând din când în când o privire ostaşului din dreapta atunci când copacii se răreau sau când ajungea în vârful unei movile. Ziua era însorită. Ultimele rămăşiţe de căldură ale unei veri umede se agăţau de trunchiurile copacilor şi aerul era gros şi stătut. Pădurea tânără şi deasă îngreuna înaintarea, iar Kaze se vedea nevoit uneori să facă ocoluri largi. În curând avea să-l piardă

din vedere pe omul din dreapta. Depășise cu mult distanța la care se puteau auzi, dar, chiar dacă ar fi găsit un semn al prezenței tâlharilor, nu avea deloc intenția să strige. Cu această oaste de strânsură formată din țărani abia instruiți nu se grăbea să-i pună bandiți în alertă sau să se angajeze într-o luptă directă cu ei.

Privea în jur cu cea mai mare atenție, pentru a descoperi o eventuală potecă sau orice altceva ar fi indicat prezența oamenilor. Până atunci nu văzuse nimic care să-i stârnească interesul, poate doar un desiș de bambus care creștea undeva la stânga și încălca astfel teritoriul pinilor și al cedrilor. Chiar și în natură se poartă războaie de cucerire a teritoriilor, își spuse roninul.

Din cauza arșiței, luă o scurtă pauză și se așeză pe o rădăcină noduroasă pentru a-și potoli setea. Trase o butelcuță de lut de la brâu și-i scoase dopul. Își dădu capul pe spate pentru a-și turna apă rece în gură, când, deodată, auzi șuierul bine cunoscut al unei săgeți în zbor. Kaze participase la bătălii în care cerul era întunecat de săgeți, așadar cunoștea perfect acest sunet.

Fără să stea pe gânduri, roninul se rostogoli de pe rădăcină, căzând în spatele ei exact în clipa când o săgeată lovea lemnul, cu un zgomot scurt și distinct. Samuraiul nu avu timp să vadă cât de aproape nimerise săgeata, fiindcă din pădure se auzi un urlet puternic ieșit din gâtlejurile mai multor bărbați. Din tufișurile de la poalele copacilor răsări o duzină de oameni, cu toții îmbrăcați în haine de furat, exact ca tâlharii care îl opriseră pe drum. Fluturau cu toții lănci și săbii, iar atacul lor năvalnic părea să aibă drept țintă chiar locul în care se afla Kaze, unde ar fi ajuns în numai câteva clipe. Samuraiul sări în picioare și o luă la fugă. Fusese prins într-o ambuscadă.

În timp ce alerga, Kaze își scoase sabia. Era sigur că i-ar fi auzit pe tâlhari ocupându-și pozițiile, așadar era limpede că îl așteptaseră. Fusese trimis chiar în brațele lor. Ceea ce nu știa încă era cine îl trădase: judecătorul, Manase sau altcineva?

În mai puțin de o clipă lăsase în urmă pădurea de pini și alerga către desișul de bambus. Tulpinile aveau grosimea brațului unui om, iar pământul era acoperit de crengi și frunze alunecoase. Kaze se strecura printre bambuși, sărind când la dreapta, când la stânga și simțind pe umeri atingerea tulpinilor strălucitoare în timp ce-și croia drum către marginea desișului. Cum nu putea vedea mai departe de câțiva pași, nu se mai obosi să se uite peste umăr după urmăritori. Nici

nu avea nevoie, fiindcă strigătele acestora se auzeau tot mai slab. Se îndepărta de ei.

Ieşi brusc din desiş şi mai apucă să vadă că pământul îi fugea de sub picioare. Încercă să se oprească, dar frunzele alunecoase care acopereau pământul îl făcură să-şi piardă echilibrul, picioarele îi fugiră de sub el şi zbură peste marginea unei râpe. Aruncă sabia chiar înainte să cadă şi mai apucă să se prindă cu mâinile de buza râpei. Riscă o privire scurtă în jos şi văzu că atârna deasupra unei crăpături late formate cândva de un cutremur. Până jos era o distanţă serioasă, iar fundul plin de bolovani nu se anunţa deloc ispititor, ci dimpotrivă, deosebit de primejdios.

Se strădui să îşi înfigă degetele cât mai adânc în pământul tare şi atârnă aşa preţ de câteva clipe, deloc sigur că efortul acela supraomenesc îl va salva. Se aştepta mai degrabă ca marginea să cedeze şi el să-şi găsească sfârşitul pe fundul râpei. Marginea rezistă.

Ridicându-se înapoi prin forţa braţelor, roninul auzi strigătele urmăritorilor care se apropiau. Ambuscada fusese pusă la cale cu multă băgare de seamă. Kaze era blocat pe marginea acelei râpe, prea adâncă şi prea lată pentru a putea risca o săritură, iar tâlharii aveau să se năpustească asupra lui dintr-o clipă în alta. Samuraiul îşi ridică sabia şi luă repede o hotărâre.

Se opri lângă un bambus înalt care creştea pe marginea râpei şi apucă sabia cu amândouă mâinile. Îşi imagina deja tăişul de partea cealaltă a tulpinii, după ce va fi retezat-o. Coborî sabia cu fermitate şi transformă în realitate imaginea mentală a desăvârşirii loviturii. Bambusul căzu înainte, acoperind golul cu un pod subţire, de grosimea braţului unui om.

Tulpina era lucioasă, netedă şi alunecoasă, şi pe deasupra părea prea subţire. Kaze îşi aminti că văzuse cândva un acrobat care mergea pe o funie întinsă, folosindu-se de o prăjină şi de o umbrelă de hârtie pentru a-şi menţine echilibrul. Samuraiul era înzestrat cu un foarte bun simţ al echilibrului, dar acum se îndoia că va putea trece dincolo pe acea punte elastică şi fragilă. Vocile urmăritorilor se apropiau, aşadar nu avea de ales.

După ce trase cu putere aer în piept şi îşi scoase sabia pentru a-şi menţine mai bine echilibrul, Kaze păşi pe podul improvizat. Tulpina flexibilă se încovoie ameninţător de mult când ajunse la mijlocul drumului, făcându-l să-şi piardă o clipă echilibrul şi să se

clatine periculos. Fundul stâncos al crevasei părea gata să-l întâmpine. Se strădui să-şi recapete controlul atât asupra minţii, cât şi asupra trupului, îşi recâştigă la propriu şi la figurat echilibrul şi reveni la poziţia verticală pe fragila punte improvizată. Dorindu-şi să nu fi avut sandalele în picioare, pentru că desculţ n-ar mai fi alunecat atât de tare, samuraiul reuşi să străbată ultimii paşi şi ajunse în sfârşit la celălalt capăt. Cu o mişcare iute, ţinând sabia cu o singură mână, tăie bambusul, care căzu în râpă, anulând astfel orice posibilitate de a traversa golul, indiferent cât de necugetaţi sau îndemânatici s-ar fi dovedit urmăritorii săi. La scurtă vreme, roninul îşi croia drum prin desişul de bambus care creştea dincolo de râpă.

Tâlharii ajunseră şi ei la marginea prăpastiei, dar, pentru că ştiau bine la ce să se aştepte, se opriră şi nu căzură în ea. Cercetară fundul sperând că vor vedea leşul lui Kaze printre bolovani, dar nu găsiră nimic. Dezorientaţi, conchiseră că samuraiul scăpase de urmărirea lor în desişul de bambus. Făcură aşadar cale întoarsă şi formară iute o echipă de căutare.

Între timp, Kaze mergea de-a lungul crevasei, în căutarea unui loc în care ar fi putut coborî şi urca înapoi pe partea cealaltă. Era totuşi mai interesat să examineze săgeata trasă în timpul ambuscadei decât să scape definitiv de urmăritorii săi.

După un studiu amănunţit, găsi un loc potrivit pentru ceea ce avea de gând să facă. Când, în cele din urmă, ajunse iar în punctul în care fusese pusă la cale ambuscada, soarele aproape coborâse dincolo de crestele munţilor. Roninul făcea fiecare pas cu mare băgare de seamă şi fără cel mai mic zgomot, hotărât să nu mai cadă într-o nouă capcană. Când ajunse la copacul unde se oprise pentru a bea apă, se ascunse şi aşteptă câteva minute, pentru a se încredinţa că poteca era liberă. Se bucură că procedase astfel.

Din pădure se auziră glasurile a doi bărbaţi care se certau tot mai aprins pe măsură ce se apropiau de locul ambuscadei.

— …dar a scăpat!

— Nu aşa ne-am înţeles!

— Uite ce-i, am făcut ceea ce am încuviinţat să fac. Trebuie să-mi primesc banii!

— N-o să vezi niciun chior.

— Dar am avut o învoială.

— De ce te-aş…

— Dacă vrei să mai fac ceva…

— Ce-ai zice de jumătate?

— Nu. Vreau toţi banii!

— Jumătate!

— Două treimi?

— S-a făcut.

— Prea bine!

Nagato ieşi din pădure şi se opri. Un bărbat zdravăn, cu pântecele mare şi cu umerii acoperiţi cu tatuaje se ivi lângă acesta, apoi scoase un săculeţ de sub pânza pe care o avea petrecută în jurul şalelor. Nagato avea şi acum arcul, iar bărbatul pe jumătate gol era înarmat cu o lance, înfipse lancea în pământ şi desfăcu săculeţul. Zornăitul monedelor se auzi limpede în timp ce bărbatul tatuat număra banii şi îi punea în mâna durdulie a lui Nagato.

Trădarea judecătorului nici nu-l surprinse, nici nu-l mânie pe ronin. În vremurile acelea nu trebuia să ai încredere în nimeni, iar Nagato avea un caracter care îl făcea mai puţin demn de încredere decât oricine altcineva. Ceea ce îl mânia pe Kaze mai tare era însă imaginea unui samurai care se purta ca un negustor hrăpăreţ şi dădea târcoale unui ţăran cu bani precum o scroafă în călduri.

După ce plata a fost făcută, bărbatul tatuat zise:

— Trebuie să ajung la oamenii mei. Îl vor căuta toată noaptea pe samuraiul acela afurisit dacă nu le spun eu să înceteze. Vor mai fi şi alte prilejuri, dacă pe prostovanul acela nu-l duce mintea să-şi ia tălpăşiţa de-aici.

Plecă repede prin pădure, îndreptându-se spre desişul de bambus.

Magistratul se opri şi numără încet banii. Scoase o batistă din mânecă, puse monedele în ea, le înveli cu grijă şi vârî legătura la brâu, lângă săbii. Se duse la copacul unde Kaze se oprise cu câteva ore înainte şi trase zdravăn de săgeata înfiptă în el. Săgeata pătrunsese adânc în lemn. Judecătorul nu fu du băgare de seamă: roninul auzi trosnetul ascuţit al lemnului frânt.

— Afurisită să fii! exclamă judecătorul.

Aruncă săgeata ruptă şi dispăru cu paşi apăsaţi în adâncul pădurii, lăsându-l pe Kaze încă o dată singur.

Roninul nu-şi pierduse răbdarea. Aşteptă până ce se convinse că nu va mai apărea niciun oaspete nepoftit şi abia apoi se apropie de

copac. Văzu butelcuţa cu apă pe care o scăpase când se rostogolise de pe rădăcină şi o ridică de pe jos. O luase din coliba lui Jiro şi pesemne că negustorul de cărbune o voia înapoi. Apoi ridică şi săgeata frântă pe care o aruncase magistratul şi o examină cu băgare de seamă.

CAPITOLUL 13

Dragostea are felurite nume. Singur în codrul întunecat, Toate numele ei îmi par tăcute.

A doua zi dis-de-dimineaţă, Kaze intră în curticica interioară şi se duse la cuşca în care era ţinut Jiro. Noaptea trecută îi spusese cu blândeţe lui Manase că eşuase în căutările sale şi că va fi nevoit să se gândească la o altă stratagemă pentru a găsi ascunzătoarea tâlharilor. Nagato se afla şi el acolo şi nu-şi găsea astâmpărul, pentru că se aştepta ca roninul să pomenească de ambuscadă. Kaze n-o făcu. În schimb, începu să poarte o lungă discuţie despre meritele relative ale liricii haiku în comparaţie cu cele ale poemelor tanka, mai lungi. Manase, care adora acest subiect, purtă o conversaţie vioaie cu roninul preţ de vreo două ceasuri. În tot acest timp, Nagato era obligat de etichetă să rămână aşezat, cu picioarele sub el, şi îşi suporta considerabila-i greutate mutând-o de pe călcâie pe genunchi. Curând începu să treacă prin chinuri cumplite şi se ruga fierbinte ca plictisitoarea conversaţie să înceteze. Dar, ori de câte ori i se părea că discuţia va lua sfârşit, Kaze puncta alt subiect liric subtil, după care el şi Manase îl dezvoltau câteva minute interminabile. În suferinţa lui, îl blestema pe samurai şi nu putea pricepe de ce alesese acest moment pentru a se angaja cu stăpânul într-o asemenea discuţie inutilă şi mai ales de ce nu adusese vorba despre ambuscadă. La sfârşitul serii, Nagato de-abia se putu ridica să plece acasă.

În timp ce se apropia de cuşca lui Jiro, samuraiul strâmbă din nas simţind mirosul apăsător. Nu-i dăduseră voie negustorului de cărbune să meargă la latrină. Jiro încercase să-şi facă nevoile doar într-un colţ al cuştii, dar într-un asemenea spaţiu strâmt şi închis efortul lui lăudabil nu dădea niciun rezultat. Bătrânul îl privi pe Kaze cu ochi în care se citea oboseala.

— Apă îţi dau?

Jiro dădu din cap, plin de indiferenţă.

— Dar de-ale gurii?

Negustorul clătină din cap.

Kaze duse mâna la mânecă şi scoase o bilă mare de orez învelită

în frunze. O vârî printre zăbrelele de lemn în mâinile tremurătoare ale lui Jiro. Acesta sfâşie frunzele şi începu să mănânce cu nesaţ.

— Cu băgare de seamă, îl dojeni blând Kaze. Ar fi o prostie să te îneci cu orez înainte să pot face ceva pentru a te scoate de aici.

Jiio era atât de surprins, încât se opri din mâncat. Pentru prima oară ochii săi părură să prindă viaţă şi în colţurile lor se iviră lacrimi.

— Încetează cu plânsul! spuse deodată roninul. Nu-mi plac oamenii jalnici. Sunt prea mulţi în ţara noastră şi e tot mai greu de suportat. Ştii unde se află ascunzătoarea tâlharilor?

— Nu.

— Atunci vei petrece multă vreme în cuşca asta. Trebuie să găsesc ascunzătoarea lor ca să aflu ceva anume. S-ar putea să-mi fie de folos pentru a te elibera.

Negustorul se gândi cam un minut.

— AOL, spuse el.

— Iubire? întrebă Kaze. „AOL” înseamnă „iubire”.

— Nu de iubire e vorba. AOL e numele unei femei. E o văduvă, stricata satului. Sătenii sunt săraci, dar ea are prea mulţi bani şi prea multe lucruri scumpe. Doar tâlharii au bani. Pesemne că ei o plătesc.

Kaze se uită lung la bătrânul care stătea cu capul plecat şi spuse:

— Câteva zile în această cuşcă ţi-au dezlegat şi mintea, şi limba. Iată o idee bună. Poate că ar trebui să faci o cuşcă aidoma ăsteia în casa ta după ce te voi scoate de aici.

Se întoarse şi se îndreptă spre ieşirea din curte.

— Fii cu băgare de seamă, strigă Jiro în urma lui.

Mai târziu, în după-amiaza aceleiaşi zile, AOL ieşi din coliba ei şi privi în susul şi în josul uliţei principale. Ştia că într-un loc atât de mic precum Suzaka orice mişcare pe care o făcea era supravegheată, prin urmare ducea un coş acoperit cu o cârpă, în care chipurile urma să adune ciuperci sălbatice. Mergând agale, ca şi cum nu avea nicio grijă, ieşi din sat şi o apucă la deal, prin pădure.

Merse câteva minute pe cărarea şerpuită ce pornea de la marginea satului. Nu se grăbea şi alesese un alt drum faţă de ultima oară când se dusese la bârlogul tâlharilor. O instruiseră să fie cu băgare de seamă, iar lecţia fusese condimentată cu sudălmi şi ameninţări cumplite legate de ceea ce s-ar putea întâmpla dacă ar fi urmărită până acolo.

După-amiaza era liniştită, iar în pădure plutea o mireasmă

delicată, de ace de pin, sevă proaspătă şi răşină uscată. Deşi nu putea vedea prea departe din cauza copacilor, AOL se oprea din când în când pentru a privi în jur, spre a se asigura că nu pornise nimeni pe urmele ei. Dintr-un motiv sau altul, nu se simţea în largul ei şi era speriată, cu toate că de-acum era o călătorie obişnuită. În ciuda măsurilor ei de prevedere, nu văzu şi nu auzi nimic suspect.

După ce merse prin pădure cam un ceas, se opri şi lăsă jos panerul. Dădu la o parte cârpa şi scoase din coş un chimonou multicolor din bumbac. Se dezbrăcă de chimonoul obişnuit pe care îl purta şi se înveşmântă în ţinuta de lucru.

După ce îşi legă strâns brâul, îşi aranjă cu grijă gulerul pentru a-şi scoate ceafa cât mai bine în evidenţă. Ceafa era considerată o parte a corpului plină de eleganţă şi de erotism, iar AOL îşi dorea să fi avut la ea pudră albă pentru a-şi machia faţa, gâtul şi umerii, spre a-şi pune cât mai bine în valoare frumuseţea care începuse să pălească.

În tinereţe, lucrase la câmp împreună cu părinţii şi cei nouă fraţi şi surori. Toţi asudau în arşiţa verii şi îngheţau în frigul pătrunzător al iernii şi, ca orice ţărani, se vedeau nevoiţi să se lupte mereu cu vremea capricioasă. Când AOL avea treisprezece ani, familia ei fusese nevoită să înfrunte o iarnă nespus de grea. Rădăcinile uscate de daikon1 erau goale pe dinăuntru, iar hrana zilnică era un biet pumn de mei fiert. Se confruntau cu pericolul de a muri încet de foame, unul câte unul.

În cele din urmă, fără să-i spună ce aveau de gând, părinţii ei o luaseră într-o dimineaţă şi străbătuseră împreună drumul înzăpezit până în satul Suzaka. Acolo, după câteva zile de târguială, o vânduseră unui ţăran vârstnic în schimbul hranei care avea să asigure existenţa restului familiei pentru următoarele câteva luni.

Mama vărsase lacrimi amare după ce o lăsaseră în grija bătrânului fermier.

— Acum e bărbatul tău. Să-i fii o soţie bună.

1 Daikon, un soi de ridiche albă uriaşă (20 – 35 cm), de forma unui morcov, cultivată în Asia de Est.

Acestea au fost singurele vorbe pe care a reuşit să i le spună înainte s-o părăsească acolo.

— Hai, zise tatăl ei, apucând-o zdravăn de braţ pe soţia lui. Măcar nu am vândut-o la o casă deocheată doar ca să facem rost de mai mulţi bani de pe urma ei. O să fie o soţie respectabilă.

AOL se ridică şi cu greu îşi văzu părinţii plecând, pentru că avea

ochii plini de lacrimi. Strânsoarea puternică a bărbatului era cât pe ce să-i zdrobească braţul, fiindcă acesta voia să se asigure că nu o va lua la fugă pe urmele lor. Când tatăl şi mama ei nu se mai văzură, AOL fu pusă să facă curat în gospodăria ţăranului. Acesta închise uşa şi se aşeză s-o privească muncind. Odată terminată curăţenia, fata se apucă să-i pregătească masa. Nu-i era permis să mănânce cu soţul ei, de aceea se mulţumi să-l privească cu lăcomie în timp ce bărbatul îmbuca dumicat după dumicat. Îi lăsa gura apă la vederea atâtor bunătăţi, mai ales după atâta vreme de răbdat. Când proaspătul ei soţ termină de mâncat, AOL putu în sfârşit să-şi astâmpere foamea de lup, ceva ce nu mai făcuse de luni întregi.

Terciul din mei şi orez brun era fierbinte şi săţios, iar AOL îl îndulcise cu bucăţi mari de daikon şi cu cartofi dulci. Înfulecase strachină după strachină, desfătându-se cu plăcuta senzaţie că avea hrană pe săturate şi că nu trebuia s-o mai împartă cu fraţii şi surorile ei. Se îndopase atât de mult încât, înainte să-şi fi terminat masa, stomacul începu să i se umfle de câtă mâncare îndesase în el.

În cele din urmă, fata se ridică brusc în picioare şi trase uşa de la intrare. Ţăranul, crezând că avea de gând să fugă, dădu să o înşface, dar ea reuşi să scape şi să ţâşnească afară. Numai că AOL nu avea intenţia să fugă. Încerca să ajungă la latrină înainte să verse toată hrana. Nu reuşise.

Căzuse în genunchi la jumătatea drumului spre privată şi vărsase îmbucături mari de mâncare nedigerată în iarba de lângă cărare. Fermierul o ajunse din urmă şi se aplecă s-o apuce de păr, ca nu cumva să fugă după ceva termina de vărsat. După câteva minute care i se părură o veşnicie, burta i se goli şi AOL reuşi să se aşeze. Avea un gust greţos în gură şi o durea capul din cauză că ţăranul o trăgea de păr.

Când reuşi să se ţină pe picioare, făcu cale întoarsă către casă, cu bărbatul în urma ei, care continua s-o ţină de păr. Era ameţită şi se simţea rău şi tare s-ar mai fi trântit într-un colţ să doarmă, în schimb, fermierul scoase o saltea murdară şi îi porunci să se întindă pe ea. Apoi, cu mâinile tremurânde, se dezbrăcă repede şi se aruncă peste AOL.

Fiind o fată de la ţară, ea ştia cum se fac copiii, pentru că urmărise nu o dată animalele împerechindu-se. Cunoştea foarte bine şi anatomia bărbatului, dat fiind că locuise sub acelaşi acoperiş cu o

mulţime de fraţi pe care îi spălase de nenumărate ori când erau sugari. Dar nimic din tot ce ştia nu o pregătise pentru ceea ce îi făcuse fermierul. Zăcuse acolo, cu mirosul vomei în nări, sub un corp mătăhălos care o strivea, încercând să nu ţipe din cauza durerii cumplite dintre picioare. Vărsase şuvoaie de lacrimi, până când chipul ei de copil de treisprezece ani fusese inundat de ele.

Când ajunse la vârsta de cincisprezece ani, îi puse pentru prima oară coarne soţului ei. Ca toţi oamenii de la ţară, sătenii din Suzaka trăiau într-un ritm monoton. Răsăritul și apusul soarelui le marcau zilele de lucru. Când venea iarna și zăpezi uriașe acopereau munţii, se bucurau de puţina lumină de care aveau parte în căsuţele lor, înfofoliţi pentru a suporta frigul și pregătindu-se pentru primăvara mult aşteptată. Iarna meştereau unelte, ciopleau boluri din lemn, împleteau funii din iarbă, toate acestea fiind de mare folosinţă pentru treburile de zi cu zi.

Fiind un sat de munte, Suzaka avea o recoltă de orez săracă, iar oamenii depindeau de culturile uscate precum meiul şi, pentru a-şi astâmpăra mai bine foamea, culegeau ferigi şi ciuperci sălbatice din pădure. Prin urmare, Suzaka era un sat foarte sărac, fiindcă în Japonia a avea orez însemna a avea bani. Bogăţia unui senior era măsurată prin mărimea dărilor pe care ţăranii din ţinut i le plăteau sub formă de orez. Când serviciile nu erau plătite cu contraservicii sau în natură, cel mai adesea moneda de schimb era porţia de orez, nu banul.

Doar negustorii, samuraii şi cei avuţi plăteau cu aramă, argint sau aur, dar pentru ţăranul obişnuit bogăţia consta în numărul de coşuri de orez ce putea fi folosit pentru însămânţare și drept hrană.

În timpul anului, în sat aveau loc numeroase festivaluri şi ceremonii. Când vremurile erau bune, aceste ceremonii se transformau în adevărate petreceri care degenerau repede în chiolhanuri, în timpul cărora perechile de îndrăgostiţi se furişau adesea în pădure pentru vreo aventură amoroasă. Aşa cum au obiceiul toţi ţăranii, petrecerile erau pline de umor fără perdea, de cântece neruşinate şi dansuri care adesea imitau obiceiurile de împerechere ale animalelor şi ale oamenilor.

Când timpurile erau grele şi hrana se împuţina, se desfăşurau mai ales ceremonii religioase, dar acestea erau sumbre, lipsite de veselia dezlănţuită a celorlalte. Pe Tărâmul Zeilor, pământul fiecărei gospodării, puţul sau bucătăria avea propriul ei grup de divinităţi, iar

atunci când războiul sau foametea își arătau colții, fiecare zeitate era implorată să aibă grijă ca următorul ciclu al vieții să fie mai puțin aspru și mai bogat în de-ale gurii.

Soțul lui AOL era bătrân și taciturn și își pierduse interesul față de ea imediat după ce noutatea oferită de trupul ei tânăr se tocise. În timpul celei de-a doua celebrări Higan a căsătoriei, AOL se furișase de la o petrecere însoțită de un tânăr de optsprezece arii, însurat și cu un copil. Se împreunaseră preț de câteva minute într-o luncă liniștită din pădure. Spre surprinderea ei, deși acest partener era mult mai atrăgător din punct de vedere fizic decât bătrânul ei soț, plăcerea nu fusese mai mare. În schimb, spre marea ei satisfacție, bărbatul îi oferise în dar un pieptene sculptat după ce își terminaseră treaba. Până atunci nu-i trecuse prin minte că s-ar putea bucura de avantaje materiale de pe urma vânzolelii cu un bărbat, iar acel pieptene cioplit cu stângăcie avea să fie începutul carierei sale de prostituată neoficială a satului.

Împlinise deja șaptesprezece ani când soțul ei află în sfârșit cum făcuse rost de sumedenia de piepteni, haine și bani de cheltuială. Erau atât de multe, încât până la urmă până și lui îi săriseră în ochi. Totuși, spre surpriza lui AOL, bătrânului nu părea să-i pese. Găsise de cuviință să-i spună doar atât:

— Shikata ga n-ai! Nu se poate face nimic!

Când bărbatul ei murise, AOL avea douăzeci și trei de ani. Continuase să muncească pământul și să se culce cu sătenii și cu drumeții ocazionali. Renunțase la orice efort de a-și găsi alt bărbat, mai ales că își potolea pornirile trupești cu soții altor femei.

Tâlharii erau tot mai puternici și mai periculoși în ținut și aveau să devină cei mai avantajoși clienți ai ei. Îndeletnicirea lui AOL deveni atât de profitabilă, încât nu mai avea de ce să trudească la câmp pentru a face rost de hrană. Singurul lucru care nu-i plăcea când mergea în vizită la bârlogul tâlharilor era că i se cerea să se culce cu căpetenia Kuemon înainte să o facă cu oamenii săi.

Împreunarea în sine dura doar câteva minute, fiindcă erau de-ajuns două-trei gemete din partea lui AOL pentru a-l face pe Kuemon să termine cu iuțeala unui iepure. Nu-i displăcea că trebuia să se culce cu el, dar o scotea din sărite faptul că tâlharul n-o plătea. Kuemon susținea că era o taxă în natură pe care i-o lua pentru că îi permitea să-și vadă de treabă cu oamenii săi.

AOL îşi îndreptă spatele şi îşi potrivi brâul chimonoului. Apoi, după ce afişă un zâmbet prefăcut, puse chimonoul vechi în paner şi străbătu ultima bucată de drum care o mai despărţea de viroaga în care se găsea bârlogul căpeteniei tâlharilor.

Kuemon ieşi din cabana de bârne care îi servea drept locuinţă şi cartier general. Purta doar o fâşie de pânză în jurul şalelor şi îşi scărpina nepăsător pântecul rotund. Pe umeri şi pe spate îşi tatuase un dragon chinezesc şi îi plăcea la nebunie să umble gol, pentru a se făli cu opera de artă ce îi împodobea corpul. Avea umeri laţi şi musculoşi şi mersul legănat şi crăcănat tipic unui purtător de palanchin.

Tatăl lui fusese purtător de palanchin şi, în primii douăzeci şi doi de ani de viaţă, Kuemon călcase, la propriu, pe urmele acestuia, ridicând în fiecare zi partea din spate a palanchinului când bătrânul o ridica pe cea din faţă.

Pe atunci, palanchinul era întrebuinţat la transportarea mărfurilor şi a oamenilor. Cei doi purtători ridicau pe umeri o prăjină lungă şi rezistentă, în mijlocul căreia era agăţată cu funii o mică platformă. Contra cost, oamenii puteau ajunge repede şi comod la destinaţie, în ritmul iute şi egal al purtătorilor. Într-un ţinut muntos în care nu prea existau drumuri în stare bună, palanchinul era mai practic decât căruţa şi mai ieftin decât un cal.

Dacă lucrurile şi-ar fi urmat cursul firesc, Kuemon ar fi rămas toată viaţa purtător de palanchin. Dar lucrurile erau departe de-a decurge firesc în Japonia acelor ani. În primul rând, după trei veacuri de război neîncetat, un senior mai puternic decât alţii, Oda Nobunaga, aproape reuşise să unifice ţara. Dar Oda murise asasinat şi unul dintre generalii săi, pe nume Hideyoshi – faimosul Taiko –, pusese mâna pe putere şi, prin iscusinţă diplomatică şi bătălii crâncene, izbutise să unească Japonia. Uimitor în toată această poveste era că Hideyoshi provenea din rândul ţărănimii. Acolo unde mulţi comandanţi din tată în fiu dăduseră greş, un ţăran iscusit avusese succes.

Kuemon se considera talentat. Era un bun luptător şi o căpetenie înnăscută. Renunţase la meseria tatălui său şi se apucase de tâlhărit la drumul mare. Nu regreta deloc alegerea făcută. Acum avea o ceată puternică de oameni bine pregătiţi şi ducea o viaţă de o mie de ori mai plăcută şi mai îndestulată decât a unui purtător de palanchin.

Hideyoshi murise şi el, apoi, încet dar sigur, Tokugawa Ieyasu reuşise să-şi întărească controlul asupra guvernului, în vreme ce fiul

lui

Hideyoshi şi văduva acestuia îşi îndurau umilinţa în spatele zidurilor groase ale castelului Ōsaka. Kuemon bănuia că Ieyasu avea să-l ucidă pe fiul lui Hideyoshi la momentul potrivit. Exact ce ar fi făcut şi el.

În ciuda faptului că înţelegea planurile lui Ieyasu, Kuemon nu se identifica deloc cu noul conducător al Japoniei. Ieyasu era un aristocrat, nicidecum un ţăran. Deşi îi plăcea stilul spartan al războinicului, Kuemon auzise că Ieyasu susţinea sus şi tare că şi-ar fi găsit o nouă legătură de rudenie cu neamul Fujiwara. Asta îl încredinţase pe Kuemon că zilele în care ţăranii deveneau generali erau numărate şi că obârşia devenea crucială sub conducerea lui Tokugawa. Fujiwara era unul dintre clanurile care puteau pretinde titlul de shogūn, ceea ce explica de ce Ieyasu era foarte preocupat de obârşia lui: voia să obţină el însuşi acest rang atât de râvnit. Din cauza originii sale din clasele de jos, Hideyoshi n-ar fi putut niciodată să ajungă shogūn şi ar fi trebuit să se mulţumească cu mai puţin însemnatul titlu de Taiko.

Kuemon era strigat „căpetenie”, iar acest rang îl mulţumea pe deplin. A fi căpetenie era mai mult decât ar fi putut visa pe vremea când asuda din greu purtând palanchinul.

— Vine cineva!

Vocea lui Hachiro spulberă liniştea şi toţi îşi ciuliră urechile pentru a-l auzi pe intrus identificându-se. De capul lui Hachiro nu era cine ştie ce, mai ales după recenta lui întâlnire cu samuraiul care îi ucisese pe doi dintre oamenii lui Kuemon, dar băiatul era bun pentru tot felul de sarcini ingrate: să stea de veghe, să călăuzească oamenii, să ducă mesaje sau să adune lemne de foc. Blestematul acela de samurai scăpase din capcana lui, dar Kuemon era răbdător şi ştia că va găsi vin prilej să-l ucidă.

— E AOL!

Căpetenia tâlharilor zâmbi. Stricata satului. La început, Kuemon o obligase să se culce cu el fără să-i plătească serviciile, dar acum era încredinţat că AOL se împreună cu el pentru că-i plăcea, îşi umflă pieptul ca un porumbel drăgăstos şi aşteptă ca femeia să-şi facă apariţia.

CAPITOLUL 14

Soldaţi, arme, muzică războinică. Toate sunt vârtejuri orbitoare

De fum negru, schimbător.

În dimineaţa următoare, o AOL mai obosită dar mai bogată părăsea bârlogul tâlharilor în timp ce Kuemon îşi aduna oamenii. Pentru că doi dintre ciracii săi fuseseră ucişi de samuraiul pribeag, tâlharii nu mai voiau să iasă la prădat în cete mici, ba chiar insistau să umble cu toţii laolaltă. Kuemon încercase să-i convingă că acest aranjament era ineficient şi o dovadă de laşitate, dar era un om înţelept şi până la urmă îl acceptase. Îşi făcuse socoteala că în câteva săptămâni teama provocată de măcelărirea celor doi se va risipi sau că îl vor ucide pe samurai şi lucrurile se vor întoarce la normal.

Hachiro fu lăsat de pază, iar ceilalţi plecară să-şi vadă de treabă. Băiatul era al optulea născut în familia sa. De fapt, numele lui însemna chiar

„Numărul opt". Se alăturase tâlharilor pentru că doar aşa îşi putea face soarta mai prielnică, dar învăţase încet-încet că el nu avea o fire nemiloasă, o trăsătură necesară pentru a deveni un tâlhar temut.

Când le povestise despre uşurinţa cu care samuraiul îi ucisese pe cei doi, băiatul nu pomenise şi de lipsa lui de tărie pe care o avusese când trebuise să-l înjunghie în spate pe Kaze. În banda lui Kuemon, o slăbiciune însemna excluderea sau chiar moartea, or el nu avea de gând să dea piept cu niciuna dintre ele. Aşa că se aşeză cu lancea în postul de pază, încercând să pară cât mai fioros, în timp ce căpetenia şi cei zece din ceata lui plecară să prade la drumul mare.

După ce bandiţii dispărură, liniştea se aşternu în viroaga îngustă în care îşi făcuseră sălaşul. Hachiro stătea pe un petic de iarbă şi îşi ţinea lancea la îndemână. Soarele strălucea şi îl mângâia cu razele lui, iar mireasma pinilor ce acopereau pantele viroagei era delicioasă. Hachiro era obosit. Îşi cheltuise pe femeia din sat ce-i mai rămăsese din mica lui parte din pradă şi, din pricina asta, era somnoros şi sătul.

Băiatul era printre ultimii care se culcase cu ea şi stătuse treaz aproape toată noaptea, entuziasmat şi emoţionat în acelaşi timp, aşteptând să-i vină rândul. Acum, după ce AOL şi bandiţii plecaseră, dogoarea de care avusese parte împreunându-se cu femeia, soarele fierbinte, parfumul pinilor şi oboseala se împleteau, alcătuind o irezistibilă invitaţie la somn. Ştia că temutul Kuemon ar fi poruncit să fie bătut dacă l-ar fi prins dormind în post, dar mai ştia că până la amiază nici căpetenia, nici altcineva nu va călca pe-acolo. Hachiro se întinse pe spate şi se hotărî să tragă un pui de somn. În câteva clipe,

adormi buștean.

Mereu răbdător, Kaze aşteptă până ce tânărul adormi înainte să facă vreo mişcare. Cu iscusinţa unui vânător experimentat, roninul trecu de Hachiro, având grijă ca nu cumva umbra lui să cadă pe el și să-i tulbure somnul.

Conştient că era posibil să mai fi rămas tâlhari în sălaş, trecu repede şi cu băgare de seamă de la un adăpost la altul. În cele din urmă, în ceea ce părea să fie casa din bârne a căpeteniei, descoperi arsenalul cetei. Se uită la adunătura de arme neîngrijite și găsi ceea ce sperase să găsească. Luă ceva și plecă.

Câteva ceasuri mai târziu, făcu o plecăciune în faţa stăpânului Manase şi puse pe tatami o săgeată. Manase stătea în odaia sa de lucru, înveşmântat, ca de obicei, în mai multe rânduri de robe de o mare eleganţă.

Manase se uită la săgeată cu mare interes, dar nu o ridică. Sprâncenele false pictate pe frunte îi dădeau un aer de mirare permanentă, dar de data aceasta expresia avea să fie întărită de întrebarea pe care i-o puse roninului:

— La ce mă uit?

— Samuraiul de la răscruce a fost ucis de o săgeată deosebită. Lemnul era de culoare închisă și avea o montură foarte fină din pene de gâscă cenușie. Săgeata asta este la fel în cele mai mici amănunte. Am luat-o azi dimineaţă din sălașul tâlharilor.

— Chiar așa?

— Dacă judecătorul a păstrat săgeata care l-a ucis pe samurai, aţi putea să le comparaţi şi v-aţi convinge singur.

— Nu cred că el a făcut-o, spuse Manase, apoi adăugă drept răspuns la observaţia lui Kaze: Dar te cred în altă privinţă: săgeţile sunt identice. Așadar care e concluzia ta?

— E greu de crezut că doi oameni pot folosi săgeţi atât de fin lucrate într-o…

— Într-o fundătură ca asta?

— Am vrut să spun într-un ţinut în care nu par să fie potrivite săgeţi atât de fine, zise Kaze.

Manase râse.

— Ai trecut prin atâtea primejdii pentru un ţăran. De ce?

— E doar un capriciu.

— Eşti vin om ciudat. Satele sunt pline de ţărani, iar unul mai

puţin nu va însemna cine ştie ce mare pierdere. În afară de asta, omul e bătrân.

Kaze ridică din umeri.

— Aţi spus că îl veţi elibera dacă vă aduc dovada că nu el l-a ucis pe samurai.

— Fără îndoială. O să poruncesc să fie eliberat.

— Mulţumesc, stăpâne Manase.

— Așadar, tâlharii au mai ucis un om, iar de data asta e vorba de un samurai. Încep să fie de-a dreptul supărători.

— Ştiu unde îşi au ascunzătoarea. V-aş putea conduce acolo, dacă aveţi intenţia să-i nimiciţi.

— Eu?

— Sau oamenii dumneavoastră… E un ţinut de o sută cincizeci de koku, aşa că ar trebui să puteţi aduna lesne destui oameni care să ducă misiunea la bun sfârșit. Sunt doar vreo zece – doisprezece tâlhari.

Manase îşi schimbă poziţia, vizibil nemulţumit.

Kaze aşteptă o vreme ca seniorul să vorbească. Tăcerea se prelungi şi deveni apăsătoare. În cele din urmă, roninul spuse:

— Mi-ar plăcea să-i însoţesc pe oamenii dumneavoastră, dacă nu aveţi nimic împotrivă.

Manase izbucni într-un râs nervos.

— Propunerea ta mă cam stânjeneşte.

— N-am vrut să vă jignesc. Dacă vreţi ca oamenii dumneavoastră să se ocupe singuri…

Kaze lăsă propoziţia în suspensie, în maniera caracteristică, aşteptând un răspuns din partea interlocutorului.

— Nu acesta e motivul. Ar fi bine să însoţeşti pe oricine s-ar duce să atace sălaşul tâlharilor. Din nefericire, în afară de judecător şi de câţiva soldaţi, nu am pe nimeni.

Kaze nu reuşea să priceapă ce-i spusese Manase. În calitate de conducător al unui ţinut de 150 de koku, ar fi trebuit să aibă destui războinici la dispoziţie.

— Adică oamenii dumneavoastră nu sunt disponibili pentru că se află la ordinele lui Tokugawa?

— Adică nu am alţi oameni la îndemână în afară de judecător şi de gărzi.

Kaze rămase înmărmurit. Manase ignorase cea mai importantă îndatorire pe care o are un vasal faţă de superiorul lui: pregătirea şi

administrarea samurailor necesari în caz de război.

— E destul de tulburător, continuă Manase. Acest plictisitor ţinut de ţară nu oferă resursele necesare pentru a asigura cum se cuvine stilul de viaţă al unui nobil. Manase îşi flutură mâinile în faţa chimonourilor scumpe cu care era înveşmântat. De fapt, m-am văzut nevoit să împrumut bani pentru a cumpăra materiale de cea mai fină calitate pentru ceremonia ceaiului. Prin urmare, mersul altor treburi a fost – căută cuvântul potrivit – încetinit. Fără îndoială, voi alcătui cum se cuvine o oaste la momentul potrivit, dar acum am la dispoziţie câţiva oameni şi pe judecător, atât. Pe unii dintre ei i-ai văzut. Nu sunt potriviţi pentru misiunea pe care o propui.

Kaze rămase nemişcat, străduindu-se să-şi ascundă emoţiile. Exprimarea emoţiilor l-ar fi jignit pe Manase, iar roninul avea în continuare nevoie de bunăvoinţa acestuia. Se luptă însă din răsputeri să-şi păstreze sângele rece, căci Manase recunoscuse neglijarea îndatoririlor sale, atât de elementare de altfel, încât sfidau concepţia lui Kaze asupra lumii şi puneau în discuţie structura ei de neclintit. Orice samurai obişnuit datora supunere unui stăpân, mai puţin roninii, printre care se număra şi el. Dar până şi un ronin căuta să intre în slujba unui stăpân. Stăpânii datorau supunere seniorilor de rang superior, iar aceştia din urmă erau loiali unui clan. Era o piramidă militară simplă, care se putea nărui dacă fundaţia nu era bine întreţinută. Dacă guvernul Tokugawa i-ar fi poruncit lui Manase să-şi cheme oamenii la arme şi acesta n-ar fi reuşit să trimită destui, l-ar fi aşteptat moartea.

— Îmi pare rău să aud că va fi imposibil să adunaţi forţa necesară pentru a-i şterge de pe faţa pământului pe aceşti tâlhari, zise Kaze, alegându-şi cu băgare de seamă cuvintele. Doisprezece oameni sunt prea mulţi pentru a-i învinge de unul singur, dar prin tâlhăriile lor împiedică înflorirea acestui ţinut. Sper totuşi că voi putea face ceva dacă mă voi gândi o vreme la asta.

CAPITOLUL 15

Minciuni le spun bărbaţii femeilor. Minciuni le spun femeile bărbaţilor… Undeva se află totuşi preţiosul adevăr.

Kaze se apropie de uşa căsuţei şi strigă: – Sumimasen! Nu vă supăraţi! înăuntru se auziră zgomote şi, după câteva clipe, uşa se trase puţin, iar din spatele ei un chip somnoros se ivi în lumina soarelui. Deşi trecuse de amiază, era limpede că samuraiul o trezise pe AOL

dintr-un somn adânc. Când văzu cine era, femeia deschise larg ochii.

— Chotto matte, kudasai. Te rog, aşteaptă! spuse ea. Îşi trase capul înapoi, iar Kaze trebui să aştepte câteva minute, în vreme ce femeia îşi aranja părul şi îşi punea un chimonou mai potrivit pentru o asemenea ocazie. În timp ce stătea la uşă, Kaze puse jos urciorul de lut pe care îl adusese şi aruncă o privire prin sat. Mai multe perechi de ochi care se zgâiau la el prin ferestrele sau prin uşile întredeschise se retraseră în întunecimea caselor, dar roninul rămase nepăsător. Locuitorii unui sătuc au prea puţine ocupaţii când economia locală nu merge bine. Uşa se deschise în sfârşit.

— Samuraiule, spuse AOL, ieşind din colibă şi făcând o plecăciune, cu ce-ţi pot fi de folos?

Pe chipul ei apăru un surâs viclean.

Kaze ridică ulciorul pe care-l adusese şi zise:

— M-am gândit că am putea bea ceva împreună. Mă simt cam singur în satul acesta și am auzit că în tovărăşia ta niciun bărbat nu se plictiseşte.

AOL se dădu într-o parte și făcu o nouă plecăciune.

— Desigur, spuse ea. Te rog, intră. Voi aprinde focul pentru a încălzi apa. Mi-ar plăcea să bem ceva împreună.

Kaze se aplecă pentru a intra și privi în jur după ce îşi lăsă ochii să se obişnuiască cu bezna din casă. Asemenea tuturor caselor ţărăneşti, și aceasta avea o duşumea din lemn și două deschideri neacoperite cu scânduri. Una se găsea la intrare, unde cei care intrau se aşezau pentru a-şi scoate sandalele, iar cealaltă în mijlocul casei, unde se făcea focul atât pentru încălzit, cât şi pentru gătit. Tăciunii abia se vedeau sub cenuşa albă, deci era limpede că AOL nu îşi pregătise masa de dimineaţă, dar în odaie încă plutea un nor de fum.

Kaze se aşeză şi îşi scoase sandalele. Puse ulciorul cu saké lângă el, iar AOL, care între timp aţâţase focul, veni în fugă să-l ia. Scoase dopul de lemn înfăşurat în pânză şi turnă puţin saké într-o butelcă de lut, pe care o aşeză într-o oală pusă pe foc. Se uită la Kaze şi zâmbi, umplu a doua şi a treia butelcă şi le puse alături de prima, la încălzit.

Apoi femeia puse de-ale gurii pe o tăviţă.

— Îi trebuie un minut să se încălzească, spuse ea. Te rog, aşază-te te şi simte-te cât mai confortabil.

Îi arătă roninului o pernă zabuton.

Kaze se aşeză, iar AOL se mută lângă el şi îi puse tăviţa în faţă.

— Ce surpriză! spuse ea. Te-am văzut în sat. E greu să treci cu vederea un samurai atât de frumos şi de voinic.

Roninul nu-i răspunse. AOL se aplecă spre el, iar prin chimonoul ei deschis neglijent Kaze întrezări conturul blând al unui sân.

— Speram să mă vizitezi, spuse ea, aproape în şoaptă. Îşi puse mâna pe braţul lui. Arăţi atât de bine şi, mai presus de toate, eşti un domn. Toată suflarea din sat ştie că i-ai salvat viaţa lui Jiro. Oftă. Sunt sigur că fetele se îndrăgostesc de tine într-o clipă. Frumos, amabil şi, fără îndoială, plin de bărbăţie şi generos!

Îl prinse uşor de braţ.

— Nu, spuse Kaze, trăgându-şi braţul înapoi. Nu sunt frumos, nici amabil şi sunt prea sărac pentru a fi generos. Iar astăzi nu sunt nici măcar plin de bărbăţie. Voiam doar o companie agreabilă câtă vreme beau să-mi uit necazurile.

Zâmbetul pieri de pe chipul lui AOL. Kaze scoase din mânecă un pacheţel învelit în hârtie şi îl aşeză în faţa ei. Se auzi un clinchet plăcut în clipa când monedele se loviră între ele.

— Desigur, vreau să te plătesc pentru companie.

Zâmbetul reapăru pe chipul femeii.

— O, nu trebuie să faci asta! AOL rostise aceste cuvinte în timp ce înhăţa pacheţelul şi îl vâra în mânecă. E plăcerea mea să beau ceva cu tine!

— Mă bucur, spuse roninul amuzat. Azi chiar am chef de puţină companie.

AOL se întoarse spre oală şi verifică temperatura unei sticle. Privi peste umăr.

— Nu s-a încălzit cum trebuie, zise ea, dar hai să începem!

Scoase o butelcă şi i-o aduse lui Kaze pe o tavă împletită, împreună cu două boluri pentru saké.

Turnă băutura şi, cu ambele mâini, îi întinse roninului un bol, făcând o uşoară plecăciune şi spunând:

— Dozo! Poftim!

Kaze luă vasul şi sorbi din sakéul călduţ.

— Aaa! spuse el, lingându-şi buzele. Aveam nevoie de aşa ceva!

AOL umplu din nou cupa lui Kaze înainte să bea din a ei. O ridică cu o mână experimentată.

— Oishi! E bun! exclamă ea.

Luă butelca şi îşi mai turnă o cupă.

— Dacă nu te pot face să te simţi bine în alte feluri, măcar spune-mi ce te apasă.

Kaze se uită la ea pe deasupra bolului.

— E prea înspăimântător!

Îşi termină băutura şi întinse bolul către AOL, invitând-o să i-l umple.

— Ce e atât de înspăimântător? întrebă femeia, nedumerită, t

Ridică butelca şi o agită uşor, pentru a-şi da seama cât de mult se golise, după care umplu din nou bolul samuraiului.

— Tot ceea ce se petrece.

— Dar ce se petrece?

AOL se aştepta să-l audă pe Kaze vorbind despre tâlhari şi despre încercarea nereuşită a acestora de a-i lua viaţa, întâmplare pe care oamenii lui Kuemon i-o povestiseră în amănunt. În schimb, samuraiul se aplecă spre ea şi, într-o şoaptă răguşită, îi spuse doar atât:

— Strigoi!

Femeia, care tocmai se pregătea să pescuiască încă o butelcă din oala cu apă, se opri cu mâna în aer şi repetă:

— Strigoi?

— Da. Kaze dădu din cap. În fiecare loc în care mă duc necazul e tot mai mare şi cred că acest ţinut ar putea fi cel mai necurat dintre toate.

— Ce tot spui acolo, samurai-sama?

— În drum spre tine, am trecut printr-un sat în care un kappa a furat un copil. Ştii ce e un kappa?

AOL, holbându-se la el, dădu în cap.

— Atunci îţi aminteşti că e o creatură dezgustătoare, slinoasă şi albă. Arată ca o meduză preschimbată în om. Trăieşte în apă sau în locuri umede, în heleşteiele adânci sau în apa stătută de sub poduri. Are un fel de farfurie din carne în creştetul capului.

Kaze îşi atinse creştetul pentru a întări descrierea.

— Asta nu ştiam. La ce-i foloseşte?

— În vasul acela e apă. Atâta vreme cât kappa se găseşte lângă apă, nu poate fi înfrânt, aşadar are grijă să poarte mereu apă pe cap. Singura cale de a-l ucide e să-l pocneşti zdravăn, pentru ca apa să se verse din vas. Apoi, îi poţi face felul.

— Şi… ai văzut o asemenea arătare?

— Da. Odată chiar am omorât una, dar cea din satul învecinat e mult prea puternică pentru mine. A trebuit să plec, cu toate că va fura şi alţi copii.

— Şi ce face cu copiii pe care îi fură?

— Nimeni nu ştie. Copiii sunt găsiţi morţi, plutind pe un heleşteu sau pe un râu. De obicei, mor înecaţi, dar nimeni n-are habar ce face demonul cu ei. Kaze privi în jur, ca şi cum voia să se asigure că erau singuri în casă. Cred că se împreunează cu ei înainte să-i înece, iar în urma acestei împreunări apar alţi kappa.

AOL îşi duse mâna la gură.

— Dar asta nu e nici jumătate din grozăvie, în ţinutul vostru se petrec lucruri şi mai rele.

— Ce anume?

— N-ai auzit nimic despre demon?

— Adică povestea cu demonul care a trecut călare prin Higashi?

— Nu e o poveste. Am vorbit cu cineva care l-a văzut. Avea ochi înspăimântători, gură strâmbă, piele roşie ca focul, păr alb care flutura în vânt şi două coarne, uite cam aşa. Kaze îşi duse mâinile la frunte, folosindu-se de degete pentru a sugera că din cap îi creşteau conte. Da, înspăimântător. Un semn cu adevărat rău-prevestitor. Călărea un cal voinic şi negru, iar oamenii spun că atunci când copitele atingeau pământul, apăreau fulgere. Plecase să ucidă, iar de bidiviul lui era legat un biet suflet pe care îl ducea cu el în iad.

— Honto? Chiar aşa?

Kaze dădu din cap, cu un aer grav, apoi oftă.

— Sunt vremuri înfiorătoare. Ne-a ajuns mânia zeilor. Sub Taiko ne bucuram de pace, dar cei din neamul Tokugawa şi-au început domnia cu moartea a treizeci de mii de oameni, dacă nu şi mai mulţi. Şi asta într-o singură bătălie, la Sekigahara. Gândeşte-te câţi au mai murit de-atunci şi câţi vor mai pieri. Neamul Tokugawa hăituieşte şi curmă viaţa tuturor celor care i se împotrivesc. Atâta sânge vărsat! Atâtea suflete ce strigă după răzbunare! Atâtea fantome ce bântuie pe tot întinsul ţării, fără să-şi poată găsi odihna din cauza sfârşitului lor cumplit. Nu-i de mirare că întâlneşti demoni pretutindeni prin ţară.

— Şi demonii ca el sunt mai de temut decât kappa?

— Fără îndoială. Un kappa poate fi ucis şi îţi poţi proteja copiii ţinându-i departe de apă şi de locurile mlăştinoase. Dar demonii ajung oriunde şi nu pot fi omorâţi. Doboară uşa casei dacă sunt pe urmele

cuiva care s-a ascuns înăuntru. Pe măsură ce demonii fură sufletele unul câte unul, ceilalţi strigoi şi monştri sunt tot mai aţâţaţi. Nu m-ar surprinde să văd dragoni şi alte creaturi hâde cutreierând prin împrejurimi. Va fi din ce în ce mai rău şi asta până ce sufletele morţilor vor fi domolite de sacrificiul celor vii.

— Ai văzut asemenea grozăvii?

Plăcerea lui Kaze de a răstălmăci poveştile a fost pe moment umbrită de amintirea întâlnirii cu duhul obake, fantoma doamnei sale.

— Da, răspunse el, de data aceasta sincer.

AOL nu era proastă. Învăţase de multă vreme să nu aibă încredere în bărbaţi şi în declaraţiile lor. Dar felul în care acest samurai povestea despre întâlnirea sa cu forţe supranaturale o făcea să se înfioare. Se uită la buzele lui subţiri şi la bărbia lui colţuroasă. Se uită în ochii lui întunecaţi care păreau să fi văzut ceva de dincolo de viaţa pământească şi te trimiteau departe, în perioadele dintre reîncarnări. Rămase nemişcată, fără să ştie prea bine ce avea de făcut. În cele din urmă, şopti:

— Honto? Adevărat?

Ca şi cum s-ar fi trezit dintr-un vis, ochii lui Kaze îşi recăpătară licărul obişnuit şi o priviră cu atenţie pe femeia înfricoşată. Ajunsese exact acolo unde dorise el să o aducă, iar acum nu mai era deloc amuzant.

— Honto, spuse el.

— Ce putem face? întrebă ea, cu ochii mari.

Roninul ridică din umeri şi goli cupa de sake.

— Nu ştiu. Îţi povestesc doar ceea ce ştiu cu siguranţă că e adevărat. De fapt, umblă vorba că au fost zărite urme de dragon în ţinutul învecinat. Odată ce dragonii iau în stăpânire un ţinut, îţi mai rămâne să alegi între a fugi şi a fi mâncat.

AOL, care până atunci se sprijinise cu băgare de seamă pe gambe, căzu într-o parte. Se vedea bine că era neliniştită şi înfricoşată.

— Ce putem face? repetă ea.

— Nu ştiu, repetă şi Kaze. Nimeni nu are răspunsul în vremurile acestea îngrozitoare. Sub Taiko ne bucuram de o oarecare pace şi stabilitate. Sigur, campania din Coreea a fost un eşec, dar acasă nu aveam războaie şi domnea liniştea. Acum, sub neamul Tokugawa, ordinea a fost tulburată. Guvernul îşi extinde controlul asupra fiecărui petic din ţara asta, uzurpând drepturile altora. Se zvoneşte chiar că

Ieyasu se va proclama shogūn. Kaze făcu o pauză, apoi oftă. Ştii despre ce vorbesc? întrebă el brusc, dar fără asprime.

AOL dădu din cap că nu. Pentru ea, a vorbi despre conducătorii Japoniei era ca şi cum ai vorbi despre zei. Erau fiinţe îndepărtate şi mistice. Conversaţia despre strigoi şi demoni era mai accesibilă şi ţinea de domeniul concretului. Din punctul ei de vedere, era mult mai probabil ca un strigoi să bântuie satul pierdut în munţi decât să apară acolo vreun conducător al ţării.

În loc să continue, roninul ridică bolul. Lui AOL îi trebuiră câteva clipe până să reacţioneze, dar în cele din urmă lua butelca pentru a-i turna din nou lui Kaze. Bolul scoase un sunet ascuţit când vasul din lut se ciocni de buza lui.

CAPITOLUL 16

Mugurii tineri nu cresc mereu în lumina soarelui. Uneori Trebuie să supravieţuiască iernii.

Abia după câteva zile îşi adună curajul pentru a face o vizită la sălaşul tâlharilor. La început hotărâse că nu se va mai întoarce vreodată în pădure sau în munţi, dar samuraiul îi spusese că demonii ar sparge oricum uşa casei dacă s-ar afla pe urmele tale. Prin urmare, îşi făcuse socoteala că va risca mai puţin dacă se va duce la tâlhari decât dacă va rămâne acasă. Şi apoi, zornăitul banilor era mai puternic decât teama de strigoi sau de dragorii.

De data aceasta însă, nu mai făcu vreo concesie din teama de a nu divulga locul în care se găsea ascunzătoarea. Nu mai rătăci prin pădure şi nu-şi mai luă un coş ca să pară că plecase la cules de ciuperci. Nu se mai opri pentru a se asigura că nu o urmărea cineva, dar se uită mereu cu băgare de seamă în jur şi ciuli urechile pentru a vedea şi auzi şi cel mai mic semn al apariţiei vreunui strigoi.

Când ajunse la sălaş, era atât de înfricoşată, încât nici nu se mai obosi să îşi compună zâmbetul prefăcut pe care îl afişa ori de câte ori se ducea acolo. Kaze, care stătea comod pe creanga înaltă a unui copac, o văzu cum gonea pe dedesubtul lui şi zâmbi.

În dimineaţa următoare, Kuemon era turbat de furie. Ieşi din cabană după un somn plăcut, datorat în bună măsură zbenguielii cu femeia din sat, şi îşi găsi oamenii adunaţi în grupuleţe şi pălăvrăgind despre strigoi şi demoni. La început luă în zeflemea discuţia, dar zări în ochii lor o teamă care îl determină să întrebe care era motivul acelei conversaţii atât de lipsite de noimă. Răspunsul fu „AOL”.

Femeia plecase deja, aşa că temutei căpetenii nu-i mai rămase decât să umble cu paşi apăsaţi prin văioagă, zbierând la oamenii săi şi certându-i că erau atât de slabi şi de netoţi. Se gândi o clipă să îi interzică lui AOL să mai calce pe-acolo, dar îşi aduse aminte de „scutirea de taxe" şi de moralul ciracilor săi şi hotărî că cel mai bun lucru era acţiunea. După ce îi luă pe toţi la rost, mai puţin pe Hachiro, băiatul pe care îl folosea ca santinelă, Kuemon îi trimise la prădat.

Pe la lăsatul serii, oamenii se întoarseră, iar discuţia despre strigoi şi dragoni era ca şi uitată. Hachiro fu trimis la izvor să aducă apă proaspătă pentru masa de seară. Băiatul luă o găleată de lemn şi porni prin pădure, către micul heleşteu de care se foloseau tâlharii.

Soarele care nu mai avea mult până să apună părea să tragă cu ochiul printre copaci, trimiţând panglici subţiri de lumină aurie printre trunchiurile groase. În aer plutea mireasma acelor de pin pe jumătate uscate şi pretutindeni se auzeau sunetele obişnuitele ale codrului. Hachiro era vesel şi fluiera o melodie săltăreaţă, legănând găleata în ritmul muzicii. Începu să cânte şi versurile:

Flacără, flăcăruie, Pălălaie, foc cât casa. Vârtej de apă, vârtej, Stinge degrabă pălălaia. Şi chiar de ceainicul va şuiera Capacul nu-l îndepărta!

Era un cântecel prostuţ, unul pe care îl fredonau mamele când îşi învăţau fiicele să gătească orezul. Hachiro o auzise de nenumărate ori pe mama sa cântându-l, iar copiii râdeau şi ţipau de bucurie la auzul poveţei de la sfârşit. În micile şi înghesuitele gospodării de la ţară, toţi membrii familiei erau strâns legaţi unii de alţii, ca o funie împletită. Gândul la mama şi la familia lui îl făcură pe tânăr să se oprească şi ultimele cuvinte ale cântecului i se stinseră pe buze. În ochi îi apărură lacrimi, iar el şopti fără să vrea: „Okaasan. Mamă".

Războiul ajunsese şi în Uzen, provincia de baştină a lui Hachiro. Şi, fiindcă războiul era doar un alt nume dat nebuniei, când începuse şi în satul lui, chiar iscase nebunia în rândul tuturor. Acea zi de nebunie începuse ca oricare alta din viaţa tânărului Hachiro. Mai întâi mâncaseră împreună, iar mama le dăduse tăcutului său tată şi gălăgioşilor săi fraţi supă şi orez rămase din ajun. Hachiro îşi spusese de multe ori că ar fi trebuit să apară semne ale evenimentelor care urmau să se petreacă – vreun vis în noaptea trecută, o premoniţie în timp ce mânca sau nori întunecaţi ori fulgere ameninţătoare. Dar nimic din toate acestea nu se petrecuse.

Ziua fusese obişnuită în toate privinţele. Se ciondănise cu surorile lui, iar fratele mai mare îl pusese la punct dându-i una după ceafă. Era o palmă plină de afecţiune, suficientă pentru a-i arăta lui Hachiro că fratele său intenţiona să-l disciplineze, dar nu într-atât încât să-i facă rău. Spre a-l pedepsi pentru cât de scandalagiu era, fratele cel mare îl trimise în desişul de bambus, să adune un braţ de tulpini căzute. Surorile sale izbucniseră în hohote de râs, iar el se îmbujorase de ruşine. Culesul de takemono, tulpini de bambus, era o îndeletnicire muierească.

Hachiro încercase să protesteze, dar fratele său era de neclintit. În ierarhia stabilită în cadrul familiei după sex şi ordinea naşterii, Hachiro era pe o treaptă inferioară. Ar fi trebuit să accepte fără să zică pâs pedeapsa dată de fratele mai mare, dar în schimb el încercă să apeleze la îngăduinţa tatălui său.

Tatăl lui Hachiro era un bărbat tăcut şi rigid care, în ciuda acestor trăsături de caracter, îşi iubea sincer copiii. Într-un anume fel, confirma imaginea idealizată a tatălui japonez din povestirile populare care circulau prin partea locului.

— Niisan, fratele mai mare, spune că trebuie să adun takemono, ca o fată, protestă Hachiro.

Tatăl său ridică castronul cu supă la buze şi sorbi ultimele picături. Privind pe deasupra vasului, zise:

— Dacă ai de gând să te baţi în fiecare zi cu surorile tale şi să nu vrei să le dai pace, atunci fireşte că trebuie să faci treburi muiereşti.

Familia aşteptase tăcută până ce tatăl pronunţase sentinţa, iar confirmarea acesteia aduse alte hohote de râs. Hachiro nu pricepea ce era atât de amuzant în pedeapsa pe care o primise, dar ştia că era înţelept să nu se încăpăţâneze s-o conteste. Conform principiilor confucianiste, tatăl lui era stăpânul absolut al gospodăriei, iar tatăl grăise.

Hachiro luă un coş şi caraghiosul cuţitaş încovoiat întrebuinţat la tăierea tulpinilor de bambus şi ieşi din casă. Desişul era la o oră de mers, dar nu plecase nici de zece minute când auzi în urma sa strigătele îndepărtate ale unor bărbaţi.

Băiatul ajunse în vârful dealului şi abia atunci văzu că satul era atacat. Soldaţii alergau printre case, aruncând torţe aprinse pe acoperişurile de paie. În viaţa lui Hachiro, focul era primejdia cea mai de temut. Trecuse deja prin mai multe cutremure care dărâmaseră

câteva lucruri aflate pe poliţe şi făcuseră ca uşile să iasă de pe făgaşurile lor. Îndurase ani cu recolte sărace şi foamete, cu toate că bătrânii din sat râdeau când îi auzeau pe tineri văicărindu-se şi le spuneau că ceea ce trăiau acum nu se compara nici pe departe cu adevărata foamete. Trecuse şi printr-un război, dar nu prea ştia de ce izbucnise sau de ce parte luptase stăpânul ţinutului său. Doar focul, cu nemăsurata-i putere de a mistui casele, adusese adevărata spaimă în viaţa lui Hachiro. Iar acum învăţa că focul era doar o parte neînsemnată din grozăviile pe care le puteau face oamenii.

Hachiro şovăia şi privea uimit din vârful dealului scena ce se desfăşura sub ochii săi. Trupele care atacau satul purtau stindarde pe care era înfăţişat un diamant înconjurat de şase frunze de bambus. Însemnul îi era necunoscut. Era un desen alb pe fond negru şi aducea cu o gânganie mare şi rea. Lângă sat aşteptau o mulţime de călăreţi care urmăreau atacul. În mijlocul acelui grup stătea un bărbat înalt şi slab, care purta un coif negru cu aripi. În mâini ţinea un evantai de război, tot negru, cu ajutorul căruia generalii își dirijau oastea pe câmpul de luptă. Era foarte mare, pentru ca semnalele generalului să fie lesne zărite de trupe.

Bărbatul cel slab părea să fie comandantul, deoarece dădea mereu ordine diferitelor grupuri de soldaţi. Stătea drept în şaua calului și acum își conducea soldaţii către un colţ al satului netulburat până atunci. Hachiro își dădu seama că un grup se îndrepta chiar spre casa lui.

Încremenit de spaimă, băiatul văzu cum soldaţii doborau uşile şi pătrundeau în fiecare casă. În unele cazuri, uşile fuseseră baricadate, dar soldaţii le dărâmau cu uşurinţă. Văzu o jumătate de duzină de războinici năvălind în propria-i casă şi inima îi sări din piept. Își dorea cu disperare să vadă ce se întâmpla acolo. Spre nefericirea lui, află îndată.

O văzu pe mama lui alergând afară. Această scenă ciudată căpătă o explicaţie înfiorătoare când observă că era urmărită de un soldat cu o lance. Hachiro crezu că omul voia doar să o alunge, până în clipa când o văzu prăbușindu-se la câţiva paşi de uşă. Apoi își dădu seama că lancea era împlântată în pieptul ei, iar ea îşi încleştase mâinile pe coada armei și se trăgea înapoi, ca și cum încerca disperată să-și smulgă vârful de fier din trup.

— Okaasan! strigă Hachiro. Mama se prăbuşi în noroiul din faţa

casei, iar soldatul se sprijini cu toată greutatea pe lance, înfigând-o tot mai adânc în trupul încovoiat al mamei, care acum ţipa sfâşietor. Auzi şi strigătele surorilor sale, care veneau din casă.

Însufleţit de acest spectacol cumplit, Hachiro aruncă panerul şi strânse cu putere cuţitul de bambus. Începu să alerge la vale, spre casă şi spre trupul mamei sale. Înainte să fi ajuns la jumătatea pantei, se poticni de o rădăcină şi se rostogoli până la poalele dealului. Simţi cum vârful cuţitului îi pătrundea în carne. Apoi capul i se lovi de un bolovan şi Hachiro se cufundă în beznă.

Când se trezi, crezu că ajunsese în iad. O pleoapă i se lipise din cauza sângelui uscat care cursese din rana de la cap şi nu mai putea deschide ochiul. Cu celălalt, pe jumătate deschis şi el, vedea doar întuneric şi flăcări portocalii. Fumul avea un miros înţepător. Când deschise gura uscată iască, simţi pe limbă cenuşa albicioasă care plutea în aer. Tuşi îndelung, ceea ce îi agravă atât durerea de cap, cât şi pe cea pe care o simţea într-o parte. Duse mâna acolo şi simţi sângele lipicios.

Dacă ar fi avut la el un cuţit obişnuit şi nu un takemono subţire, Hachiro ar fi fost mort. Deşi cuţitul de bambus îi făcuse o rană urâtă, nu pătrunsese prea adânc şi nu atinsese niciun organ vital. Cu toate acestea, din cauza beznei, fumului, durerii şi ameţelii, Hachiro nu era deloc sigur că nu murise. Încercă să se ridice pentru a vedea ceva în jur, dar era prea slăbit şi nu reuşi decât să se rostogolească într-o parte. Apoi se prăbuşi iar într-o prăpastie întunecată.

Când îşi reveni, era destul de întremat ca să-şi dea seama că întunericul se datora nopţii. Mirosul de fum şi gustul de cenuşă erau încă puternice, dar flăcările portocalii dispăruseră. Se ridică şi se clătină, slăbit de pierderea sângelui şi de lovitura de la cap. Timp de câteva minute, rămase aşezat, cu capul în mâini, pentru a-şi recăpăta răsuflarea şi puterile. Apoi se gândi la mama lui. Ceea ce cu doar câteva ceasuri înainte fusese un sat, se transformase între timp într-un morman de cenuşă. Hachiro îşi dădu seama că flăcările iadului pe care le zărise mai devreme erau de fapt casele care ardeau. Într-un fel, chiar era iadul!

Se ridică în picioare şi se clătină. Ţinându-se de partea în care era rănit, o luă la vale spre ceea ce mai rămăsese din casa lui. Focul se stinsese, iar licărul tăciunilor care ardeau mocnit dădea o lumină destul de puternică. Pe măsură ce se apropia, vedea tot mai bine forma din faţa casei. Căzu în genunchi şi izbuti să atingă trupul rece ca gheaţa

al mamei sale. Își plimbă degetele tremurătoare prin părul ei şi vărsă lacrimi de durere şi mânie pentru pierderea suferită.

Când răsări soarele, se duse la pârâul de lângă sat pentru a-şi astâmpăra setea. Ajunse la apă, dar se dădu înapoi înspăimântat. Imaginea lui, reflectată de undele molcome ale pârâului, era a unui spectru înfricoşător, o arătare plină de sânge închegat, cu pielea arsă şi părul încâlcit, își dădu seama că trebuie să le fi părut mort soldaţilor care atacaseră satul și tocmai din acest motiv mai trăia.

Nu avea să afle niciodată ai cui erau sau de partea cui luptau cei care şterseseră satul de pe faţa pământului. Nu aflase nici măcar dacă aveau sau nu un motiv întemeiat să facă asta. Cum familia îi fusese măcelărită şi satul distrus, Hachiro a fugit în munţi. Acolo l-au găsit tâlharii căpeteniei

Kuemon. La început l-au folosit ca pe un sclav, dar curând l-au adoptat ca pe un animal de casă. Tâlharii sperau că îl vor învăța să ucidă, dar până acum se vede treaba că nu izbutiseră.

Hachiro oftă. Era în cârdăşie cu oameni de care fusese învăţat să se teamă şi purta mesajele lor. Deoarece nici Kuemon, nici el nu ştia să scrie și să citească, mesajele erau transmise prin viu grai şi aveau adesea un conţinut încâlcit. Băiatul se întreba adesea către ce fel de viaţă îl îndreptase karma şi tot el îşi răspundea că trebuie să fi fost mult prea netrebnic într-o viaţă anterioară pentru a merita o asemenea soartă.

Porni din nou la drum.

Ajunse la izvor, se uită câteva clipe la pădurea liniştită şi se mai însenină. Apa limpede ţâşnea din pământ, clipocind vesel. Hachiro avea burta plină, lucru care nu se întâmpla zi de zi în viaţa unui ţăran. În ciuda muncii grele şi a abuzurilor, poate că viaţa de nelegiuit nu era chiar de lepădat.

Privi în jos, pentru a vârî găleata în apă. Căscă ochii cât cepele, pentru că nu-i venea să creadă ce vedea, iar preţ de câteva clipe chinuitoare fu paralizat de uimire și de teamă, incapabil să fugă sau să strige. Apoi scăpă găleata şi alergă înapoi către sălaş cât de iute îl duceau picioarele, răcnind după ajutor.

Un sfert de ceas mai târziu, o ceată de bărbaţi gălăgioşi se apropie de izvor. Se ţineau de glume şi vorbeau cu glas tare. Unul dintre ei, care îl ţinea de braţ pe Hachiro, îi dădu brânci către izvor şi se răsti la el:

— Ei bine, bakal Unde spuneai că sunt?

Hachiro le arătă noroiul moale de pe malul heleşteului în care se vărsa izvorul.

— Acolo!

Bărbaţii se adunară umăr la umăr şi cercetară locul. În pământul negru erau întipărite adânc urmele unei creaturi uriaşe. Râsetele şi sporovăială încetară ca prin farmec.

— Pare să fie o pasăre mare, spuse în şoaptă unul dintre tâlhari. Are trei degete în faţă şi un pinten în spate.

— Sau vreo şopârlă.

— Ai mai văzut tu o şopârlă atât de mare? Urmele sunt mai lungi decât o jumătate de braţ.

— Dar tu ai mai văzut o pasăre atât de mare?

— A văzut cineva vreodată urme de dragon?

— Urme de dragon?! Ştii pe cineva care să fi văzut un dragon? Nu fi caraghios!

— Eu? Caraghios? Ia ascultă, rod al împreunării dintre un câine şi-o scroafă, ai mai văzut urme atât de uriaşe ca astea? De ce n-ar putea fi un dragon?

— Un kappa? Cât de mare trebuie să fie un kappa pentru a lăsa asemenea urme?

— Pesemne că au labe mari.

— Dar ce poate fi?

— Urmele vin dinspre pădure, unde sunt ascunse de acele pinilor. A venit la izvor să se adape, apoi s-a răsucit în loc şi s-a întors în pădure. Vezi? Chiar aici.

Urmele au dispărut când s-a întors pe pământ tare.

— Uite, vine căpetenia Kuemon. Poate el ne va lămuri.

Kuemon se apropie de oamenii săi şi strigă:

— Ce-i toată aiureala asta? îl lăsaţi pe un băiat cu faţă de sugar să vă înspăimânte? întâi femeia şi acum băiatul. N-am văzut în viaţa mea o asemenea adunătură de baka slabi de înger!

— Dar priveşte! Hachiro nu şi-a închipuit, chiar le-a văzut. Urmele sunt aici.

Kuemon ajunse la izvor şi se zgâi la urme. Se uită îndelung la ele, în timp ce tâlharii aşteptau să-i audă părerea. În cele din urmă, unul mai curajos rupse tăcerea:

— Ei bine?

Luându-şi ochii de la urme, Kuemon îşi umflă pieptul şi zise:

— Trebuie să fie un şiretlic sau rodul întâmplării. Par urme, dar atâta tot. Nu pot fi adevărate. Aruncă o căutătură cruntă oamenilor săi. Dacă vreunuia dintre voi i s-a năzărit să facă o glumă proastă cu urmele astea, o să-i smulg inima din piept! Spuneţi-mi acum, înainte să mă înfurii! A făcut-o careva dintre voi?

— Nu.

— Nu, şefule.

— Nu le-am făcut noi. Par adevărate.

— Am fost cu tine. N-are cum să fie o glumă.

Kuemon le scrută feţele lor, încercând să găsească vreo urmă de vinovăţie. Erau cu toţii bărbaţi unşi cu toate alifiile şi obişnuiţi să mintă.

Cu toate acestea, căpetenia nu văzu nimic altceva decât întrebări şi teamă. Blestemată fie femeia aia, blestemat fie şi băiatul!

— Ei bine, orice-ar fi, n-am de gând să-mi fac sânge rău pentru câteva urme în noroi. Hachiro! Ia de jos găleata şi adu apă. Trebuie să pregătim orezul pentru masa de seară.

Kuemon îşi îndreptă umerii şi plecă ţanţoş înapoi. În sinea lui era supărat că niciunul nu avea de gând să-l însoţească. Voiau să rămână la izvor, să se holbeze ca proştii la urme.

De pe coama unui deal care se înălţa deasupra ascunzătorii, Kaze văzu cum fugeau tâlharii spre izvor. Se instală într-un loc mai confortabil, la picioarele a doi copaci înalţi care creşteau unul lângă altul. Nu trebuia să se furişeze la heleşteu pentru a afla ce se petrecea acolo. Ştia că efectul urmelor de dragon va fi la fel de puternic ca atunci, cu mulţi ani în urmă, când descoperise împreună cu ceilalţi băieţi urmele acelea înfricoşătoare în zăpadă.

Ceva mai târziu, în bârlogul lor, tâlharii şedeau tăcuţi şi posaci. Lui Kuemon nu-i plăcea deloc acest lucru şi se gândi că ar fi potrivit să-şi îmbărbăteze oamenii cu băutură.

— Hachiro! Adu shochu1 din casa mea, porunci el. Deschide şi un butoiaş de saké.

1 Shochu, băutură alcoolică foarte populară în Japonia, care, spre deosebire de saké, este obţinută prin distilare.

Oamenii, care tocmai îşi terminaseră masa de seară şi stăteau în jurul focului, îşi ridicară deodată capetele, bucuroşi. Shochu era o băutură tare şi gustoasă pe care o făceau de obicei ţăranii.

— Cu ce ocazie, şefule? întrebă unul dintre ei.

Kuemon râse.

— M-am hotărât să dau o petrecere. Nu vezi în fiecare zi urme de dragoni sau fantomele lor. Ridică braţele deasupra capului, încleştându-şi mâinile de parcă ar fi avut gheare. Pe faţa lui apăru o strâmbătură demnă de un actor de Kabuki[1]. Sunt o apariţie spectrală, intonă el în timp ce dădea ocol focului, făcându-şi camarazii să izbucnească într-un chicotit nervos. Habar n-am ce sunt, dar pesemne că vă înspăimânt cu ditamai picioarele astea. Oi fi vreun kappa, poate chiar un demon. Sau oi fi doar o adunătură de urme făcută pentru a băga în sperieţi babe şi copii fără vlagă! Buu!

Tensiunea se risipi în râsete zgomotoase. Kuemon, extaziat de succesul său, începu să improvizeze un dans, ţopăind în jurul focului şi strigând mereu „Buu!” La scurtă vreme, i se alăturară şi alţi tâlhari, veseli nevoie-mare cum sunt toţi beţivii şi scoţând urlete care ţi-ar fi îngheţat sângele în vine.

Hachiro deschise mai multe butelci cu shochu. Turnă în boluri din lemn, pe care le întinse camarazilor. Apoi luă un butoiaş de sake, îl destupă

1 Kabuki, varietate de artă teatrală tradiţională mai populară decât No, o combinaţie de cântec, dans şi pantomimă în care actorii au un machiaj complicat.

şi turnă o parte din el într-o oală veche de metal, în loc să pună oala în alta mai mare cu apă fierbinte, o aşeză de-a dreptul pe foc. După câteva minute, îi dădu căpeteniei Kuemon un vas pătrat de lemn plin cu saké. Kuemon îl bău dintr-o sorbitură lungă şi-i mai ceru lui Hachiro o porţie înainte ca tâlharii ceilalţi să-şi fi terminat primul bol.

— Mai pune lemne pe foc! porunci Kuemon. Să facem o vâlvătaie mare pentru a alunga toate duhurile rele, toţi strigoii şi mai ştii ce alte arătări. Buuu!

Lemnul uscat începu să trosnească şi să şuiere, iar flăcările se înălţară curând, străpungând bezna. Licărul portocaliu al focului năştea umbre stranii şi tremurătoare, care completau efectul imitării în glumă a demonilor pe care îl începuseră Kuemon şi tâlharii săi.

Cei mai mulţi tâlhari se ridicaseră şi acum dansau în jurul focului, ţinând într-o mână bolul cu shochu sau cu saké şi zgâriind aerul cu cealaltă mână ca şi cum aveau gheare. Toţi râdeau şi scoteau vaiete înfricoşătoare.

— Buu! Buu! Fiţi cu băgare de seamă, strigoilor! Sunt la fel de temut ca şi voi!

— Uită-te la mine! Sunt un demon şi încă unul înfricoşător!

— Ooo! Teme-te de mine. Ooo! Sunt un demon care geme!

— Pari mai degrabă o femeie care se tăvăleşte cu un bărbat! Vino încoace, demon drăgălaş, am ceva pentru tine!

Tâlharul se apucă de testicule.

În loc să se mânie, „demonul care geme" se puse pe zeflemea şi zise:

— Da! Sunt aici şi te-aştept, coşcogeamite bărbat! Dar, ia stai, ce e trebuşoara aia pe care o ţii în mână? Doar nu eşti încredinţat că prăpădenia aia îmi va despărţi porţile de jad, nu? Stârpitura aia n-ar potoli nici măcar poftele unei iepuroaice. Poate ar trebui să mă întorc, să mă tratezi ca pe un băieţel?

Se întoarse cu spatele la foc, se apleca, îşi ridică poalele chimonoului şi-i expuse interlocutorului fundul acoperit cu o bucată de pânză. Ceilalţi izbucniră într-un râs zgomotos.

Prinzând curaj, demonul umblător îşi scoase şi mai în afară şezutul şi spuse:

— Da, sunt încredinţat că asta va fi mai pe placul tău. Dar încă nu simt nimic. Chiar atât de mică o ai încât…

Vocea bărbatului se stinse, iar acesta se ridică brusc, holbându-se undeva în pădure, unde lumina focului nu ajungea. Tâlharii pe jumătate beţi continuau să râdă zgomotos, iar ţinta glumei ajunse la demonul umblător şi îl îmbrânci cu putere. Acesta căzu în patru labe, dar, în loc să se supere, ridică mâna şi şuieră:

— Priviţi!

Rând pe rând, tâlharii îşi întoarseră capetele către pădurea întunecată, pentru a vedea la ce se holba tovarăşul lor. Şi, tot rând pe rând, încetară să râdă.

Sus, în desiş, o nălucă sărea dintr-un copac în altul. Nu le era greu s-o vadă, în ciuda întunecimii din pădure, pentru că bolta cerească era plină de stele strălucitoare. Dovedea o sprinteneală uluitoare, sărind ca fulgerul dintr-un loc în altul. Mişcările îi erau acompaniate de un şuierat care adăuga un element acustic impresionant iuţelii percepute de ochi.

— Ce-i asta? zise unul dintre ei în şoaptă.

Căpetenia Kuemon plecă de lângă foc pentru a cerceta misterul.

— A mai văzut vreunul dintre voi o asemenea grozăvie?

Oamenii clătinară din cap sau negară cu jumătate de glas. Arătarea albă coborî brusc şi dispăru în măruntaiele pământului.

— Aduceţi-mi sabia! hârâi ameninţător Kuemon.

Nimeni nu se clinti din loc. Toţi tâlharii erau încremeniţi de frică, aşteptând reapariţia nălucii.

— Aduceţi-mi sabia! răcni Kuemon. Iar voi luaţi-vă armele şi urmaţi-mă. Vreau să mă uit îndeaproape la arătarea aia.

Dar oamenii erau de neclintit. Kuemon trecu de la unul la altul şi începu să-i înghiontească şi să le dea palme, smulgându-i din stupoarea pe care le-o provocase spaima. Hachiro îi aduse sabia, iar unii dintre bandiţi îşi luară săbiile şi lăncile, în timp ce alţii, deşi înşfăcaseră şi ei armele, nu puteau fi convinşi să părăsească vecinătatea sigură a focului, în ciuda loviturilor pe care le primeau de la căpetenia lor.

Exasperat şi mânios, Kuemon reuşi în cele din urmă să-şi clintească oamenii şi să-i facă să-l însoţească în pădure, pe urmele arătării albe. După o lungă căutare de mai bine de-un ceas, ceata se întoarse la foc. Tâlharii se strânseră laolaltă şi se uitară lung unii la alţii, dar niciunul nu îndrăzni să spună ceva despre evenimentele stranii de la amiază şi de la înserat sau despre rostul zadarnicei lor căutări.

— Pesemne că ochii ne-au înşelat, spuse Kuemon.

Câţiva se uitară în direcţia lui, dar toţi evitau să-i întâlnească privirea şi niciunul nu era de aceeaşi părere cu căpetenia.

— Uneori, vederea ne joacă feste, continuă Kuemon. Ni s-a părut că vedem nişte urme în noroi. Pesemne că erau…

— SÂNGE! răsună atunci din pădure o voce tunătoare, ca de pe altă lume.

Oamenii încremeniră, cu nervii gata să le plesnească, holbându-se în pădurea întunecată. Li se albiseră încheieturile pe arme şi în cele din urmă începură să se tragă mai aproape de lumina ocrotitoare a focului.

— VREAU SÂNGE!

Glasul venea din partea cea mai întunecată a pădurii care înconjura bârlogul tâlharilor şi avea în bezna ca smoala o rezonanţă complet nefirească.

— Veniţi încoace! şuieră Kuemon. Formaţi o linie de apărare!

Fiţi în alertă! Fiţi în orice clipă pregătiţi pentru un atac!

Din străfundurile întunecate ale pădurii, Kaze urmărea cu satisfacţie efectul pe care îl avuseseră strigătele sale. Tâlharii erau cu toţii înspăimântaţi, în alertă şi la limita răbdării. Probabil că erau gata să rămână toată noaptea în picioare, în jurul focului. Şi chiar dacă n-ar fi făcut-o, ar fi dormit cu schimbul şi ar fi sărit ca arşi la cel mai mic semn. Roninul zâmbi.

Desfăcu bucata de pânză albă pe care o legase la capătul unui bambus lung şi subţire. Fugind printre copaci şi mişcând prăjina înainte şi înapoi, dăduse viaţă demonului pe care îl căutaseră un ceas încheiat tâlharii.

Apoi luă celălalt bambus, mai gros şi gol pe dinăuntru, pe care îl folosise pe post de portavoce când strigase după sânge. Tubul conferise glasului său timbrul şi reverberaţiile perfecte pentru redarea vaietelor nepământene ale unui strigoi.

Aruncă dovezile micii sale înşelătorii cu fantome într-un loc retras şi sigur din adâncul pădurii. Tot acolo pusese mai înainte ramura cioturoasă, aleasă cu grijă şi cioplită puţin pentru a imita o labă cu gheare uriaşe. Prinsese ramura la capătul unei tulpini lungi de bambus, pentru ca el să poată sta la distanţă în timp ce imprima în noroiul moale urmele de dragon care-i înspăimântaseră la fel de tare atât pe tâlhari, cât şi pe prietenii săi din copilărie. După ce îşi improviză la repezeală un culcuş din ramuri de pin, se ghemui în el şi căzu într-un somn adânc.

CAPITOLUL 17

Umbre cuibărite acolo Unde nu ajunge lumina. Demonii ne sfredelesc visele.

A doua zi în zori, Kaze se căţără într-un copac pentru a observa de la o distanţă sigură bârlogul lui Kuemon. Văzu imediat că tâlharii se certau în jurul tăciunilor rămaşi din focul ce arsese cu vâlvătăi toată noaptea. De la distanţă păreau păpuşi într-o scenă de pantomimă. Kaze nu auzea ce spuneau, dar nici nu avea nevoie.

Mogâldeaţa care părea a fi căpetenia Kuemon le ţinea celorlalţi o predică moralizatoare. Flutura o sabie într-o mână şi mărşăluia înainte şi înapoi, ca un general care încearcă să-şi îmbărbăteze trupele şovăitoare. Se oprea din când în când pentru a arăta spre pădure, către locul în care Kaze pusese la cale şiretlicul cu strigoi în noaptea trecută. Kuemon porni cu pas întins în direcţia aceea, dar se opri când văzu că

niciunul dintre oamenii săi nu-l urma.

Se întoarse la ei şi începu un nou discurs. În cele din urmă, după multă linguşeală, mai întâi unul, apoi al doilea, al treilea şi al patrulea îşi urmară căpetenia. Oricât mai dădu din mâini sau îşi încleştă pumnii, nu reuşi să-i înduplece pe ceilalţi să-l însoţească. Răcnind peste umăr în timp ce mărşăluia prin pădure însoţit de cei patru oameni, Kuemon izbuti în sfârşit să-şi înceapă căutarea.

Cei care rămăseseră pe loc se uitară unii la ceilalţi câteva minute. La început unul, urmat la scurtă vreme de altul, începu să vorbească şi să arate cu degetul spre pădure. Apoi, ca şi cum s-ar fi înţeles între ei, o luară la fugă spre colibe şi înşfăcară atât cât puteau duce, după care se împrăştiară printre copaci, în cu totul altă direcţie decât cea în care o apucaseră căpetenia şi cei patru. Acum, singurul rămas în bârlog era băiatul căruia Kaze îi cruţase viaţa după întâlnirea cu tâlharii la drumul mare, acelaşi băiat care căzuse pradă somnului în timp ce stătea de pază. Roninul râse cu poftă şi se aşeză într-o poziţie mai confortabilă pe ramura unui copac, în aşteptarea următoarelor evenimente.

Kuemon scotoci temeinic prin pădure şi se scurse mai bine de un ceas înainte să se întoarcă însoţit de cei patru care îi rămăseseră alături. Din poziţia avantajoasă pe care şi-o alesese, Kaze văzu cum căpetenia tâlharilor tuna şi fulgera, mai-mai să explodeze ca un foc de artificii care luminează bolta cerească în perioada serbărilor de vară. Kuemon începu prin a-l trânti pe băiat la pământ, apoi se apucă să întoarcă pe dos cabana lui, pentru a descoperi ce lipsea, după care alergă iar la Hachiro, care între timp se ridicase, şi îl trânti din nou. Cu braţul tremurând, băiatul îi arătă în ce direcţie o tuliseră ceilalţi tâlhari, iar căpetenia şi cei patru fugiră într-acolo.

Kaze coborî din copac, mulţumit de rodul acţiunilor sale. Împotriva a zece sau doisprezece oameni un atac ar fi fost de-a dreptul o sinucidere, iar cel mai bun rezultat putea fi uciderea căpeteniei. Cu cinci însă, era cu totul altceva. Cei cinci tâlhari se întorseseră obosiţi şi nervoşi după o noapte lungă şi o căutare zadarnică şi se pregăteau să pornească în urmărirea camarazilor fugari. Kaze era pe deplin pregătit.

Rămas iarăşi singur, Hachiro se ridică în capul oaselor şi rămase câteva clipe cu capul în palme. Urechile îi vâjâiau din cauza loviturilor pe care le primise de la căpetenie. Când ceilalţi bandiţi adunaseră ce puteau şi o luaseră la sănătoasa de spaimă, băiatul fusese tentat să li se

alături. Dar frica de căpetenia Kuemon depăşea cu mult spaima faţă de orice fenomen supranatural, aşa că hotărâse să aştepte. Văzând mânia cumplită de pe chipul căpeteniei, se bucurase că făcuse această alegere.

Hachiro se ridică şi luă o lance. Kuemon îi spusese să păzească bârlogul atât împotriva oamenilor, cât şi a demonilor. Îşi întărise porunca ameninţându-l apoi că îi va tăia mădularul şi îl va aduce ofrandă demonilor dacă băiatul nu va da dovadă de vigilentă până ce el se va întoarce. Doar gândindu-se la asta şi simţea un junghi în vintre.

După ce durerea de cap i se mai domoli, Hachiro îşi dădu seama că neplăcerea pe care o simţea în vintre se datora chemării naturii, nicidecum ameninţărilor lui Kuemon. Tânărul se duse să ia o mână de frunze fragede pentru şters, apoi se îndreptă spre acea parte a pădurii pe care tâlharii o foloseau drept latrină. Deşi nevoia devenea tot mai apăsătoare cu fiecare pas, Hachiro intră cu băgare de seamă în pădure, uitându-se cu atenţie la fiecare copac sau tufiş spre a fi sigur că nu-i dădea târcoale cine ştie ce creatură însetată de sânge.

În cele din urmă, după ce găsi un loc sigur, îşi ridică poalele chimonoului şi îşi desfăcu pânza din jurul şalelor. Apoi îşi strânse cu grijă chimonoul în jurul mijlocului şi se aşeză pe vine, ţinând lancea pe genunchi.

Nu începuse bine să-şi facă nevoile când simţi că îl gâdilă ceva la ceafă. Duse mâna acolo pentru a alunga gâza care îl tulbura, dar întâlni tăişul unei săbii. Băiatul tresări şi încercă să se ridice şi să apuce lancea. Înainte să-şi poată duce intenţia până la capăt, un picior încălţat cu o sanda aruncă arma cât colo, iar o mână puternică îl apăsă pe umăr şi îl obligă să se aşeze din nou pe vine.

— Ai putea foarte bine să închei ce ai început, se auzi o voce groasă din spatele său. Mai ai mult de aşteptat până ce se va întoarce căpetenia ta.

Ceva mai târziu în aceeaşi zi, Kuemon îşi dori să fi întâlnit un demon. O luptă aprigă ar fi fost numai bună pentru a stinge mânia care pusese stăpânire pe el. Nu-i ajunsese din urmă pe cei care luaseră banii şi alte bunuri de valoare din bârlogul său. E adevărat, grosul comorii era bine ascuns sub cabana lui, dar nu-i dădea pace gândul că viermii aceia netrebnici, care habar n-aveau de tâlhărit până să-i fi luat sub aripa lui ocrotitoare, cutezaseră să-l jefuiască.

Cei care îi rămăseseră alături erau murdari şi sleiţi de puteri în

urma zadarnicei căutări începute în zorii zilei, dar știau prea bine că nu era cuminte să se plângă în timpul lungului drum de întoarcere. Toţi aruncau în jur priviri mânioase, toţi abia mai răsuflau, dar fiecare blestem rostit de căpetenie le dădea de înţeles că nu era după-amiaza potrivită pentru a se plânge de ceva.

După-amiaza era pe sfârşite, iar razele soarelui care coborâse mult băteau direct în ochii căpeteniei când tâlharii ajunseră la ascunzătoarea lor. Din cauza strălucirii orbitoare, Kuemon nu reuși să vadă de la bun început cine era străinul care se afla acolo.

Un bărbat stătea la soare, cu sabia în mână. La început, căpetenia crezu că era băiatul pe care îl pusese să păzească sălașul, dar, pe măsură ce se apropia, văzu tot mai bine că personajul era prea voinic şi prea matur pentru a fi Hachiro. Încetini pasul, după care se opri.

Tâlharii, văzând că temutul Kuemon se oprise, făcură și ei la fel.

— De ce ne-am oprit? cuteză unul dintre ei să întrebe.

— Tâmpitule! Scoate-ţi sabia și pregătește-te!

Kuemon își sincroniză porunca cu propriile-i acţiuni şi trase imediat sabia din teacă. Alte trei săbii şi o lance luciră în amurgul roşu. Acum și ceilalţi patru tâlhari erau pregătiţi să acţioneze.

Toţi cinci înaintară cu băgare de seamă. Kaze observă că se răsfirau fără a li se fi poruncit asta, cu intenţia clară de a-l înconjura prin flancuri. Recunoscu oarecum invidios că mai marele tâlharilor își pregătise foarte bine oamenii. Roninul era și el pregătit în orice clipă să fie atacat de unul singur sau de toţi, dar deocamdată se mulţumea să-i lase să se apropie, atâta vreme cât niciunul nu amenința să ajungă în spatele său.

— Fii cu băgare de seamă, şefule! El e samuraiul despre care ţi-am spus că a venit pe drumul dinspre Higashi.

Hachiro era legat fedeleş, într-un loc din care putea vedea perfect mersul ostilităţilor. Kaze nu-i pusese călus fiindcă dorea ca băiatul să-i prevină pe tâlhari în privinţa identităţii sale. Observă că trei dintre aceștia începură să înainteze mai încet după ce Hachiro le spusese cu cine aveau de-a face. Prea bine. Era exact ce voia: o ezitare uşoară în clipa în care s-ar fi ajuns la momentul adevărului.

Kaze își mișcă sabia și o aduse în poziţia de luptă, ţinând-o acum cu ambele mâini. Această manevră îi făcu pe cei trei tâlhari şovăielnici să rămână şi mai mult în urma lui Kuemon. Unul dintre ei se afla în

stânga căpeteniei, iar ceilalţi doi în dreapta. Kaze aşteptă până ce Kuemon şi tâlharul mai curajos ajunseră cu doi paşi înaintea celorlalţi, după care atacă.

Tâlharii fură uimiţi de furia explozivă a atacului. În urma primei mişcări, tâlharul din fruntea cetei fu rănit la umăr şi la gât, deoarece îşi ridicase prea încet sabia, dar, în loc să se dueleze cu Kuemon, Kaze folosi trupul rănitului pe post de scut şi îşi îndreptă imediat atenţia către cei doi din stânga lui.

Unul pară lovitura, iar în văioaga strâmtă sunetul ciocnirii celor două săbii răsună cu o putere nebănuită. În loc să-l lovească din nou pe tâlhar, Kaze îl atacă pe cel cu lancea, pe care îl surprinse fără apărare şi îl tăie într-o parte.

Kuemon îl ocoli pe tâlharul muribund care se aflase în frunte, iar Kaze se roti şi se repezi la cel care fusese iniţial în spatele lui Kuemon. Acesta pară prima lovitură a roninului, dar nu reuși s-o oprească şi pe a doua, care îi spintecă umărul şi pieptul. Kaze îşi făcu griji o clipă, fiindcă sabia lui părea să se fi înţepenit sub clavicula ultimei victime, dar reuși s-o scoată înainte ca tâlharul rămas teafăr şi căpetenia să-l poată ataca împreună.

Samuraiul sări cu sprinteneală într-o parte, scăpând astfel din cursa pe care i-o întinseseră cei doi. După ce roninul făcu o jumătate de răsucire, Kuemon şi omul său se găseau acum în dreapta şi în stânga lui, nu în faţă şi în spate, așa cum îşi propuseseră. Cei doi ezitară. Kaze, care gâfâia în urma efortului depus, primi bucuros această clipă de răgaz.

Kuemon îl străpunse cu o privire plină de ură. Îşi dorise să întâlnească un demon şi iată că dăduse de unul cu înfăţişare de om. Kaze se aştepta ca temuta căpetenie să-i spună ceva. În schimb, Kuemon i se adresă celuilalt tâlhar:

— Dacă îl atacăm în acelaşi timp, îl vom ucide. Nu ne poate înfrunta pe amândoi deodată.

Căpetenia se înşela.

În timp ce tâlharii fandau pentru a lovi, Kaze se dădu brusc înapoi. Locul în care voiau să ajungă cei doi era acum gol şi fură nevoiţi astfel să-şi schimbe poziţia pentru a-l ataca pe ronin. În loc să-l atace fiecare dintr-o parte, se treziră amândoi în faţa lui.

Kaze ridică sabia pentru a-şi feri capul şi pară loviturile celor doi, lăsându-se pe un genunchi sub acţiunea forţei lor combinate.

Kuemon își desprinse sabia de cea a lui Kaze și o trase înapoi pentru a-l lovi din nou. În aceeași clipă, Kaze nu mai împinse în sus pentru a opune rezistență, ci se răsuci și întinse brațul, lovind drept în față.

Sabia celuilalt tâlhar, care nu mai întâmpina rezistență, căzu în gol, dar a samuraiului pătrunse în pântecele adversarului. Sânge fierbinte și resturile lichide din stomacul omului îl împroșcară pe Kaze în timp ce rănitul scoase un geamăt înăbușit.

Kaze se aruncă la pământ și se rostogoli de lângă tâlharul ce-și dădea sufletul. Cu un strigăt de triumf, Kuemon se repezi la samurai pentru a-l lovi decisiv. Roninul își încheie rostogolirea la timp pentru a para lovitura. Întinse piciorul drept și îl lovi cu toată puterea pe Kuemon în genunchi, făcându-l să se prăbușească. Se întinse și înfipse sabia în gâtul căpeteniei. Lama trecu prin laringe și ieși pe partea cealaltă, unde se înfipse în pământ. Tâlharul prinse cu mâinile tăișul sabiei și se tăie, după care scoase un gâlgâit îngrozitor, în timp ce sângele îi șiroia dintr-o arteră retezată. Era țintuit la pământ de sabie, dar continua să se zbată din răsputeri și încerca să se ridice pentru a-i da o lovitură de moarte adversarului său.

Kaze apăsa neîncetat sabia cu amândouă mâinile pentru a-l împiedica pe Kuemon să se ridice. Zbaterile acestuia deveniră tot mai slabe și, în cele din urmă, tâlharul rămase nemișcat.

Roninul se chinui să-și recapete suflarea, dar, ori de câte ori voia să tragă aer piept simțea duhoarea cumplită de sânge amestecat cu fiere. Îi făcea greață, nu numai fizic, ci și din cauza asocierii ei cu moartea și putreziciunea atât de străine șintoismului. Era un paradox care îl nedumerea. Ca războinic, fusese instruit să ucidă sau să fie ucis și abordase fiecare luptă cu o răceală care uneori aproape că îl speria. Cu toate acestea, când lupta se încheia, avea de multe ori remușcări din cauza urmărilor măiestriei sale.

În momentele în care lupta, nu mai exista nimic altceva pentru Kaze. Se simțea mai viu decât oricând, chiar și decât atunci când făcea dragoste. Fiecare pietricică de sub piciorul său scotea un sunet distinct. Fiecare privire a adversarului era memorată. Răsuflarea grea a celui pe care îl înfrunta răsuna asemenea unei goarne, însemna că prada ostenise și avea să facă cât de curând o greșeală sau să lase garda jos. Mintea lui era extraordinar de limpede, anticipând două, trei sau chiar patru mișcări. Iar cel mai important lucru era să învingă. Era singurul țel, singura menire pe care o avea în luptă.

Mai apoi, după ce câştiga, omenia lui care fusese alungată de tensiunea luptei se întorcea treptat. Privea în jur la rezultatul măiestriei sale şi simţea o tristeţe care nu putea fi exprimată în cuvinte. Înţelegea de ce atâţia războinici deveniseră preoţi în amurgul vieţii lor.

Văzuse alţi samurai așezându-se să ia o gustare pe câmpul de luptă, printre cadavre, bălţi de sânge şi membre retezate. Pentru Kaze așa ceva era de neconceput. Îi plăcea să lupte, dar nu îi plăcea moartea.

Se ridică și își scoase sabia din gâtul lui Kuemon. Şterse cu mare grijă lama de legătura din jurul șalelor tâlharului. Se auzeau gemetele muribunzilor şi un scâncet ciudat. Se uită în jur să vadă de unde venea zgomotul şi îl văzu pe băiat plângând.

Roninul plecă din bârlogul tâlharilor şi se duse la izvorul unde lăsase urmele de dragon. Își scoase chimonoul şi se aşeză în ochiul de apă. Răceala ei îl surprinse, dar nu ezită să-și stropească trupul şi faţa pentru a înlătura duhoarea sângelui. Ieşi pe mal, apoi își înmuie veşmântul. Când îl cufundă în apă, o pată roșiatică se răspândi încet în micul heleşteu. Kaze își stoarse repede chimonoul, după care îl aruncă peste umăr.

Continuând să strângă cu putere mânerul sabiei, se ridică şi făcu cale întoarsă către bârlogul tâlharilor – purtând acum doar pânza din jurul șalelor şi sandalele – cu pasul liniştit al bărbatului care se întoarce de la baia publică.

Când ajunse acolo, văzu că între timp răniţii își dăduseră ultima suflare. Băiatul plângea şi acum, urmărindu-l cu ochii larg deschişi şi plini de teamă pe Kaze care se apropia de el. Samuraiul se opri lângă tânărul legat fedeleş şi se lăsă pe vine. Studie o vreme chipul lui Hachiro. Avea faţa lătăreaţă şi necioplită a unui ţăran. Obrajii îi erau uzi de lacrimi şi dintr-o nară îi curgeau muci pe buze şi pe bărbie.

— Ce mă fac cu tine? întrebă roninul.

Băiatul nu răspunse. Fie se temea prea mult pentru a vorbi, fie nu pricepuse ce îl întrebase samuraiul.

— Ţi-am cruţat o dată viaţa, acolo, la drumul mare, continuă Kaze. După cele întâmplate atunci cei mai mulţi ar fi priceput că nu sunt făcuţi pentru viaţa de tâlhar, dar tu te-ai întors numaidecât aici. Tot n-ai înţeles că nu eşti de teapa lor?

— Nu m-au lăsat niciodată să fiu unul de-al lor, izbucni Hachiro. Mă puneau doar la treburi prosteşti, să stau de pază ziua, să duc

mesaje, să gătesc şi să adun lemne.

— Ai avut șansa să devii unul de-al lor când ar fi trebuit să mă înjunghii pe la spate, dar ai dat greş.

— N-am dat greş!

— Nu încerca să negi că n-ai reuşit. E ceva de care trebuie să fii mândru, nu ruşinat. Tocmai acea nereuşită a fost motivul pentru care ţi-am cruţat viaţa.

— N-am fost cu nimic mai bun decât oricare dintre ei, strigă băiatul.

Kaze râse.

— Trăim într-o lume de-a-ndoaselea, în care un copil încearcă să demonstreze cât de rău este. Dacă te dezleg şi îţi dau o sabie, vei încerca să te strecori pe la spatele meu ca să mă ucizi?

Băiatul se uită câteva clipe la el, neştiind ce răspuns ar fi fost mai potrivit.

— Linişteşte-te, continuă roninul. Nu te voi supune la o asemenea încercare. Sunt gata să-mi risc viaţa, dar nu să mă joc cu ea. Mai întâi voi aduna toate armele pe care le găsesc aici, după care te voi elibera. Apoi, vreau să sapi cinci gropi şi să-ţi înmormântezi camarazii. Dacă faci asta cum se cuvine, drept răsplată îţi voi cruţa viaţa.

Ar fi a doua oară când aş face-o. De data asta nu irosi șansa pe care o primeşti.

Kaze își întinse chimonoul la uscat pe un tufiş şi, în clipa când sfârşi de adunat armele care erau împrăştiate lângă leşurile tâlharilor, băiatul nu mai plângea. Îl dezlegă şi îl trimise să sape mormintele, iar el aşteptă să i se usuce chimonoul. Găsi un ciot de lemn, îl scurtă cât trebuia şi începu să cioplească o statuetă a lui Kannon.

— Cum te cheamă? întrebă Kaze, în vreme ce lucra la poalele veşmântului zeiţei.

— Hachimmmm, murmură băiatul.

— Cum?

— Hachiro.

— Chiar eşti al optulea copil sau părinţii te-au numit așa în glumă pentru că erai de fapt întâiul născut şi mai potrivit ar fi fost să-ţi spună Ichiro?

Hachiro se uită nedumerit la Kaze şi deodată înţelese că acesta glumea. Pe faţa lui apăru un uşor surâs, mai degrabă o tentativă de zâmbet.

— Nu, chiar sunt al optulea născut. Am fost paisprezece, dar numai șapte au trăit.

— Eu am fost al doilea născut, zise roninul. De ce ai apucat-o pe calea fărădelegii?

Băiatul se opri din săpat.

— N-aveam de ales. Soldaţii mi-au omorât familia. I-au ucis pe toţi consătenii mei.

— Ce soldaţi? întrebă Kaze fără să ridice privirea.

— Nu știu. Hachiro se gândi o clipă, apoi adăugă: Aveau stindarde pe care era ceva ca un păianjen.

Samuraiul încremeni, apoi își ridică încet privirea de la statueta pe care o cioplea.

— Era cumva un steag negru cu un diamant alb înconjurat de opt frunze de bambus, fiecare îndoită la mijloc? întrebă el.

Hachiro se opri iar din lucru și îl privi uimit.

— Da! De unde ştiţi?

— Ai văzut și un bărbat înalt și slab, cu un coif cu aripi negre? Un coif cu aripi cam așa? Kaze își duse mâinile de-o parte și de alta a feţei, continuând să ţină cuţitul cu două degete. Avea cumva un evantai din oţel cu care dădea semnale trupelor? continuă Kaze.

— De unde ştiţi? Cine e? Ştiţi de ce mi-a atacat satul și a luat viaţa familiei mele?

Acum Hachiro era înflăcărat și uitase să se mai teamă.

— Este un samurai aflat în slujba clanului Tokugawa și a năvălit în satul tău pentru că seniorul din partea locului era fără îndoială un susţinător al clanului Toyotomi, adică al familiei răposatului Taiko. Cât despre motivul pentru care a distrus și a ucis, a făcut-o pur și simplu de plăcere. Nu are nevoie de niciun alt motiv.

— Îl cunoaşteţi?

Chipul lui Kaze se schimonosi și în ochii lui sclipi ura.

— Da, îl cunosc. Se numeşte Okubo. Îl cunosc din copilărie.

În ciuda curiozităţii sale devoratoare, reacţia samuraiului îl înspăimântă pe Hachiro. După o scurtă pauză, se aplecă și își continuă treaba. Văzând efectul pe care îl avea asupra băiatului, Kaze se strădui să se controleze. În cele din urmă, după ce făcu un mare efort să suprime toată mânia pe care i-o stârnise discuţia, încercă să schimbe subiectul și îi puse băiatului o întrebare:

— Cum ai ajuns în cârdășie cu bandiţii?

— M-au prins şi mi-au spus că viaţa unui ţăran e prea grea. Au mai spus că de vreme ce clanul Tokugawa a biruit, soldaţii nu mai sunt de niciun folos, aşa că nu mai am nicio nădejde să-mi meargă mai bine.

— Atunci ar fi trebuit să nu vrei să-ţi meargă mai bine. Viaţa unui ţăran este într-adevăr grea, dar poate fi îndelungată. Oamenii pe care îi îngropi au murit din pricina vieţii pe care au dus-o. Dacă nu i-aş fi omorât eu, cu siguranţă că s-ar fi găsit altcineva să le pună capăt zilelor. Nenoroceau ţinutul acesta. Îmi închipui că, dacă situaţia ar fi devenit de nesuportat, stăpânul Manase ar fi organizat o expediţie şi i-ar fi şters de pe faţa pământului.

— O, Manase-sama nu ar fi făcut una ca asta.

Surprins, Kaze întrebă repede:

— De ce?

— Fiindcă Manase-sama avea nevoie de stăpânul meu, căpetenia Kuemon. Pentru bani, adică. Manase-sama a împrumutat de nenumărate ori bani de la el.

Roninul se opri din cioplit.

— De unde ştii?

— Duceam bani la conac. Făceam mereu drumuri acolo, purtam mesaje sau călăuzeam oamenii pe care căpetenia Kuemon îi prindea pe drumul spre conac ori, cum v-am spus, duceam bani. Îi aruncă pe furiş o privire lui Kaze. Cred că Manase-sama se va supăra foarte rău din cauză că l-aţi ucis pe Kuemon.

— Dacă aşa e, va trebui să înfrunt furia lui, aşa cum, în clipa asta, tu trebuie să înfrunţi gândul că trebuie să termini de săpat mormintele înainte să se întunece. Hayaku! Grăbeşte-te!

CAPITOLUL 18

Cocoşul crede că soarele răsare pentru ca timpuriu-i cânt să aibă rost. Noi credem că inima e rostul nostru.

— O să desenez o hartă cu poziţia sălaşului tâlharilor. Judecătorul se poate duce acolo pentru a vedea dacă printre lucrurile furate sunt unele care pot fi înapoiate proprietarilor de drept.

Kaze şedea pe veranda bătută de vreme a conacului. Lângă el stătea chiar Stăpânul Manase, care îşi exersa caligrafia. Era înveşmântat din nou în mai multe straturi de chimonouri colorate şi mişca uşor o pensulă pe o foaie de hârtie subţire. Folosea o călimară din piatră pe care erau sculptate în basorelief câteva lăcuste. Călimara era plină cu cerneală de o calitate deosebită, proaspăt pregătită şi

amestecată cu apă de izvor.

Din locul în care şedea, Kaze putea vedea bine rezultatul străduinţei lui Manase pe hârtie.

Stăpânul avea o mână formată, dar execuţia era mecanică. Adevăraţii practicanţi ai caligrafiei studiau tehnica până când ajungea lipsită de importanţă, o aprofundau până când deveneau una cu propria lor artă. Abia atunci adevăratele trăiri şi caracterul omului se oglindeau în arta lui. Era un lucru pe care Kaze îl învăţase şi el, dar în privinţa mânuirii sabiei.

Observând natura mecanică a caligrafiei lui Manase, Kaze îşi dădu seama că acesta îşi însuşise singur artele pe care le practica şi nu fusese educat în stilul pe care îl adoptase cu atâta ardoare, în ciuda faptului că era un dansator No înnăscut, celelalte rafinamente fuseseră deprinse abia de curând.

— Dar tâlharii nu vor obiecta când vor vedea că oamenii judecătorului dau năvală în sălaşul lor?

— Tâlharii sunt fie morţi, fie s-au împrăştiat care încotro.

— Morţi?

— Cinci dintre ei. Restul au dat bir cu fugiţii.

— Cine te-a ajutat?

— Nimeni.

Manase izbucni în râs. Râsul său, ascuţit şi tremurător, era total lipsit de naturaleţe.

— Şi căpetenia Kuemon?

— Mort.

Manase puse jos penelul cu mare băgare de seamă. Se uită impasibil la Kaze, iar ochii săi căprui parcă pluteau ca doi aştri întunecaţi pe cerul albit de pudră al chipului său. În cele din urmă exclamă:

— Grozav!

Stăpânul îşi schimbă uşor poziţia, pentru a sta faţă în faţă cu roninul. Făcu o plecăciune uşoară, plină de graţie, care îl uimi pe acesta.

— Mulţumesc, samurai-san. A fost o zi minunată pentru acest ţinut! Tâlharii aceia deveniseră foarte supărători şi impertinenţi.

— Aşa m-am gândit şi eu. Va fi un ţinut mai paşnic începând de acum.

Manase se ridică şi se îndreptă spre uşă. O glisă până la capăt şi

poruncí unei slujnice care tocmai trecea pe acolo:

— Tu! Cheamă-l îndată pe judecător. Să aducă şi câţiva dintre oamenii săi.

Se întoarse spre Kaze şi spuse:

— Prin urmare, toţi tâlharii sunt morţi?

— Aşa cum am spus, doar cinci. Ceilalţi au dat bir cu fugiţii.

— Şi ascunzătoarea lor?

— Dacă îmi veţi împrumuta penelul şi îmi veţi da o coală de hârtie, voi desena o hartă pentru a uşura găsirea ascunzătorii.

Manase îi întinse lui Kaze călimara de piatră, penelul şi o coală curată de hârtie. Roninul le luă, dar ezită două-trei clipe.

— Ce s-a întâmplat?

— E o hârtie mult prea fină. Mi se pare că ar fi păcat să o irosim pentru o simplă hartă.

Manase flutură din mână, ca şi cum ar fi şters de praf o mobilă.

— Aiurea! Te rog, foloseşte hârtia pentru harta pe care doreşti s-o desenezi.

Kaze ridică din umeri şi aşternu pe hârtie, cu repeziciune, o hartă a drumului către sălaşul tâlharilor. Chiar în clipa când trăgea ultima linie, îşi făcu apariţia şi judecătorul cel lipsit de curaj.

Manase luă harta şi îi aruncă o scurtă privire, după care o întinse lui Nagato.

— Iată! spuse el.

Cu un aer uşor tulburat, magistratul luă şi el harta şi o studie câteva clipe.

— E o hartă cu poziţia sălaşului tâlharilor, îi explică Manase. Acest ronin a fost în stare să ducă la bun sfârşit în doar câteva zile ceea ce tu nu ai reuşit în doi ani. A ucis tâlharii sau i-a alungat, şi asta de unul singur. Mă întreb ce ai făcut tu atâta vreme, în afară de înhăţatul unei lefi bune.

Judecătorul îi dădu înapoi harta. În loc s-o ia, Manase spuse:

— Netotule! Ia-o şi du-te acolo. Scotoceşte fiecare colţişor şi vezi dacă nu găseşti niscaiva lucruri furate.

Se întoarse spre Kaze şi zise:

— În ultima vreme, până şi eu am fost victima acestor ticăloşi. Materialele şi proviziile care îmi erau destinate au fost prădate împreună cu alte mărfuri aduse cu aceleaşi transporturi.

Îşi îndreptă din nou atenţia către judecător:

— Ei, ce faci?

Scrâşnind din dinţi, magistratul se ridică şi plecă. Manase bătu din palme şi în clipa urmă260

toare îşi făcu apariţia o slujnică. Stăpânul îi aruncă o privire şi spuse:

— Adu-mi cel de-al doilea sertar din scrinul de cedru.

Slujnica plecă imediat.

— Va trebui să găsesc o manieră potrivită de a te răsplăti, continuă Manase. Poate un banchet sau, mai ştii, un dans No. Dacă netotul acela găseşte bani în sălaşul tâlharilor, îmi pot permite să angajez muzicanţi cu studii şi să organizez un spectacol Nd în toată puterea cuvântului. Ar fi nemaipomenit să am în public măcar un om care să ştie să-mi aprecieze arta.

Slujnica se întoarse cu sertarul scrinului. În el erau mai multe chimonouri fine. Nu la fel de fine precum chimonourile şi robele cu care era înveşmântat Manase, dar era limpede că erau scumpe şi mult mai rafinate decât straiele modeste ale lui Kaze. Manase făcu o scurtă pauză de gândire, după care alese un chimonou decorat cu un model elegant alcătuit din ramuri de pin pictate de mână într-un albastru închis, în mijlocul cărora strălucea o mică pată roşie, capul unei păsări aşezate pe o creangă.

Scoase chimonoul împăturit din sertar şi îl aşeză înaintea lui Kaze.

— E pentru tine.

Roninul se uită la chimonou. Pentru un samurai, a primi în dar veşminte de la stăpânul lui era o răsplată aparte. În cazul de faţă, însemna că se putea alătura casei lui Manase dacă dorea asta. Kaze îşi puse palmele pe tatami, după care făcu o plecăciune protocolară. Îi înapoie chimonoul, apoi făcu o nouă plecăciune.

După o pauză, Manase spuse:

— Înţeleg. Păcat!

— Îmi pare rău, zise Kaze.

— N-are importanţă, organizarea serbării va aduce un freamăt de bucurie în acest loc posomorât. Te rog, pleacă acum. Trebuie să plănuiesc serbarea.

Roninul mai făcu o plecăciune şi plecă. Se duse la uşa din faţă, îşi puse sandalele şi plecă fără să privească în urmă.

CAPITOLUL 19

Mohorât ca tăişul sabiei, nu ca negura…

Viaţă văzută cu ochi bătrâni şi vicleni.

O, bunică de temut!

Roninul o apucă încă o dată pe drumul ce ducea către Higashi. Trecu prin locul străjuit de zeiţa Kannon, acolo unde îi ucisese pe primii doi tâlhari, şi ajunse la amiază. Cum era un singur han în tot satul, poposi tot acolo unde luase partea slujnicei care spărsese o oală. Chiar dacă hangiul ţinea minte întâmplarea, nu lăsă să-i scape nicio aluzie în generosul salut pe care i-l adresă roninului. După ce văzu că hanul era gol, lui Kaze îi veni mai uşor să înţeleagă de ce fusese întâmpinat astfel.

Luând în considerare subţirimea chimirului său şi lipsa altor clienţi, Kaze se hotărî să stea în odaia comună şi nu într-una din cele individuale. Fiind singurul oaspete, era totuna. În vreme ce se odihnea pe una dintre rogojinile jerpelite ale hanului, se ivi chiar slujnica pe care o ajutase, cu ceai şi un prosop fierbinte.

La vederea lui Kaze, chipul ei aspru se lumină într-un zâmbet.

— Samurai-sama! Aţi plecat atât de grabnic data trecută, încât nu am avut vreme să vă mulţumesc aşa cum se cuvine pentru ajutorul pe care mi l-aţi dat!

Kaze nu-i răspunse, dar făcu un gest prin care arăta că nu era în largul său. Bănuia că va fi nevoit să facă o mişcare dibace înainte de crăpatul zorilor, îi plăcea compania femeilor, dar dorea să-şi poată alege singur tovarăşele. De asemenea, avea oroare la gândul că trebuia să plătească pentru serviciile oferite, chiar dacă acum nu avea nicio îndoială că în noaptea următoare totul avea să fie din partea casei.

Slujnica turnă ceaiul şi plecă să aducă de-ale gurii, având grijă să-i arunce o privire languroasă înainte să iasă. Kaze oftă. Se gândi că plăcerea de care avea parte de pe urma îndreptării micilor greşeli cerea uneori un preţ nebănuit de mare. Fata se întoarse cu un vas cu oyaku1 şi felii de cartof dulce. Roninul luă o îmbucătură zdravănă, inspirând totodată aer rece pentru a nu se arde. Slujnica stătea la distanţa cuvenită, dar, chiar şi aşa, se zgâia la el cu un aer de cordialitate oarecum posesivă.

1 Oyaku sau oyakodon (în traducere literală „bolul de orez pentru părinţi şi copii”), fel de mâncare din orez, carne de pui, ouă, ceapă, sos de soia.

— Nani? Ce e? întrebă Kaze.

— Nimic, samurai-sama. Nu mă aşteptam să vă mai văd.

Kaze mormăi un răspuns prin care nu se angaja cu nimic.

— După ce aţi plecat, m-am gândit că, dacă demonul nu v-a prins, cu siguranţă aţi căzut în ghearele tâlharilor, continuă fata.

— Tâlharii nu mai trebuie să fie un motiv de îngrijorare.

Nedumerită, fata întrebă:

— De ce?

— Căpetenia Kuemon a murit, iar oamenii lui fie au murit şi ei, fie au fugit. Ar trebui ca pe meleagurile astea să domnească pacea, măcar o vreme. Poate că va înflori şi negoţul.

— Adevărat? Căpetenia Kuemon a murit? Chiar aşa?

— Da, chiar aşa.

Slujnica se ridică repede şi spuse:

— Scuzaţi-mă, trebuie să-i dau şi stăpânului meu vestea asta. Va fi nespus de încântat.

Kaze dădu din cap şi continuă să-şi mănânce oyaku. Câteva minute mai târziu, hangiul se întoarse cu slujnica.

— Să fie adevărat? zise hangiul. A murit Căpetenia Kuemon?

— Da, răspunse Kaze.

Hangiul izbucni într-un râs zgomotos.

— Ce veste grozavă! Nu trebuie să plătiţi mâncarea, samurai-sama, şi nici odaia în care aţi mai stat! E ceva nemaipomenit pentru ţinut. Stăpânul Manase a izbutit în sfârşit să adune oameni care să-i vină de hac ticălosului de Kuemon.

— Într-adevăr, a reuşit, spuse Kaze.

— Pesemne că a adunat soldaţi din afara ţinutului pentru a face una ca asta. Caraghiosul acela de judecător nu i-ar fi putut ţine piept unuia de teapa lui Kuemon.

— Pesemne că aşa e, spuse Kaze.

— Prea bine! Scuzaţi-mă, samurai-sama, dar trebuie să fug degrabă să le dau celor din sat vestea cea bună.

Hangiul ieşi în goană, lăsând-o baltă pe slujnică.

— Ei bine, dacă mâncarea nu mă costă nimic, voi mai lua o porţie, zise roninul.

Slujnica zâmbăreaţă luă vasul şi alergă la bucătărie să i-l umple din nou.

Când se întoarse, se aşeză iar într-o poziţie din care se putea zgâi în voie la Kaze, făcându-l pe acesta să se simtă stânjenit. Ca să

înceapă totuşi o conversaţie, samuraiul o întrebă:

— Ai mai văzut demonul acela?

— Nu, de-atunci n-a mai apărut. Iată de ce am fost atât de îngrijorată pentru soarta dumneavoastră când aţi făcut cale întoarsă către satul Suzaka.

— De ce?

— Păi, fiindcă demonul bântuia pe drumul dinspre Suzaka.

Până atunci, drumul pe care fusese văzut demonul nu-l interesase deloc pe Kaze.

— Se îndrepta spre Suzaka sau venea dinspre sat?

— Venea de acolo. De ce?

— Curiozitatea e una dintre metehnele mele. Fă-mi pe plac, te rog, şi spune-mi. Ziceai că un om era legat de cal?

— Da, şi am văzut cu toţii asta.

— Omul acela era viu sau mort?

Fata se gândi câteva clipe.

— Habar n-am, samurai-sama, răspunse ea în cele din urmă.

— Se mişca, striga?

— Nu, samurai-sama.

— Mi se pare că era din cale afară de liniştit pentru unul răpit de un demon.

Fata dădu din cap şi îi aruncă lui Kaze o privire nedumerită. Samuraiul nu se obosi să-i explice sarcasmul observaţiei sale. În schimb, spuse:

— A văzut cineva încotro s-a dus demonul?

— A luat-o către prefectura Rikuzen.

— Dar drumul acela se întâlneşte cu cel care duce la răscruce când vii dinspre prefectura Uzen, spuse Kaze.

Fata se încruntă şi zise:

— De ce ar vrea cineva care vine dinspre Suzaka să o ia pe drumul acela dacă ar dori să ajungă la răscruce?

— Chiar aşa, de ce?

— Hei, e cineva aici? se auzi o voce de la intrare.

Era un glas de femeie, însă aspru şi răstit.

Pe chipul slujnicei se aşternu surpriza, dată fiind apariţia noilor oaspeţi. Se ridică iute şi ieşi din încăpere pentru a-i întâmpina. Fata vorbea încet, dar Kaze auzi bine vocea puternică a femeii care mai degrabă ţinea un monolog.

— Era şi timpul să apari, spuse ea.

Urmă un moment de linişte. Fără îndoială că slujnica se întrecea pe sine cu scuzele.

— Nu sta acolo să te închini la mine, spuse femeia cea zgomotoasă. Ajută-mă să-mi scot sandalele şi du-mă undeva unde să pot bea un ceai.

Urmară alte câteva clipe de linişte.

— Cât costă o odaie pentru o noapte?

Linişte…

— Cât? E din cale-afară!

Din nou linişte.

— Prea bine, du-mă îndată la hangiu. Vreau să vorbesc cu el despre preţuri. Nu, nu acum. Mai întâi du-ne într-o odaie şi serveşte-ne ceai.

După alte câteva clipe, fata apăru din nou în odaia comună. Părea tulburată şi nu prea sigură cum să-i împace pe gălăgioşii şi îngâmfaţii ei oaspeţi. Kaze fu uimit să vadă că, de fapt, erau doar trei. În fruntea lor mergea o femeie destul de vârstnică pentru a fi bunică, cu păr aspru şi încărunţit, strâns la spate într-un coc. Pe frunte avea o banderolă pe care era pictată ideograma kanji1 pentru „răzbunare". Purta hakama şi o haină de călătorie, aidoma unui bărbat. La cingătoare avea două săbii bărbăteşti, iar energia şi

1 Kanji, caractere chinezeşti folosite în sistemul de scriere japonez.

aroganţa care o caracterizau aduceau aminte de un adevărat samurai.

La un pas în urma ei venea un bărbat foarte bătrân. Dacă femeia era solidă ca un butoi de saké, bărbatul părea la fel de fragil ca o tulpină de trestie. Faţa lui era numai piele şi os, de o paloare cadaverică, iar umerii şi coatele păreau gata-gata să-i străpungă chimonoul. Kaze îşi spuse că semăna mai degrabă cu un schelet ambulant decât cu un om în carne şi oase.

Imediat după bătrân venea un băiat de vreo cincisprezece sau şaisprezece ani. Acesta ducea în spate un coş mare de răchită ticsit cu pachete învelite în pânză, în jurul căruia atârnau tot felul de oale.

Ciudatul grup intră în odaie şi se aşeză într-un colţ. Din politeţe, Kaze îşi schimbă poziţia pentru a nu fi nevoit să se uite direct la nou-veniţi. În mod normal, acţiunile roninului ar fi ridicat un zid

invizibil între el şi ceilalţi, iar atât el, cât şi călătorii şi-ar fi văzut nestingheriţi de treburile lor, ca şi cum fiecare era singur în încăperea comună. Dar femeia nu avea de gând să se lase descurajată de te miri ce zid invizibil ridicat de regulile politeţii în societate.

După ce le porunci bătrânului şi băiatului să se aşeze pe tatami, bătrâna mărşălui prin încăpere până la Kaze şi îl lovi uşor pe umăr. Să atingi un străin era ceva extrem de lipsit de cuviinţă, iar samuraiul se gândi o clipă cum trebuia să reacţioneze. Să o trateze cu respectul cuvenit unei femei de vârsta ei? Să-i întoarcă complet spatele, umilind-o astfel pentru grosolănia de care dăduse dovadă? Dat fiind că fusese învăţat să se arate răbdător atât cu copiii, cât şi cu vârstnicii, aversiunea lui faţă de gestul bătrânei era domolită de impulsul de a fi politicos cu cineva mult mai în vârstă decât el.

— Da, obaasan. Da, bunico, spuse politicos roninul.

— Eşti singurul bărbat din hanul acesta? se interesă bătrâna.

Kaze ridică din umeri.

— Nu ştiu.

— Mă rog, ai văzut cumva vreun negustor? continuă femeia.

— Nu, nu în hanul acesta.

— Dacă vezi vreun negustor, să mă anunţi.

— Orice negustor?

— Nu, bineînţeles că nu. Negustorul pe care îl căutăm noi călătoreşte pe drumul spre Tokaido, dar nu poţi şti niciodată pe unde ajunge scursura asta. Avem de gând să ne încheiem oficial socotelile cu el. Am făcut jalbă la noul guvern Tokugawa, iar acum îl căutăm ca să abatem asupra lui pedeapsa şi răzbunarea.

— Sunt două lucruri foarte serioase pe care dumneata vrei să le abaţi pe capul cuiva, bunică.

— N-am de gând să le duc singură la bun sfârşit, declară ea cu mândrie. Mi-am luat sluga – făcu un semn cu bărbia în direcţia sperietorii de ciori – şi unul dintre nepoţi – arătă de data aceasta în direcţia băiatului.

— Înseamnă că negustorul cu pricina trebuie să se teamă foarte tare şi sunt sigur că nu va scăpa de pedeapsa zeilor.

Femeia dădu din cap posomorâtă la auzul aprecierii lui Kaze la adresa strădaniei micului grup pe care îl conducea. O răzbunare oficială nu era lucru de glumă. Însemna că stăpânirea o împuternicise să-l urmărească şi să-l ucidă pe omul care îi jignise familia. Înainte ca

samuraiul să afle amănuntele răzbunării, slujnica îl aduse pe hangiu în încăperea comună, iar femeia își îndreptă atenția asupra nefericitului proprietar.

Hangiul de-abia apucă să-i adreseze un salut, că bătrâna îl și asaltă cu întrebări legate de calitatea ceainăriei și îl acuză că are nerușinarea să ceară fie și un sen când drumeții trudiți cum erau ea și cei doi însoțitori căutau o găzduire în condiții care să aducă cât de cât cu ceea ce erau ei obișnuiți.

Tulburat, proprietarul făcea plecăciune după plecăciune, încercând fără succes să strecoare o vorbuliță printre șuvoaiele de cuvinte ale bătrânei. Se uită disperat la Kaze, de parcă îl ruga să îl ajute să țină piept asaltului. Roninul clătină din cap, amuzat la culme de scena care se desfășura în fața ochilor săi și destul de înțelept ca să nu se implice într-o discuție cu formidabila femeie.

În cele din urmă, complet epuizat, hangiul spuse că toți cei din anturajul doamnei se pot odihni la han pentru doi sen în loc de cinci, adică atât cât cerea el de obicei. Femeia bombăni că ea își va permite să profite de găzduirea necorespunzătoare a hanului, dar că sluga și nepotul ei pot dormi foarte bine sub cerul liber. Mai spuse că de plătit ar trebui să plătească hangiul, pentru că o obliga să stea în coșmelia aceea nenorocită. Omul se retrase zăpăcit, lăsând-o pe slujnică să-și bată capul cu oaspeții săi dificili.

Kaze savura spectacolul, dar continuă să-și mănânce cina fără să schimbe vreo vorbă cu ciudații săi tovarăși. Cei trei au vorbit foarte puțin între ei, mai ales după ce le-a fost adusă mâncarea. Samuraiul se întrebă care era motivul răzbunării – pe banderola femeii era scris limpede acest cuvânt –, dar îi ajunsese scurta discuție cu zgripțuroaica și de aceea nu ceru nicio lămurire.

Când el aproape terminase de mâncat, slujnica aduse încă un oaspete în odaia comună. Nici nu intraseră bine pe ușă, că samuraiul era în picioare și cu mâna pe sabie.

— Tu! strigă nou-venitul, plin de mânie.

Slujnica speriată făcu un pas înapoi, iar cei trei din colț își ridicară surprinși privirile. Roninul se mulțumi să dea din cap.

Tânărul samurai pe care Kaze îl lăsase pe insula de pe râu pusese și el mâna pe sabie.

— Îți cer să ne duelăm, dar de data asta nu mai accept șiretlicuri precum cel „fără sabie”.

Kaze îl studie pe tânăr câteva clipe, apoi spuse pe un ton politicos:

— Îmi pare rău că te-am păcălit. Așa sunt eu, mă ţin uneori de șotii.

Se lăsă într-un genunchi, luând poziţia unui soldat care îi dă generalului raportul.

— Te rog acceptă scuzele mele dacă te-am jignit.

— Stârv de câine ce ești! Lașule, strigă tânărul samurai.

Kaze nu răspunse, ci rămase în poziţia aceea umilă.

— Scuzele tale nu ajung, spuse trufaș tânărul samurai. Insist să ne duelăm. Nu numai că m-ai jignit, ai ofensat întreaga școală Yagyu. O asemenea insultă nu poate fi ștearsă decât cu un duel.

— Bine, zise Kaze după o clipă. Dar hai să folosim săbii de lemn în locul celor de fier. Dacă tot vrei să-ţi arăţi îndemânarea, nu e neapărat necesară o sabie de fier.

Tânărul samurai îl privi dispreţuitor pe ronin, etichetându-l drept laș. Cu toate acestea, acceptă:

— Prea bine, doar cu săbii de lemn. Hai s-o facem chiar acum și chiar aici!

— Propun să ne duelăm afară, spuse Kaze liniștit. Se întoarse către slujnică și adăugă: Adu-ne două beţe lungi cât o katana. Ne găsești afară.

După ce se uită speriată la cei doi samurai, slujnica alergă să găsească cele două beţe cu lungimea potrivită.

Kaze trecu pe lângă tânăr și se îndreptă către ușa din faţă a hanului. Își puse sandalele și ieși pe uliţa plină de praf. În urma sa veneau tânărul samurai, bătrâna, sperietoarea de ciori și nepotul.

Fata se întoarse repede, împreună cu hangiul și toată familia acestuia. Găsise două beţe groase, pe care le dădu celor doi samurai, după ce le făcu câte o plecăciune. Kaze se uită cu băgare de seamă la băţul lui și își scoase sabia pentru a-l ciopli puţin la un capăt, cât să ia forma unui mâner adevărat. Tânărul samurai scoase o fâșie lungă de pânză și își legă iute mânecile chimonoului, trecând panglica în cruciș pe la spate și peste umeri. Făcu asta cu surle și trâmbiţe, stârnind câteva murmure de aprobare din partea micii mulţimi. Zâmbind, se întoarse pentru a-l înfrunta pe Kaze.

Roninul își vârî sabia în teacă și o apucă pe cea de lemn cu ambele mâini. Luă o poziţie protocolară, fixându-l cu privirea pe

tânărul samurai. Acesta făcu o mişcare bruscă în direcţia roninului şi scoase un strigăt scurt, dar Kaze rămase neclintit, fără să mişte niciun pic sabia.

Tânărul samurai, uşor mirat că, după ce fandase, Kaze nu avusese nicio reacţie, se opri o clipă, gândindu-se la următoarea mişcare. Deodată, scoase un strigăt puternic şi atacă cu toată sprinteneala şi mânia pe care le are cu prisosinţă orice tânăr, coborând sabia cu o mişcare necruţătoare. Kaze întâmpină lovitura şi execută un kiri-otoshi. Prin procedeul kiri-otoshi, blocarea loviturii adversarului şi contralovitura de atac se execută dintr-o singură mişcare, cele două nefiind acţiuni separate. Tânărul încercă să contraatace tot cu un kiri-otoshi, dar se văzu nevoit să sară într-o parte pentru a evita lovitura lui Kaze.

După ce săbiile se despărţiră, tânărul samurai îl privi pe ronin cu surprindere, dar şi cu respect.

— Eşti un luptător extraordinar, exclamă el.

— Mulţumesc, spuse Kaze, făcând o scurtă plecăciune. Onoarea ta e satisfăcută acum?

— Ei bine, a fost egalitate, dar mă consider satisfăcut, răspunse tânărul.

Kaze făcu o pauză, apoi spuse:

— Prea bine. Putem să spunem că a fost egalitate.

— Nu eşti de părere că a fost aşa? întrebă tânărul samurai.

— Dacă onoarea ta e satisfăcută, nimic altceva nu contează.

— Vrei să spui că nu a fost egalitate?

— Egalitate a fost.

— Spui asta, dar chiar crezi că a fost egalitate?

Kaze nu-i răspunse. Tânărul samurai aruncă băţul la pământ.

— Onoarea mea nu e satisfăcută, zise el. Insist să ne mai batem o dată, dar de data asta cu katanal

— Te rog, hai să nu ne luptăm cu săbii de fier. Încă un duel cu săbiile de lemn ar limpezi situaţia.

— Aşadar, până la urmă eşti un laş! strigă tânărul.

— Dacă asta doreşti să crezi…

— Luptă! Tânărul samurai îşi scoase sabia. Luptă sau te voi reteza în două, chiar pe locul pe care stai acum.

Kaze aruncă băţul şi îşi scoase şi el sabia.

— Aş vrea să nu fi făcut asta, zise Kaze.

În loc să-i răspundă, tânărul înaintă spre ronin, ţinând sabia cu vârful spre ochiul adversarului. Kaze rămase încă o dată neclintit, aşteptând atacul. Tânărul samurai înaintă până la distanţa potrivită, urmărindu-l precaut pe samuraiul mai în vârstă. Aştepta cea mai mică pauză de concentrare, o întrerupere de moment ce i-ar fi dat posibilitatea să treacă de garda lui Kaze şi să-i aplice lovitura fatală. Clipele se scurgeau cu încetineală, iar spectatorii erau la fel de concentraţi asupra luptei precum dueliştii înşişi. Brusc, tânărul atacă din nou. Se aruncă înainte şi scoase un strigăt puternic, ridicând primul sabia şi coborând-o cu o mişcare fulgerătoare, al cărei scop era să reteze gâtul lui Kaze.

Roninul execută din nou un kiri-otoshi, dar de data aceasta sabia lui pătrunse în carnea adversarului. Surprins, tânărul se împletici înapoi şi privi în jos, unde o pată stacojie începuse să se întindă pe chimonoul său. Scăpă sabia şi îşi duse mâna la rană. Se clătină uşor, după care căzu în genunchi din pricina şocului şi durerii.

— Baka! Prostule! strigă Kaze. Eşti prea tânăr şi prea necopt ca să te joci cu viaţa la fel de nebuneşte cum o fac eu. Provoci străini la duel când îţi lipseşte judecata elementară pentru a cântări dacă vei câştiga sau nu într-o imitaţie de luptă cu beţe din lemn. Diferenţa dintre victorie şi moarte într-un duel este cât un clipit din ochi sau cât grosimea unui deget. E prea greu de observat atunci când nu ai experienţă. Mă rog zeiţei Kannon să nu-ţi fi atins un organ vital când te-am împuns. Am omorât destul în ţinutul acesta şi m-am săturat. Nu vreau să mai omor, îndeosebi tineri ca tine, prea necopţi şi prea netoţi pentru a-şi recunoaşte limitele şi lipsa de îndemânare.

Roninul se întoarse către hangiu şi slujnică.

— Duceţi-l în han şi chemaţi un felcer. Va trăi dacă oprim sângerarea acum, aşadar grăbiţi-vă.

Fata şi hangiul se apropiară iute, aşa cum li se poruncise, şi îl ajutară pe tânărul samurai, alb ca ceara din cauza şocului şi a pierderii de sânge, să intre în han. Kaze îşi şterse sabia de mâneca chimonoului şi intră în han după ei, urmat de bătrână şi tovarăşii ei de călătorie.

Roninul se aşeză şi luă bolul pentru a-şi termina masa. Ceilalţi trei meseni îi urmară exemplul, dar de data aceasta bătrâna se feri să-l deranjeze pe Kaze. La sfârşitul mesei, în timp ce strângea vasele, slujnica se aplecă spre el şi şopti cu un aer complice:

— Duelul a fost minunat! La noapte, după ce vor fi adormit cu

toţii, voi veni în odaia dumneavoastră. Vreau mai mult ca oricând să vă răsplătesc pentru ceea ce aţi făcut pentru mine.

Kaze nu-i răspunse, iar fata adună vasele pe o tavă, după care ieşi din încăpere. Samuraiul se duse în odaia care îi fusese oferită, unde găsi un futon gata întins pe duşumea, precum şi o sprijinitoare din lemn pentru gât. Doar o singură lumânare într-o lanternă de hârtie lumina încăperea întunecoasă. Odaia avea o suprafaţă cam de patru tatami: era mică, dar suficient de încăpătoare pentru o singură persoană.

Roninul se gândi câteva clipe dacă era totuşi suficient de încăpătoare pentru un bărbat şi o slujnică. Se aplecă și suflă în lumânare, dar nu se întinse pe futon. Rămase o vreme nemişcat, până se obişnui cu întunericul, după care se ridică şi deschise uşa. Ieşi pe verandă şi se îndreptă spre locul în care se găsea pisoarul.

Pisoarul era de fapt un spaţiu de lângă verandă mărginit de două paravane de bambus. Pe pământ fuseseră puse ramuri proaspete de pin. Pentru a-şi face nevoile, bărbatul stătea în picioare la marginea verandei şi se uşura pe ramurile de pin. La fiecare câteva zile, ramurile erau înlocuite cu unele proaspete, pentru a menţine aroma care alunga mirosul neplăcut. Doar bărbaţii foloseau această privată, dar Kaze nu era sigur că nu va primi şi acolo un ghiont de la morocănoasa bunică răzbunătoare pentru a se da la o parte. Femeile mergeau la latrină, unde se duceau și bărbaţii dacă voiau să facă şi altceva.

Când se întoarse pe verandă, desluși două mogâldeţe care dormeau pe pământ, în spatele hanului: servitorul bătrânei şi tânărul nepot.

Kaze cugetă o clipă, apoi se îndreptă către cea mai mică dintre mogâldeţe şi se aşeză lângă ea.

— Sumimasen, spuse Kaze.

În loc de răspuns se auzi un mormăit somnoros.

— Iartă-mă că te-am trezit, dar am hotărât că nu am nevoie de odaia mea, continuă roninul. Prefer să stau aici, la aer curat. N-ai vrea să te odihneşti pe un futon în noaptea asta, în loc să dormi pe pământul rece?

— Ba da, vă mulţumesc, răspunse adolescentul.

— Atunci urmează-mă, îl invită Kaze. Îl conduse înapoi la han şi în odaia în care ar fi trebuit să rămână el peste noapte. Acoperă-te şi încălzeşte-te, îl sfătui Kaze pe băiat. Îţi urez odihnă plăcută la noapte.

Zâmbind, samuraiul închise cu grijă uşa, după care ieşi sub cerul liber şi îşi găsi un loc potrivit. Îşi împături chimonoul şi îl puse lângă el, apoi se întinse, ţinând sabia cu amândouă mâinile.

A doua zi dimineaţă, când Kaze intră în han pentru a-şi lua masa, îi văzu pe cei trei călători – bătrâna, servitorul şi tânărul nepot – care tocmai terminau de mâncat. Femeia îşi muştruluia nepotul.

— Ce-i cu tine în dimineaţa asta? întrebă ea răstit.

Băiatul se uita în bolul cu supă de miso. Pe faţa lui plutea un zâmbet de extaz.

— N-am nimic, bunico, bolborosi el.

— Ei bine, te porţi foarte ciudat, zise bătrâna.

Băiatul nu-i răspunse, dar zâmbetul îi rămase întipărit pe chip.

După ce Kaze se aşeză, îşi făcu apariţia slujnica şi trânti cu zgomot tava cu micul dejun în faţa acestuia. Se uita la el mânioasă şi acuzatoare. Zâmbind, Kaze începu să înfulece cu poftă bucatele.

Înainte ca grupul celor trei să iasă din han, băiatul se opri lângă samurai şi îi vârî ceva în palmă. Era un pacheţel uşor, învelit într-o bucată de pânză.

— Sunt senbei, biscuiţi de orez, spuse băiatul. Voiam doar să vă mulţumesc că m-aţi lăsat să dorm în patul dumneavoastră azi-noapte!

Kaze luă darul acela neînsemnat. Îl vârî în mâneca chimonoului şi uită de el.

CAPITOLUL 20

O puicuţă moartă care n-a apucat

Să ciugulească şi să zboare către miazăzi.

Viaţa e un dar atât de preţios.

Era o zi minunată. Din adâncul pădurii se auzeau trilurile păsărilor, iar o adiere uşoară smulgea de pe crengi acele de pin aromate şi le răspândea pe cărare. Kaze mergea agale şi îşi folosea simţurile de vânător pentru a cerceta împrejurimile. Căuta urme de potcoave care părăseau firul potecii sau orice altă dovadă a prezenţei oamenilor.

Nu avea nicio noimă ca un om sau un demon să străbată drumul de la Suzaka la Higashi pentru ca apoi să se întoarcă la răscruce. Cu toate acestea, era convins că omul legat de calul „demonului” era mortul de la răscruce. Leşul fusese aruncat chiar acolo, ceasul se potrivea, deci nu putea fi vorba de altceva. Iar dâra de sânge de pe spatele cadavrului, paralelă cu şira spinării, putea fi explicată foarte

bine prin poziţia cadavrului pe spinarea calului.

Kaze era convins că ceea se petrecuse pe drum, între Higashi şi locul în care fusese găsit mortul, era tocmai motivul traseului ocolit de la Suzaka până la răscruce. Poate că demonul întâlnise pe cineva în cale sau cine ştie ce altceva se întâmplase. În ciuda dorinţei sale de a ajunge cât mai repede la Rikuzen pentru a afla dacă nu cumva acolo îşi va îndeplini promisiunea făcută stăpânei sale, se hotărî să-şi petreacă dimineaţa mergând de la Higashi la răscruce.

Cercetarea atentă a terenului nu scoase nimic la iveală, iar când roninul trecu de o cotitură şi zări răscrucea, se dojeni în sinea lui că pierduse atâta timp. Apoi se opri. Acolo, chiar la încrucișarea drumurilor, văzu trupul unui om întins chiar pe potecă.

Kaze străbătu repede distanţa rămasă până la răscruce, dar se opri la câţiva paşi de trupul nemişcat. Era un tânăr, căzut cu faţa în jos, cu picioarele răşchirate. În spinarea lui era înfiptă o săgeată. Semăna foarte bine cu leşul pe care Kaze îl găsise în acelaşi loc cu numai câteva zile în urmă.

Samuraiul se apropie şi se aplecă pentru a vedea dacă bărbatul era mort. După ce îi întoarse capul, rămase o vreme nemişcat şi se uită la chipul neînsufleţit, plin de praf şi schimonosit ca după o suferinţă îngrozitoare. Era Hachiro, tânărul căruia îi cruţase de două ori viaţa. Ochii sticloși şi încețoșaţi ai băiatului păreau să-l fixeze cu o privire fără expresie.

Roninul îi închise cu blândeţe. Se uită la săgeata care curmase scurta viaţă a tânărului şi se încredinţă că era aidoma celei care îl omorâse pe falsul negustor cu câteva zile în urmă. Cercetă locul din jurul cadavrului şi descoperi urme de potcoave. Din direcţia urmelor, înţelese că trupul fusese adus la răscruce direct din satul Suzaka. De ce acum leşul fusese cărat direct la răscruce în loc să fi fost adus pe calea ocolită, prin Higashi, Kaze nu putea pricepe. De fapt, nu înţelegea nici măcar de ce fusese adus mortul la răscruce.

Privi în jur şi găsi un băţ destul de gros. Îl luă şi săpă în pământul reavăn o groapă nu prea adâncă, în apropierea proaspătului loc de veci al celeilalte victime.

După ce îl îngropă pe băiat, se apucă să cioplească o nouă zeiţă Kannon. Când cioplise statueta pentru tâlhari, avusese de furcă cu desăvârşirea chipului. Întâlnirea cu obake, fantoma defunctei sale stăpâne, îi tulburase liniştea şi nu fusese în stare să ducă la bun sfârşit

statueta Zeiţei îndurării. Acum, pentru băiat, o ciopli cu mare uşurinţă. Chipul familiar al stăpânei, frumos şi senin, apăru ca prin minune din vârful cuţitaşului. După ce puse statueta pe mormântul improvizat al lui Hachiro, samuraiul bătu de două ori din palme şi făcu o plecăciune adâncă. Când îşi îndreptă spatele, pe chipul său se oglindeau tristeţea şi oboseala.

Ceva mai târziu, Jiro, care tocmai îşi pregătea masa de seară, auzi bătăi uşoare în uşă. Rămase nemişcat câteva clipe, întrebându-se dacă auzise într-adevăr ceva. Bătăile se repetară. Negustorul se duse la uşă şi întrebă cine e.

— Un prieten.

Jiro se aplecă şi îndepărtă băţul care ţinea loc de zăvor. Trase numai puţin uşa, pentru a se convinge că nu se înşela în privinţa identităţii oaspetelui. Scoase un uşor murmur de surpriză şi deschise complet uşa. Kaze intră în căsuţă şi închise repede uşa în urma lui.

— Să te furişezi nevăzut într-un sătuc e mai anevoios decât să pătrunzi în conacul unui senior, remarcă roninul în timp ce se îndrepta spre vatră, unde se şi aşeză.

— Ce cauţi aici? Mi s-a spus că ai plecat.

— Am plecat, dar acum m-am întors. Vreau să mai petrec câteva zile cu tine.

— De ce?

— Am de gând să urmăresc toate mişcările din sat şi cel mai bun loc din care poţi supraveghea o aşezare e chiar din interiorul ei.

— De ce?

Kaze oftă.

— Ceva e tulbure aici. Îmi distruge ki, armonia şi echilibrul. Sunt supărat şi vreau să restabilesc armonia.

— Ce tot spui?

Kaze zâmbi.

— Hai să zicem că am nevoie de o favoare. Vreau să supraveghez satul, să văd ce vor face judecătorul Nagato, Ichiro şi poate AOL, femeia aceea uşoară. Dacă sunt prins aici, ţi-aş putea aduce mari necazuri. Am plecat de la conacul stăpânului Manase şi sunt convins că e supărat. M-am strecurat aici pe nevăzute tocmai din cauză că plecarea mea l-a supărat. E limpede, cel mai puternic om din partea locului nu va fi prea încântat dacă află că m-am întors să spionez în ţinutul pe care îl conduce. De asemenea, s-ar putea să nu fie prea

încântat dacă află că spionez din casa ta. Ai fi în primejdie să ajungi iar în cuşca aceea strâmtă. Dacă nu accepţi să mă găzduieşti, te voi înţelege.

Negustorul îşi întoarse privirea spre oala de gătit.

— Va trebui să aştepţi puţin până e gata masa. Nu mă aşteptam să am musafiri, am pregătit cina doar pentru un singur om.

— Prea bine.

În dimineaţa următoare, Jiro se trezi la ora obişnuită, învăluit de întunericul familiar din gospodăria lui. Din cealaltă parte a odăii se auzea respiraţia samuraiului, înceată şi regulată.

Jiro dădu pătura la o parte şi se ridică. Rămase câteva clipe nemişcat, ascultând foarte atent răsuflarea lui Kaze, apoi se duse la uşă, sigur că oaspetele său era cufundat în somn şi nu simţise nicio mişcare.

Trase uşa căsuţei cu cea mai mare băgare de seamă şi, imediat ce avu destul loc să se strecoare, ieşi în noaptea rece. Închise cu grijă uşa în urma lui.

Noaptea de catifea îi biciui trupul cu o asprime de nebănuit. Se întrebă o clipă dacă n-ar fi fost bine să se întoarcă pentru a-şi lua o haină mai călduroasă, dar până la urmă renunţă. Nu voia ca samuraiul să afle unde se ducea el, iar sătenii cu atât mai puţin. Îi era ruşine de ritualul său nocturn. Ştia prea bine că toţi ceilalţi l-ar fi privit ca pe un semn de slăbiciune şi i-ar fi spus că un bărbat adevărat n-ar face aşa ceva, dar nu se putea stăpâni.

Luna era la ultimul pătrar, aşa că, după ce ieşi din bezna ce domnea în jurul gospodăriei sale, Jiro avu destulă lumină pentru a vedea drumul. Adevărul e că negustorul nu avea nevoie să vadă poteca. O cunoştea ca nimeni altul după cele mai bine de nouă mii de drumuri repetate către aceeaşi destinaţie.

Ieşi din sat şi începu să urce pe panta unui deal din apropiere. Pinii păreau să se strângă în jurul său, dar el ştia perfect unde se afla fiecare trunchi şi ajunse repede pe creasta dealului. Acolo, într-un luminiş natural, se găsea cimitirul satului.

Jiro se duse ţintă la o piatră mare, lângă care se afla una mai mică. La primul său drum în cimitir îşi făcuse griji din cauza stafiilor, dar acum i se părea că fantomele tuturor răposaţilor din sat erau de acord cu ceea ce făcea el. Se simţea mai în siguranţă în acest loc al morţii decât oriunde în lumea viilor.

Ajuns în faţa celor două pietre, se lăsă pe vine.

— Anata! spuse el cu duioşie. Draga mea!

Se întinse şi mângâie piatra care păstra vie amintirea soţie sale, răposată de mai bine de douăzeci şi cinci de ani. Apoi mângâie piatra funerară a fiului său, care mai trăise doar două zile după ce maică-sa murise.

— Ce mai faci, draga mea? şopti Jiro. Samuraiul s-a întors să stea la mine. E un om ciudat, dar are un suflet bun şi îmi place. Nu am cine ştie ce veşti să-ţi aduc. Viaţa e mai liniştită în sat acum, după ce căpetenia Kuemon a murit, dar habar n-am ce pune la cale samuraiul. Negustorul clătină din cap. Samuraii! Mereu pornesc războaie în care noi ţăranii murim. Ce bătaie de cap, nu-i aşa?

Tăcu şi simţi cum lacrimile îi umezeau obrajii. Aceleaşi lacrimi care şiroiau zi de zi de mai bine de douăzeci şi cinci de ani, lacrimi pentru moartea soţiei şi copilului. Era o slăbiciune, Jiro ştia prea bine. Un bărbat ar fi trebuit să îndure suferinţa, să dea dovadă de putere. Dar Jiro nu se putea stăpâni. Când soţia lui se stinsese, odată cu ea se stinsese şi o parte din el. Nu se simţea întreg fără ea, şi numai când se afla aici, în prezenţa ei, i se părea că este din nou un om întreg.

Un bogătaş ar fi avut parte de un altar în propria-i casă, unde ar fi putut invoca spiritele morţilor cu un clopoţel delicat de alamă. Jiro nu avea decât stelele, pinii şi cele două pietre cioplite cu stângăcie, care îi reprezentau pe soţia şi copilul lui. Cu toate acestea, vizita zilnică la cimitir era singura lui mulţumire, doar atunci simţea că este în stare să înfrunte viitorul, altminteri de nesuportat până ce karma lui s-ar fi unit cu a ei.

Din cel mai întunecat desiş al pădurii, Kaze îl privea pe Jiro. Era destul de aproape încât să audă ce le spunea acesta morţilor şi pricepuse imediat ce însemnau cele două pietre. Se afundă pe tăcute în pădure şi se întoarse la casa negustorului, unde se întinse pe podea şi se prefăcu că doarme.

Aşadar, misterul călătoriilor nocturne ale negustorului era rezolvat. Kaze nu ştia dacă răposata îi fusese soţie, mamă sau ibovnică, dar era limpede că Jiro era încă puternic legat sufleteşte de ea. Roninul nu văzuse lacrimile, dar le simţise în răsuflarea întretăiată a negustorului.

Se gândi la propria lui soţie, ucisă odată cu fiul şi cu fiica lui când castelul stăpânului căzuse în mâna oamenilor lui Tokugawa. Ea

murise la fel ca un samurai, își omorâse copiii înainte ca aceștia să fie prinși și torturați, după care își înfipsese un pumnal sub bărbie. Slugile care scăpaseră spuneau că ea nu ezitase nicio clipă după ce aflase că totul era pierdut. Se retrăsese în turnul principal al castelului și acolo făcuse ceea ce trebuia să facă: le poruncise slugilor, cu un glas limpede care nu tremura niciun pic, să dea foc turnului – după cum îi povestise lui Kaze cel mai bătrân servitor al familiei, instruit să le anunțe celorlalți moartea ei și să le poruncească să nu moară odată cu ea.

Fusese un sfârșit plin de curaj și de eleganță, dar Kaze își dorea ca ea să fi fost mai puțin fiică și soție de samurai și mai mult femeie. Își dorea ca ea să fi găsit o cale să supraviețuiască în timp ce el le ținea piept celor din neamul Tokugawa. Simțea cum îi apar lacrimi, mai ales când se gândea la ochii strălucitori ai copiilor săi. Acum, după ce trecuseră câțiva ani, roninul își dădu seama că negustorul de cărbune avea mare dreptate. Samuraii porneau mereu războaie, iar țăranii și alți nevinovați piereau în ele. Cândva i se părea de la sine înțeles și de bun-simț ca bushido să fie conduita naturală a unui bărbat. Acum se întreba dacă era chiar așa, mai ales de când îl bântuia amintirea celor dragi pierduți chiar din cauza severității acestui cod.

Când Jiro se întoarse, văzu că samuraiul dormea adânc, respirând ușor. Nu bănuia că răsuflarea blândă a lui Kaze ascundea o durere la fel de profundă și că samuraiul își ștergea uneori lacrimi la fel de amare și de sărate precum cele pe care el le vărsa seară de seară în cimitirul din pădure. Căzu într-un somn întunecat, fără vise.

Jiro se trezi devreme și își dezmorți oasele înțepenite. Când se ridică, văzu surprins că samuraiul era deja în capul oaselor. Negustorul îl salută cu o înclinare a capului și își puse coșul greu în spinare. După ce făcu o plecăciune, ieși din casă pentru a-și începe drumurile din ziua aceea. Viața din sat nu se schimba mai deloc de la o zi la alta, fiindcă natura și lupta pentru supraviețuire nu cunoșteau răgaz. Totuși, odată cu dispariția lui Kuemon, oamenii începuseră din nou să zâmbească, iar mersul le era mai ușor.

În ciuda riscului la care se expunea ascunzându-l pe samurai în casa lui, Jiro avea chef de vorbă în dimineața aceea și chiar reuși să poarte scurte conversații cu câțiva clienți. Când se întoarse acasă, coșul era simțitor mai ușor.

Intră în căsuța întunecoasă și se miră să-l vadă pe Kaze stând în poziția lotusului, cu ochii închiși și cu mâinile în poală. Se aștepta ca

roninul să fi plecat sau, cel puţin, să spioneze satul prin crăpăturile obloanelor, urmărind orice l-ar fi putut face să se întoarcă în sat.

Kaze nu deschise ochii şi nu zise nimic când Jiro intră. După sunetul apăsat al călcăturii, ştia că era negustorul de cărbune, cu coşul încă în spate. Jiro ezită o clipă în pragul uşii, după care o închise în urma lui şi dădu drumul coşului, îşi drese glasul şi spuse:

— Scuză-mă, samurai-san, n-ai vrea să mănânci ceva?

Kaze întredeschise ochii.

— De ce ai devenit deodată atât de politicos? Ştiu prea bine cât de ţâfnos şi necioplit eşti.

Jiro se scărpină în cap şi râse mânzeşte.

— Erai atât de liniştit, încât m-am gândit că ar trebui să nu te tulbur.

— Mă gândeam. Când m-am trezit azi-dimineaţă, mi-am dat seama că era să fac o greşeală pe care samuraii o fac adesea.

— Care anume?

— Să confund activitatea cu acţiunea. Uneori gândirea înseamnă acţiune. Am venit aici să supraveghez satul, dar am înţeles că supravegherea e zadarnică dacă nu iau în considerare tot ce ştiu şi nu mă gândesc la o tactică.

— Şi ce încerci să observi?

— Tocmai la asta trebuie să mă gândesc. În toiul bătăliei, unii samurai se pripesc ca la pescuit: străpung cu lancea în stânga şi în dreapta, dând dovadă de multă activitate, fără a ucide însă prea mulţi din rândurile inamicului. Marele Takeda Shingen s-ar aşeza, ţinând evantaiul de război şi conducându-şi soldaţii. Nu s-ar clinti din loc, nici măcar dacă duşmanul ar ajunge lângă el. Ar putea face asta pentru că ar alege locul potrivit din punct de vedere strategic, cel în care s-ar hotărî soarta întregii bătălii. I se spunea Muntele. Se gândea la bătălie şi ştia unde trebuie aşezat Muntele. Nu încerca alte poziţii, cum ar face un purice care ţopăie pe tatami. Dacă vreau să fiu Matsuyama, muntele pinilor, trebuie să iau lecţii de la Shingen şi să mă gândesc la ceea ce ştiu şi la ceea ce vreau să văd. Abia apoi voi putea aşeza muntele în locul în care e cel mai probabil să-l văd.

— Spui cele mai neobişnuite lucruri. Uneori nu te înţeleg.

— Nu-i nimic. Uneori nu mă înţeleg nici eu. Hai să mâncăm ceva, după care vreau să mă gândesc.

Negustorul şi samuraiul împărţiră masa simplă a unui ţăran,

compusă din fiertură rece de mei şi supă fierbinte. După ce făcu curăţenie, Jiro se scuză şi plecă să-şi vadă de ale sale. Kaze dădu din cap şi reveni în poziţia lotusului. Închise ochii şi se gândi la ceea ce văzuse şi auzise în ultimele câteva zile.

Răsuflarea i se încetini şi întreaga sa fiinţă se concentră asupra semnificaţiei celor două cadavre de la răscruce. Revăzu în minte tot ceea ce observase la cele două trupuri, luă în considerare tot ceea ce părea neobişnuit sau nelalocul lui. Încercă să-şi amintească toate amănuntele, ca un vânător care studiază poziţia capcanelor ascunse în iarbă sau cele mai slabe urme rămase pe pământul tare.

Reluă în minte discuţiile purtate cu toţi cei pe care îi întâlnise în ultimele zile, ascultă din nou cuvinte sau intonaţii şi încercă să-şi amintească şi cele mai mici schimbări ale expresiei interlocutorilor.

Se mai gândi şi la propriile sale acţiuni şi îşi dădu seama că se pripise. N-ar fi trebuit să-l elimine pe judecător din fruntea listei celor bănuiţi doar pentru că luase anumite săgeţi la repezeală, înspăimântat, în noaptea în care el îşi pusese în aplicare vicleşugul în sat. Nagato avea probabil tot soiul de săgeţi. Şi căpetenia Kuemon era un posibil vinovat şi poate că îl ucisese pe samurai, iar altcineva îl omorâse pe băiat. Dar era oare posibil ca două persoane diferite să folosească acelaşi tip de săgeată, atât de rafinat, pentru a ucide oameni? Chiar şi o femeie putea întrebuinţa un arc şi, dacă ar fi ajuns suficient de aproape de victimă, nu i-ar fi trebuit cine ştie ce îndemânare sau experienţă pentru a-şi lovi ţinta. Aşadar şi AOL putea fi bănuită. Kaze ştia că şi Ichiro ar fi fost în stare să ucidă dacă ar fi fost provocat. Cine ştie ce ar fi fost în stare să facă dacă el sau familia sa ar fi fost ameninţaţi. Atâtea variante de luat în seamă, iar graba nu era deloc…

Soarele ajunse încet la zenit şi începu să coboare spre China. Trecu de piscurile ce străjuiau satul Suzaka, arătându-i astfel că se apropia amurgul, clipa când bărbaţii şi femeile abia îşi târăsc picioarele către sat după o zi de muncă. Înainte ca Jiro să ajungă acasă, Kaze deschise ochii şi spuse:

— Perfect!

„<.”). v.

— A h…”…

I

II

I

CAPITOLUL 21

Neobişnuită dihanie, fără ochi cu care să zărească fructul nepărguit. Unii îi distrug pe cei tineri.

— Hayaku! Grăbeşte-te!

Nagato o târî pe fata care se smiorcăia mai adânc în pădure. Ea se trăgea înapoi, împotrivindu-se braţului lui care îi strivea încheietura. Judecătorul îşi dădu seama că simţea fiori de plăcere răsucind braţul fetei. Ea se aplecă şi ţipă de durere.

— Ar trebui să te bucure ce am de gând să-ţi fac, stricată mică! spuse Nagato.

Se întoarse şi o târî mai departe printre copaci pe fata de unsprezece ani. Dorinţa îl cuprinsese cu iuţeala şi intensitatea caracteristice unui băiat de şaisprezece ani. Ascultând strigătele fetei care se împleticea în spatele lui, toate frustrările pe care le simţea în preajma lui Manase-sama, a soţiei sale sau a lui Kuemon, toată mânia stârnită de pierderea banilor în urma morţii căpeteniei tâlharilor se stinseră ca şi cum nici n-ar fi existat. Se simţea în sfârşit un bărbat adevărat, capabil să-i domine pe alţii, chiar dacă acum era vorba doar de o copilă şi de familia ei de ţărani.

Cu câteva minute mai devreme fugise din sat, tare supărat din cauza ultimei ciorovăieli cu soţia lui şi cu zgripţuroaica de soacră-sa. Nevastă-sa, parcă presimţind că el pune bani deoparte pentru cumpărarea unei ibovnice, se apucase să cheltuiască cu înverşunare. Nagato ştia prea bine că banii puteau cumpăra plăcere şi putere, or el era pregătit pentru amândouă, dar soţia lui părea hotărâtă să i le refuze.

Ideile apăreau încet în mintea lui, iar gândul că banii i-ar putea schimba viaţa apăruse la fel de încet. Dar, odată ce această idee se înrădăcinase, o îmbrăţişase cu multă plăcere. Din nefericire, soacră-sa ţinea banii. Nu fusese destul de isteţ să aranjeze ca bunurile de valoare ale socrului său să treacă în posesia lui după moartea acestuia. Fiind un ginere adoptat, moştenise funcţia de judecător, dar soacră-sa era stăpâna casei, a pământului şi a banilor care i s-ar fi cuvenit lui.

La trei ani după căsătorie, soţia magistratului rămase în sfârşit grea. Dar, la scurtă vreme după naşterea urmaşului lui Nagato, ea îşi pierduse orice dorinţă de a avea relaţii trupeşti şi începuse să-l refuze cu înverşunare când el făcea încercări stângace de a se vârî în aşternutul ei la căderea nopţii.

Nagato, un bărbat violent, care se purta mizerabil cu toate slugile sale, habar n-avea ce să facă în privinţa drepturilor sale conjugale anulate. Şi, ca şi cum n-ar fi fost de-ajuns, nevastă-sa îi spusese maică-sii că vrea să doarmă singură, iar harpia aceea bătrână îşi sprijinise fiica, ameninţându-l cu consecinţe economice în cazul în care şi-ar fi hărţuit soţia sau ar fi bătut-o. Or, asta întorsese lumea lui Nagato cu susul în jos, pentru că judecătorului i se părea normal să-ţi baţi nevasta dacă ea nu te mai plăcea. Gândul că ar putea suporta anumite consecinţe îl uimea şi îl înfuria, şi nu vedea altă cale de a-şi pune la punct viaţa conjugală decât aceea de a-şi găsi o ibovnică de care ar fi putut abuza în voie şi pe care ar fi putut s-o trateze aşa cum un bărbat se cuvine să trateze o femeie.

Primăvara trecută, fiica lui Ichiro, mai-marelui satului, îi stârnise interesul. Aşa cum aveau obiceiul sătenii, de-a lungul lunilor toride ale verii, toţi, bărbaţi şi femei, munceau dezbrăcaţi până la brâu. Fata lui Ichiro, Momoko, de-abia împlinise unsprezece ani şi le ajuta pe celelalte fete din sat la plantarea răsadurilor în apa rău mirositoare a orezăriilor.

Era un efort colectiv, căci niciun sătean n-ar fi putut de unul singur să pregătească pământul, să planteze orezul, să îngrijească tinerele vlăstare sau să recolteze şi să treiere boabele. După părerea unor învăţaţi, tocmai din acest motiv legăturile dintre oameni în civilizaţia rurală japoneză erau atât de strânse, dar pentru ţărani munca în comun era pur şi simplu singura cale de a supravieţui.

Femeile tinere se aliniau de-a lungul uneia dintre laturile orezăriei, iar răsadurile, crescute cu mare grijă din cele mai bune seminţe ale recoltei din anul precedent, le erau aruncate în snopi pregătiţi cu băgare de seamă şi legaţi cu paie împletite.

Săditul începea de fiecare dată cu mult fast, dar la sfârşitul zilei toate femeile şi fetele erau extenuate după atâta aplecare şi muncă susţinută. Unele se bucurau totuşi de prezenţa la marginea lanului a unor bărbaţi care se zgâiau la ele, pentru că aceştia puteau fi viitorii lor soţi. În mulţimea aceea erau mulţi pe care nu-i interesa câtuşi de puţin săditul şi care voiau doar să le vadă pe tinerele din sat adunate într-un singur loc. Nagato era unul dintre ei.

Multe fete aveau cincisprezece ani şi chiar mai mult, aşadar deja se măritaseră. Nagato nu le găsea atrăgătoare. Nu pentru că erau măritate, ci pentru că păreau prea sigure pe ele, prea asemănătoare

femeilor. Dintr-un motiv anume, judecătorul nu se simţea deloc în largul său când le vedea.

Fiica lui Ichiro participa pentru prima oară la sădirea orezului şi era cam nesigură și şovăielnică. Îşi desfăcuse partea de sus a chimonoului, lăsându-l să atârne de la brâu în jos. Cum era obişnuită să muncească şi să se joace în timpul verii cu pieptul la vedere, ţinuta aceasta n-o stânjenea defel. Ştia prea bine că invitaţia de a munci alături de femei era o tranziţie, trecerea din rândul copiilor în cel al tinerelor bune de măritat.

Lui Nagato stângăcia ei i se părea nespus de atrăgătoare. N-ar fi putut explica de ce, dar această trăsătură îl atrăgea irezistibil. Tocmai de aceea i se păruse un semn de bun augur când, după cearta cu nevastă-sa, o văzuse pe fata care culegea rădăcini la marginea pădurii. Copila ţinea într-o mână un coş. Era însoţită de mama ei, o femeie pe care Nagato nu o băga în seamă, aşa cum făcea cu majoritatea sătencelor.

Judecătorul rătăcise prin sat pentru a se linişti după cearta de-acasă, sperând că va găsi un ţăran la care să zbiere. Când o zări pe fată, se opri şi o privi lung, încruntându-se. Înregistră fiecare amănunt al trupului ei care se contura sub chimonou şi felul în care îşi trecea mâna prin părul nepieptănat de fiecare dată când îşi îndrepta spatele. Fata nu observase prezenţa lui, dar mama îl zărise.

După ce păşi între fiica ei și judecător, soţia lui Ichiro făcu o scurtă plecăciune şi spuse:

— Bună dimineaţa, judecător-sama!

Vocea ei era exagerat de veselă, ca şi cum femeia se străduia să fie paşnică şi prietenoasă, dar cu totul împotriva voinţei sale.

Judecătorul nu-i răspunse şi continuă să o privească ţintă pe copilă peste umărul maică-sii. Fata se întorsese când îi auzise vorbind şi acum se uita mirată la judecător. Lui Nagato îi trecu prin cap că nu era obligat să arunce bani pe copila asta. În calitate de judecător al satului, putea s-o ia şi gata. Făcu un pas către ea.

— Nu doriţi nişte rădăcini proaspete, judecător-sama? zise mama.

Vorbele erau binevoitoare, dar glasul ei căpătase o notă ascuţită după ce întâlnise privirea magistratului.

— În lături! spuse el, văzând că femeia continua să stea între el şi fiica ei.

Pe chipul copilei apăruse teama, ceea ce spori plăcerea lui Nagato.

— Vă rog, judecător-sama, nu doriţi câteva rădăcini pentru masa domniei voastre? întrebă din nou mama, de data aceasta pe un ton rugător, ţinând panerul în faţa ei ca pentru a-l invita să aleagă. Vorbele ei nu erau deloc pe potriva gândurilor, dar era limpede că pricepuse la ce se gândea judecătorul.

— I-am spus de nenumărate ori prostului tău de soţ de ce am nevoie de fiica ta, dar se pare că nu-i intră în cap, zise Nagato. Văd că sunteţi cu toţii la fel. Şi acum, dă-te la o parte din calea mea. Sunt gata să-i ofer un mare privilegiu fiicei voastre.

— Vă rog, judecător-sama! E prea tânără! Luaţi-mă pe mine în locul ei. Vă rog, judecător-sama! Să mergem aici, în pădure, şi vă fac pe plac. E încă un copil. E prea tânără pentru asemenea treburi. Vă rog!

Rugăminţile femeii nu-i stârniră lui Nagato niciun pic de milă, în schimb îi întăriră dorinţa de a lua copila. Se simţea puternic şi gata de orice. Toată fanfaronada lui, care se poticnea adesea când avea de-a face cu Manase, cu soţia acestuia sau cu ciudatul ronin, era acum concentrată în altă direcţie. Fata îi plăcea, prin urmare mai făcu un pas către ea.

Femeia nu se clinti din loc, ceea ce îl surprinse pe Nagato. Ideea că un ţăran şi-ar putea iubi copilul şi că ar fi gata să-l apere nu-i mai trecuse prin minte până atunci. Ţăranii erau maşini de fabricat orez: îngălaţi, proşti, mincinoşi, nu te puteai bizui deloc pe ei. Nu aveau sentimente umane.

Copila o luă la fugă, ceea ce-l mânie pe Nagato. Mama aruncă panerul şi cuteză să-l apuce pe judecător de braţ.

— Vă rog, judecător-sama! Mergem împreună în pădure, nu-i aşa? Nu aveţi nevoie de copilă. Aş putea…

Nagato o lovi cu toată puterea de care era în stare. Rezultatul se dovedi mult mai bun decât se aşteptase el. Femeia căzu în genunchi, năucită. Îl slăbi din strânsoare, iar asta o făcu pe copilă să se apropie.

— Vă rog, judecător-sama! N-o loviţi pe mama!

Nagato zâmbi.

— Vino cu mine şi o las în pace pe maică-ta.

— Dar, judecător-sama…

Nagato ridică iarăşi pumnul. Fata alergă la el şi îl apucă de braţ. Asta şi voia judecătorul.

Reuși să înhaţe strâns încheietura fetei, îi răsuci braţul și o făcu să se aplece de durere.

În timp ce copila se zbătea zadarnic să scape, o târî în pădure după el. Chiar înainte să ajungă printre copaci, se uită peste umăr și văzu că mama fetei alerga împleticit către sat, cu faţa în palme.

În sfârşit, Nagato se simţea puternic şi stăpân pe toate, ba chiar zâmbi atunci când găsi un luminiș și o smuci pe copilă lângă el. Știa dintotdeauna că poate ucide orice ţăran fără niciun fel de consecinţe, dar nu se gândise niciodată la multe alte lucruri pe care ar fi avut dreptul să le facă.

Nu luă în seamă strigătele fetei, care se zbătea ca o sălbăticiune în timp ce el se străduia să-i smulgă chimonoul. Pentru că se tot împotrivea deși el îi poruncise să n-o mai facă, îi dădu un dos de palmă care o năuci. O împinse cu putere la pământ şi se aruncă peste ea, folosindu-se de forţa și de greutatea lui, incomparabil mai mari, pentru a o ţintui în timp ce încerca să-și desprindă legătura fundoshi din jurul șalelor.

Reuși în sfârșit să-și elibereze mădularul. Copila nu înceta să se zvârcolească şi să ţipe, iar asta îl făcu să o mai plesnească o dată, însă nu prea tare. Voia să o aibă liniștită și supusă, nu inconştientă. Observase că îi plăcea împotrivirea şi îl excitau scâncetele care ieşeau din gura ei de ţărancă. Coborî o mână pentru a se călăuzi către porţile ei de jad, când, deodată, scoase un icnet. Nu era unul de plăcere, ci de durere.

Duse o mână la spate pentru a apuca lucrul acela care îi pătrunsese în spinare, apoi simţi că apăsarea slăbise. Își atinse faţa și văzu uimit că mâna era acum de un roşu aprins. Îi trebuiră câteva clipe să priceapă că era mânjită cu sânge. Sângele lui!

Se rostogoli de pe fată. Şocul începuse să slăbească și să lase loc durerii. Îl văzu deasupra lui pe Ichiro, mai-marele satului, cu un pumnal în mână. Nagato era de-a dreptul uluit. Să fie atacat de un ţăran din sat era ceva de neconceput. Pedeapsa pentru o asemenea fărădelege era moartea făptaşului, a familiei acestuia și uneori a cel puţin patru dintre familiile învecinate. Responsabilitatea colectivă mergea dincolo de necesitatea de a munci împreună în orezării. Însemna în aceeași măsură o pedeapsă colectivă atunci când unul dintre săteni încălca legile care apărau samuraii și nobilimea.

Ichiro părea să înţeleagă și el semnificaţia faptei sale, fiindcă

mâna în care ţinea pumnalul tremura. Furia şi nevoia de a-şi apăra copilul îi dăduseră curajul să înjunghie spinarea grasă a magistratului, dar acum, pus faţă în faţă cu urmările acţiunii sale, îşi dădea seama că de fapt îşi omorâse fata pe care dorea să o salveze, îşi omorâse soţia şi ceilalţi copii, la fel de sigur cum se omorâse şi pe sine însuşi. Iar când ucizi un judecător, moartea nu e deloc uşoară şi nici rapidă.

Nagato scoase un urlet de mânie şi duse mâna la săbiile înfipte la brâul chimonoului, pentru că nu se obosise să le scoată.

Văzând mişcarea judecătorului, instinctul de supravieţuire puse stăpânire pe Ichiro. Ţăranul se întinse şi îl înjunghie pe judecătorul cel corpolent chiar sub osul pieptului. Lama pumnalului pătrunse uşor în carnea moale a pântecelui. Nagato îşi încleştă mâinile pe tăiş, urlând de durere şi de furie. Încercă disperat să se împotrivească ţăranului mult mai firav decât el, dar simţea deja că puterea, sângele şi viaţa i se scurg în ţărână. În cele din urmă, fără să slăbească strânsoarea, îşi dădu sufletul.

Fata lui Ichiro avusese pe toată durata luptei un picior ţintuit sub trupul uriaş al lui Nagato. Greutatea judecătorului care încerca să se împotrivească, durerea şi şocul o aduseră în pragul nebuniei. Împingea cu putere cadavrul magistratului şi ţipa sfâşietor, fără a pricepe încă ce i se întâmplase. Văzând în ce hal era fiica lui, Ichiro aruncă pumnalul şi o ajută să rostogolească leşul. Apoi, după ce îi puse pe umeri chimonoul sfâşiat pentru a-i acoperi goliciunea, ţăranul o trase la pieptul lui, în timp ce ea plângea cu sughiţuri şi tremura ca varga din cauza experienţei cumplite prin care trecuse.

Ichiro încercă să o consoleze cumva, dar nu simţea nici cea mai mică uşurare. Nu se putea gândi decât că îşi condamnase familia. Îşi scormoni mintea, dar nu găsi nicio cale de a evita consecinţele faptei sale. Nimeni din sat nu-i va ţine partea, pentru că din vina lui vor muri mulţi alţii. Nu putea să fugă, pentru că oricine l-ar fi ascuns ar fi fost ucis împreună cu întreaga sa familie. Nici nu putea susţine că îşi apărase fiica, pentru că nu avea acest drept, cel puţin nu în faţa judecătorului.

Copila continua să plângă, iar lacrimi amare apăruseră şi în ochii lui Ichiro. Lacrimile fetei erau de spaimă şi uşurare, ale lui erau de disperare. Prin vălul lor văzu o mişcare în pădure şi deodată se pomeni faţă în faţă cu ciudatul ronin.

Kaze pricepu pe loc ce se petrecuse. Fata pe jumătate goală,

alinată stângaci de tatăl ei, şi trupul uriaş al lui Nagato, plin de sânge, cu pumnalul încă înfipt în pântece.

Roninul se opri lângă cadavru şi trase pumnalul, apoi şterse tăişul de chimonoul judecătorului. O clipă, Ichiro se gândi că samuraiul era hotărât să facă dreptate pe loc, pedepsindu-l cu moartea atât pe el, cât şi pe fiica lui. Într-un fel, aproape că se bucura, pentru că amândoi ar fi avut parte de un sfârşit uşor. Așa, Ichiro n-ar mai fi fost schingiuit și nici nevoit să vadă cum soţia, copiii şi vecinii lui ar fi fost ucişi sub propriii săi ochi, înainte ca el să plătească preţul pentru crima comisă.

Spre mirarea lui, Kaze îi întinse pumnalul cu mânerul înainte. După ce se desprinse o clipă de fiica lui, mai-marele satului apucă pumnalul. Nu era în stare să priceapă ce avea de gând samuraiul.

— E îngrozitor cum au scăpat de sub control tâlharii din ţinut, nu-i aşa? Cred că unul dintre nelegiuiţii lui Kuemon s-a răzbunat pe judecător, bănuindu-l pe nedrept că ar fi răspunzător de moartea căpeteniei sale.

Ichiro auzi limpede vorbele lui Kaze, dar nu le pricepu înţelesul. Ştia prea bine că samuraiul era cam ciudat, dar acum începu să creadă că era nebun de-a binelea.

— Cum? întrebă el.

— Am spus că e înfiorător ce au făcut tâlharii. Au ajuns până acolo cu îndrăzneala încât să-l omoare pe judecător.

Ichiro tot nu pricepea. Se uită la ronin, zăpăcit de-a binelea.

— Ar fi bine să spui că judecătorul ieşise la o plimbare şi că, ceva mai târziu, i-ai văzut pe câţiva dintre tâlharii lui Kuemon în pădure. Te-ai dus să vezi despre ce e vorba şi ai găsit leşul. Ţine copila câteva zile în casă şi spune-le că nevastă-ta a alunecat şi s-a lovit la faţă. Şi nu pomeni că m-ai întâlnit. Acum ai priceput?

— Da, dar de ce… bâigui Ichiro.

Kaze se uită câteva clipe la ţăranul înspăimântat care continua să-şi ţină fata cu o mână şi pumnalul cu care fusese săvârşit omorul cu cealaltă. Într-un fel, samuraiul simţea că trădase clasa din care făcea parte. În mod normal, ar fi trebuit să ţină partea judecătorului, căci acesta era un samurai de rang superior. Kaze ştia prea bine că ţăranii se răsculau adesea şi că sălbăticia şi lipsa de milă ale unui ţăran înarmat erau întrecute doar de ambiţia samurailor trimişi să înăbuşe în sânge asemenea revolte.

Cu toate acestea, de-a lungul celor doi ani de peregrinări,

ajunsese să-i cunoască mai bine decât oricare alt samurai de rangul său. Fireşte, ţăranii puteau fi meschini, venali şi egoiști. Dar puteau fi şi calzi, generoşi și foarte mucaliţi. Totuşi, mai important decât orice altceva, în doi ani de când o căuta pe fiica fostului său stăpân, văzuse cum erau tratate fetele, iar asta începuse să-l dezguste.

În Japonia nu era acceptată practica expunerii nou-născutelor, aşa cum se proceda în China sau Coreea bunăoară, dar în vremuri de restrişte şi de foamete existau şi excepţii. Cu toate acestea, viaţa fetelor de la ţară era grea şi de cele mai multe ori brutală, iar Kaze se întreba uneori dacă viaţa era un dar chiar atât de preţios când era trăită în asemenea condiţii. Se întreba şi prin ce încercări trecuse fiica stăpânei sale în cei doi ani de când dispăruse și cum o va recunoaşte când va fi s-o găsească.

— De ce? întrebă din nou Ichiro.

Kaze se uită la cadavrul judecătorului. Roninul era sigur acum că nu magistratul luase viaţa samuraiului de la răscruce. Săgeata care fusese trasă asupra lui Kaze în timpul ambuscadei nu era la fel cu cele care îi omorâseră pe samuraiul necunoscut şi pe Hachiro. Chiar dacă judecătorul ar fi putut lua la repezeală orice săgeată când era speriat de moarte, aşa cum se întâmplase în seara în care roninul dăduse alarma în sat, probabil nu ar fi irosit nişte săgeţi atât de fine pentru a ucide oameni.

Cu toate acestea, Nagato merita să plătească cu viaţa pentru că încercase s-o siluiască pe micuţă, tot așa cum merita să plătească acelaşi preţ pentru orice altă fărădelege, de pildă aceea de a fi primit bani de la un tâlhar. De fapt, dacă ar fi ajuns la locul faptei cu câteva clipe mai devreme, Kaze l-ar fi putut ucide el însuși pe judecător. O zărise pe soţia lui Ichiro alergând pe uliţă, după care îl văzuse pe mai-marele satului fugind spre pădure. Îl urmărise pentru a afla ce se petrece. Iar acum ţăranul voia o explicaţie, căci întreaga lui concepţie despre clasele sociale și despre lume fusese răsturnată. Totuși, Kaze nu reușea să scoată o vorbă.

— Pentru că îmi face plăcere, răspunse el într-un târziu.

Plecă, lăsându-i în urma lui pe ţăranul uimit şi pe fiica acestuia, care nu contenise nicio clipă să plângă în hohote.

CAPITOLUL 22

Roşiatic Fuji, prins în mrejele razelor mângâietoare Ale soarelui stacojiu…

În copilărie, Kaze obişnuia să se caţere în copaci şi să înalţe zmeie din vârful acestora. La început le înălţa de pe câmp, asemenea celorlalţi băieţi, dar mai târziu descoperise că bucuria de-a înălţa un zmeu din vârful tremurător al unui copac era mai intensă. Frunzele foşneau, iar dacă vântul era destul de puternic, ramurile şi chiar trunchiul începeau să vibreze. Kaze simţea că este una cu zmeul, se legăna în bătaia vântului şi tremura la fel ca frunzele, sus de tot, mult deasupra pământului. În mintea lui, vârful copacului era tot un fel de zmeu, legat de cel adevărat cu sfoara subţire pe care o strunea în mâini, iar amândouă dansau în bătaia vântului.

Vântul reprezenta pentru el un mister şi o eternă fascinaţie. Nu-l puteai vedea, dar zăreai roadele adierii sale în aplecarea firelor de iarbă, în foşnetul frunzelor sau în unduirile de la suprafaţa unui heleşteu. Dacă vântul era destul de puternic, vedeai cum în bătaia lui se încovoiau până şi oamenii în toată firea, străduindu-se să-şi găsească adăpost în curtea vreunui castel sau într-o casă. După o furtună dezlănţuită, vedeai pomi smulşi din rădăcini sau case cu shoji rupte şi obloanele sfărâmate, arătând ca nişte dărăpănături.

Cu ajutorul sforii puteai îmblânzi această forţă invizibilă, puteai profita de rafale şi de adieri pentru a face zmeul să se înalţe cât mai mult în văzduh. Forţa vântului era nevăzută, dar învăţai să te adaptezi la ea, să te supui toanelor ei, să o pui la treabă pentru a-ţi înălţa zmeul până când rămâneai fără sfoară sau îţi pierdeai răbdarea.

Kaze îşi spunea uneori că onoarea era asemenea vântului. Era nevăzută, dar îţi ispitea conştiinţa, te îmbia s-o apuci într-o direcţie în care de fapt nu doreai să mergi. Onoarea te împingea de la spate până când ajungeai să te supui voinţei sale, să aluneci în direcţia în care te purta.

Cu trecerea anilor, samuraiul încetase să se mai joace cu zmeiele, dar devenise mai atent la efectele pe care le avea onoarea asupra lui. Privea nerăbdător către acei ani când ar fi ajuns la unul din capetele vieţii, cel al bătrâneţii. Atunci s-ar fi putut bucura din nou de plăcerea ridicării zmeielor.

De data aceasta, stăruitor dar nu prea puternic, vântul îl obligă să-şi strângă mai tare chimonoul, pentru că îi lovea faţa şi pieptul. Se aşeză pe jos, în beznă, lângă conacul stăpânului Manase, şi aşteptă până ce veni vremea să-l viziteze din nou pe Nagahara, bătrânul sensei nevăzător. De când se hotărâse să adauge la programul său vizitele

nocturne pe care i le făcea înţeleptului, Kaze descoperise o cale să pătrundă în conacul lui Manase, şi nu se bizuia deloc pe norocul de a găsi la poartă un străjer adormit.

Conacul, asemenea celor mai multe clădiri de acelaşi fel, era construit pe o temelie de bârne, la rândul lor aşezate pe bolovani. Din acest motiv sub podea era un gol uriaş, şi tocmai existenţa acestui spaţiu, la care se adăuga obiceiul de a nu fixa scândurile duşumelelor îl ajutau pe ronin să pătrundă în conac oricând dorea. Ştia că senseiul stătea treaz până târziu în noapte, recitând din cărţile pe care se străduia atât de mult să le păstreze în memorie, prin urmare își făcea apariţia târziu, după ce toţi din casă adormeau.

Puterea lui Nagahara părea să scadă pe zi ce trece, dar vizitele lui Kaze îl înviorau, mai ales că nu mai predase de atâta timp. Roninul învăţase de la el despre o Japonie din vremuri de mult apuse, o Japonie în care carnea – și nu peştele – se găsea în cantităţi îndestulătoare; în care budismul încă nu era o religie importantă; în care oamenii nu se îmbăiau din plăcere sau pentru a îndeplini un ritual purificator; în care crezurile erau total diferite de cele pe care le aveau acum.

Când se ivi prilejul, Kaze se târî iute pe sub conac până ajunse sub coridorul care ducea la odaia senseiului Nagahara. După ce se asigură că nu îl pândea niciun pericol, scoase câteva scânduri din duşumea şi se căţără pe coridor. Apoi puse la loc scândurile spre a înlătura orice urmă a pătrunderii sale clandestine, trase cu băgare de seamă uşa şi spuse în șoaptă:

— Sensei?

— Hai.

Glasul lui Nagahara părea lipsit de vlagă. Kaze intră în odaie şi îl găsi pe bătrân întins pe futon. Cum lumina era inutilă pentru un nevăzător, încăperea era cufundată în beznă. Totuşi, ajutat de licărul slab care se strecura prin deschizătura uşii, Kaze îşi dădu seama că bătrânul era ostenit.

— Mi-e teamă că n-am venit când trebuia, sensei, zise Kaze.

— Prostii, răspunse bătrânul. Încerci să scapi de lecţii, ca să te duci la joacă cu ceilalţi copii. Intră imediat!

— Sensei, spuse Kaze cu blândeţe, nu mă mai ţii minte? Sunt Matsuyama Kaze, samuraiul, nicidecum unul dintre elevii tăi.

— Matsuyama? Matsuyama? Eşti dintre învăţăceii mei?

— Oarecum. Ţii minte? în ultimele nopţi am vorbit despre Genji.

— Genji? Să-ţi recit?

— Nu, sensei, am venit doar pentru a mai vorbi despre vremurile acelea.

— Ce-i cu vremurile?

— Aseară îmi povesteai despre Genji care se ducea să-şi viziteze aleasa inimii. Îţi aminteşti?

— Genji? O, da. După cum ştii, era în paisprezece ale lunii şi, prin urmare, Genji nu putea să se ducă direct la cea mai nouă dintre cuceririle sale. În schimb, a trecut pe la bunul său prieten To-no-Chujo, unde a rămas un timp. Abia după aceea s-a dus la conacul fetei.

— Dar de unde ştia că trebuia să facă aşa?

— Căutase într-o carte, fireşte. E ca în zilele noastre: avem zile de sărbătoare, luni în plus şi felurite alte lucruri însemnate în calendar. La vremea aceea, asemenea date erau consemnate tot într-un fel de calendare.

— Cum rămâne cu ceea ce mi-ai povestit despre obake, duhurile care apar pe drum, sensei? Despre ele tot din cărţi putem afla?

— Totul se învaţă din cărţi, răspunse cu asprime bătrânul. Într-o oarecare măsură, cărţile sunt precum obake, fiindcă ne vorbesc chiar şi la multă vreme după ce autorii lor au murit. Dar un băieţandru ca tine n-ar trebui să-şi facă griji din pricina duhurilor. Mai bine ai recita poeziile pe care ţi-am spus să le înveţi pe de rost.

— Ai uitat, sensei? Sunt Matsuyama Kaze. Nu eu sunt cel căruia i-ai dat să înveţe poezii.

— Dar dacă nu eşti tu acela…

Bătrânul, care părea tulburat, scoase un suspin adânc.

— Sensei? spuse Kaze alarmat. Se mişcă prin beznă şi atinse braţul bătrânului. Era la fel de uscat ca o creangă ruptă şi tot atât de fragil ca o frunză bătrână şi veştedă. Te simţi bine?

— E…

Nagahara păru să-şi piardă brusc puterile, iar răsuflarea îi deveni greoaie.

— Poate că s-ar cădea să plec, sensei.

— Nu, să nu faci asta. Mă simt ciudat. E ca şi cum aş…

— Ce se întâmplă, sensei?

Bătrânul suspină iar. În întunericul din odaie roninului i se păru un oftat de mulţumire, nu de slăbiciune.

— Muntele Fuji-san la amurg e cel mai frumos lucru pe care mi-l

pot închipui.

Kaze își spuse că bătrânul o luase razna, dar se bucură din cale-afară să audă că în glasul venerabilului profesor se simțea o energie proaspătă.

— Uite! Vezi cum se colorează neaua în roșu odată cu răsăritul soarelui? Vezi cum vârful muntelui devine stacojiu? Bătrânul arăta către un punct imaginar, iar Kaze își dădu seama că Nagahara avea halucinații, vedea cu ochii minții și ai aducerii aminte ceea ce nu mai putea zări de multă vreme cu privirea. E o priveliște măreață, nu găsești?

— Ba da, sensei, spuse roninul.

— E bine că putem vedea asemenea frumuseți, nu-i așa?

— Da, sensei.

Bătrânul profesor suspină din nou. Brațul îi căzu pe futon.

— Sensei, zise Kaze, cu o teamă crescândă în glas.

— E minunat să zărești măcar o clipă o asemenea nemaiîntâlnită frumusețe, spuse bătrânul în șoaptă. Acum pot muri cu adevărat fericit.

Din gâtlejul lui Nagahara ieși un șuierat stins și prelung. Kaze rămase câteva minute nemișcat în bezna din odaie, atent la respirația bătrânului, în cele din urmă îndrăzni să ducă mâna la gura profesorului nevăzător, dar nu simți nici cea mai slabă răsuflare. Samuraiul zăbovi multă vreme în odaia tăcută, apoi își împreună palmele și începu să recite o sutra pentru răposat.

CAPITOLUL 23

Cocoș înfumurat, cu pene
Vopsite în galben și verde strălucitor.
Luați aminte la pintenii ascuțiți.

Stătea într-un crâng și nu se clintise de-acolo câteva zile. Ultimele clipe ale verii trecuseră, iar frigul începea să-și arate colții. Trăia din roadele naturii: iepuri prinși în laț și rădăcini și ierburi pe care le culegea din pădure. Noaptea se strecura în coliba lui Jiro, unde poposea cât să ia un vârf de sare sau puțină miso pentru a-și condimenta hrana simplă. Mai avea încă pachețelul cu senbei pe care îl primise la han, dar se hotărâse să-l păstreze pentru o ocazie specială.

Prin firea și pregătirea sa, Kaze avea o nesfârșită răbdare într-o lume plină cu oameni răbdători. Nu fusese mai dezamăgit constatând că, odată cu trecerea timpului, nu văzuse ceea ce se aștepta să vadă.

Lungile conversaţii pe care le purtase cu sensei Nagahara îl încredinţaseră că aşezase în sfârşit muntele acolo unde trebuia să stea. Era hotărât să fie acel munte şi să nu se urnească din loc până ce nu va fi văzut ce trebuia.

În cele din urmă, după opt zile, răbdarea îi fu răsplătită.

În loc să poarte obişnuitele sale veşminte strălucitoare, apăru îmbrăcat ca un războinic. Sări de pe cal şi îşi descărcă echipamentul. Se duse spre un pâlc de copaci şi agăţă de ramurile joase ale acestora câteva marumono, ţinte rotunde. Erau confecţionate din paie împletite, înfăşurate în spirală, vopsite în alb şi cu o pată mare şi neagră în mijloc. Atârnau de funii împletite din cânepă.

După ce sfârşi de agăţat ţintele, îşi dezgoli umărul stâng. Luă tolba pe care o lăsase ceva mai încolo şi scoase trei săgeţi din lemn de culoare închisă, toate cu monturi din pene de gâscă cenuşie, de o mare fineţe.

Se întoarse la ţinte şi le făcu să se răsucească şi să se legene înainte şi înapoi, într-un balans amplu. Apoi se duse la cal şi se aruncă în şa cu mare uşurinţă. O săgeată era deja potrivită pe coarda arcului, iar pe celelalte două le ţinea între dinţi. Făcu cale întoarsă pe pajişte şi îşi mână calul la galop, trecând prin faţa primei ţinte la o distanţă cam de zece paşi. Încordă arcul şi eliberă săgeata spre ţinta care se răsucea, lovind-o foarte aproape de margine. Scoase cu repeziciune o altă săgeată din gură şi o potrivi pe coarda arcului. Trase spre cea de-a doua ţintă. O rată, dar nu cu mult. Înainte să fi depăşit în galop a doua ţintă, cea de-a treia săgeată se afla deja pe coarda arcului. Se vedea bine concentrarea pe chipul său în timp ce se apropia de ultima ţintă, întinse calm coarda arcului şi eliberă săgeata.

Aceasta zbură în direcţia ţintei şi se înfipse chiar în punctul negru din mijloc. Împletitura grea de paie se cutremură în urma loviturii.

Kaze hotărî că sosise vremea ca muntele să se mişte.

Stăpânul Manase îşi struni calul şi se întoarse la trap acolo unde îşi lăsase lucrurile. Sări din şa şi luă un urcior cu apă. Tocmai îl ducea la gură când Kaze făcu o greşeală.

— Ultima săgeată a fost un frumos exemplu de kyujutsu, spuse el.

Manase scăpă urciorul de apă din mână şi se aplecă să ia arcul şi o săgeată din tolbă, toate acestea dintr-o singură mişcare. Samuraiul

anticipase că stăpânul Manase era foarte interesat şi de kyujutsu – arta tragerii cu arcul, atât de preţuită în vechime –, dar nu se aştepta deloc ca acesta să reacţioneze ca un războinic. Manase încordă arcul, iar Kaze încremeni.

— Roninul! zise Stăpânul Ţinutului, cu râsul acela ascuţit şi enervant.

Kaze se aştepta ca Manase să lase garda jos, dar acesta menţinu arcul în poziţia de tragere. Samuraiul vorbise prea devreme. Odată ce Manase se găsea în stare de alertă, putea trage lesne una sau două săgeţi înainte ca adversarul să străbată distanţa până la el. Manase ridică arcul.

— Nu, spuse el.

Chipul lui era la fel de pudrat şi imobil precum o mască No.

— S-a întâmplat ceva? întrebă roninul, făcând o jumătate de pas înainte.

— Te-ai întors cu un motiv, răspunse Manase. Vreau să ştiu care este acesta.

Kaze se gândi puţin la mulţimea de răspunsuri pe care i le putea da şi se hotărî că adevărul era cel mai simplu şi cel mai bun dintre ele.

— De fapt, nu am plecat nicio clipă. Mi-am petrecut cea mai mai mare parte a timpului aici, în ţinut.

Pe masca albă se ivi o urmă de surpriză.

— Ai rămas aici din ziua când ai dispărut?

— Hai. Da, răspunse Kaze. Am stat aici, la marginea luncii, aproape tot timpul. Am văzut că ai venit de mai multe ori pentru a repeta scene de No. Eşti un dansator plin de măiestrie, poate cel mai bun pe care l-am văzut vreodată.

— De ce ţi-ai petrecut toată vremea aici spionându-mă? se interesă Manase.

— Nu mi-am petrecut-o numai aici, răspunse Kaze. Seara mă furişam în casa ta.

De data aceasta, Stăpânul nu mai reuşi să-şi ascundă surprinderea.

— M-ai spionat şi acasă? strigă el.

— Nu te spionam. Mă duceam acolo pentru a vorbi cu sensei Nagahara.

— Bătrânul acela nebun? De ce ţi-ai pierdut vremea cu el? în ultimul timp n-a mai fost bun de nimic. Într-un fel, moartea lui e o

binecuvântare.

— Își pierdea și își regăsea mereu simțul realității, zise Kaze, dar simțea mereu nevoia să vorbească despre perioada Heian. A fost un mare profesor și tuturor marilor profesori li se cuvine respectul nostru. Chiar și atunci când își imagina că trăia în vremurile de odinioară spunea lucruri foarte interesante.

— Cum ar fi? întrebă Manase.

Kaze își mută centrul de greutate și se așeză într-o poziție mai comodă, apoi făcu o jumătate de pas înainte.

— Cum ar fi tradițiile respectate de străbunii noștri acum șase sute de ani. Sunt obiceiurile pe care chiar tu încerci să le reînvii, deși sunt încredințat că e greu să faci asta în ziua de azi.

— Doar ți-am spus că vreau să trăiesc după obiceiurile străbunilor, zise Manase, dar asta tot nu explică de ce ai venit aici pentru a mă spiona.

Kaze știa că nu poate străbate distanța dintre ei înainte ca Manase să tragă, așa cum știa că brațul acestuia va obosi și, mai devreme sau mai târziu, ori va elibera săgeata, ori va slăbi tensiunea exercitată asupra corzii arcului. Dacă l-ar fi putut determina să slăbească tensiunea, ar fi câștigat timpul necesar pentru a mai face câțiva pași, exact distanța de care avea nevoie pentru a ajunge la o lungime de sabie de Manase. Roninul știa că risca să fie ucis în această înfruntare.

Încă din copilărie învățase că moartea era o parte naturală a ciclului vieții. Prin reîncarnare ar fi trăit din nou, așadar gândul morții nu-l speria deloc. Era mai speriat de ideea unui eșec, nu suporta gândul că nu l-ar ucide pe Manase, în schimb el ar muri și astfel n-ar mai izbuti să o găsească pe fiica stăpânei.

— Și ce-a spus bătrânul acela cu mințile duse? întrebă Manase.

— A fost un mare sensei și i se cuvine în continuare respectul nostru, zise Kaze răspicat.

Manase izbucni iar în râsul acela ascuțit.

— Vii cu cele mai năstrușnice idei, spuse el. Ai aflat ceva de la bătrân care te-a făcut să mă spionezi?

— De fapt, chiar vorbele tale m-au îndemnat să fac asta.

Manase păru din nou mirat.

— Și ce-am spus?

Kaze zâmbi, schimbându-și din nou centrul de greutate și

avansând cu încă o jumătate de pas. Observase că braţul drept al lui Manase slăbise vizibil tensiunea corzii.

— Ai spus că la fiecare douăzeci de ani, când este dărâmat altarul din I se, lemnul este sfărâmat, iar bucăţile sunt oferite pelerinilor adunaţi la ceremonie.

Manase slăbi şi mai mult coarda şi se uită întrebător în ochii roninului. În timp ce îl observa cu mare atenţie, Kaze se gândea la exerciţiul de tragere la ţintă la care fusese martor cu câteva minute în urmă. Din experienţă îşi dăduse seama că Manase era un arcaş extraordinar. Să loveşti o ţintă în mişcare de pe un cal ce se deplasa era o treabă foarte anevoioasă, care cerea multă pregătire şi o mare putere de concentrare. Era însă ceva care îl sâcâia în legătură cu asta şi Kaze îşi chinuia mintea să priceapă ce îi scăpa. Fără îndoială că era un aspect asupra căruia maestrul său de odinioară i-ar fi atras imediat atenţia, iar samuraiul se simţea vinovat că un lucru atât de important nu îi atrăsese atenţia.

— Şi de ce informaţia despre altarul din I se te-a îndemnat să mă spionezi? întrebă Manase.

— E foarte simplu, răspunse Kaze liniştit. Primul dintre cei ucişi, samuraiul, avea la brâu o bucată de lemn în loc de cuvenitul netsuke. Era destul de înstărit pentru a purta un netsuke, aşadar bucăţica aceea de lemn trebuie să fi avut o mare valoare pentru el. Cred că era o aşchie din altarul din I se şi nu numai că îi amintea de casă, dar îi şi purta noroc.

— Chiar dacă omul acela era din I se, ce legătură are cu mine?

Kaze ridică mâna şi se scărpină în creştet, zâmbind. Observă că Manase îi urmărea fiecare mişcare cu arcul şi înţelese în sfârşit ce trebuia să-şi amintească.

— A fost greu, dar, odată ce mi-am spus că mortul ar putea avea o legătură cu tine şi cu I se, am început să văd lucrurile altfel. De pildă, săgeţile pe care le foloseşti sunt de calitate mult mai bună decât cele pe care le întrebuinţează mai toată lumea la vânătoare sau chiar la război. La fel şi celelalte lucruri ale tale, doar ce-i mai bun. Săgeţile sunt prea fin lucrate pentru a fi la îndemâna unui tâlhar şi bănuiesc că acelea care au ajuns la Kuemon au fost furate dintr-un transport pentru tine.

— A prădat un transport, recunoscu Manase, şi sunt sigur că s-a folosit de săgeţile mele pentru a-l ucide pe samuraiul necunoscut.

— Dar nu avea cum să-l ucidă şi pe băiatul acela, Hachiro, zise

Kaze. Vezi, l-am găsit tot la răscruce, omorât de o săgeată aidoma celei care l-a omorât pe samurai.

— Tânărul de care vorbeşti era neînsemnat, răspunse Manase. Nu era un samurai și, prin urmare, moartea lui nu trebuie să aibă nicio importanţă pentru tine.

Kaze ridică din umeri.

— Probabil că ai dreptate. Dar, vezi tu, i-am dat de două ori viaţa înapoi şi e foarte stânjenitor că tu i-ai luat-o.

Manase îl privi înmărmurit, încercând să înţeleagă de ce moartea unui ţăran îl interesa atât de mult pe Kaze. Roninul îşi mută greutatea de pe un picior pe celălalt şi văzu cum arcul lui Manase îi urmărea mişcările. Experienţa de arcaş a lui Manase fusese desăvârşită în şaua unui cal aflat în mişcare, prin exerciţii de tragere într-o ţintă rotitoare. Ochea nu în direcţia în care se afla ţinta, ci acolo unde urma să se afle. Trebuia să anticipeze mişcările calului şi ale ţintei şi era nevoit să tragă spre punctul în care s-ar fi găsit ţinta când săgeata ar fi ajuns la destinaţie. Kaze putea să se folosească de această particularitate.

— Sigur, continuă el, partea cea mai grea a fost să reuşesc să pricep de ce ai aruncat leşurile la răscruce. Eram curios de ce ai avut nevoie s-o apuci pe calea aceea atât de ocolită pentru a te descotorosi de primul cadavru. Cred că samuraiul a fost ucis undeva în apropierea conacului tău, dar tu, în loc să te duci de la conac direct la răscruce, l-ai urcat pe cal, te-ai îndreptat spre miazăzi şi apus, către satul Higashi, după care spre miazănoapte şi apus, către răscruce. Pentru a-ţi ascunde chipul, ţi-ai pus masca No şi te-ai costumat în demon, ca să-i bagi în sperieţi pe ţăranii din Higashi. Sătenii n-au descris-o în amănunt, dar cred că era vorba de masca hannya folosită în Ddjoji. Ştiu că este una dintre piesele pe care le repeţi mereu.

Manase nu-i răspunse, dar Kaze observă că i se încordaseră buzele. Samuraiul ştia că trebuia să atace imediat, chiar din locul unde stătea, altminteri ar fi fost un om mort.

— Tocmai de aici au început să se dovedească interesante conversaţiile mele cu sensei Nagahara. Chiar dacă pierdea adesea legătura cu realitatea, senseiul continua să vorbească cu plăcere despre perioada Heian. Ştii, sunt încredinţat că în zilele de odinioară un războinic se mândrea cu măiestria sa în mânuirea arcului, dar adesea ascundea că se pricepe la fel de bine să mânuiască şi sabia. Era

cu totul altfel decât azi, când sabia este arma de căpătâi.

Pe vremea aceea aveau multe obiceiuri interesante care nu s-au păstrat până azi, continuă Kaze. De pildă, ştii desigur că în multe poveşti este descrisă situaţia în care un nobil doreşte să-şi viziteze un prieten sau o iubită, dar, în loc să se ducă direct acolo, se duce întâi la alt prieten, se opreşte o bucată de timp acolo, după care merge la cea pe care dorea de fapt s-o viziteze. Şi asta pentru că la vremea aceea oamenii erau încredinţaţi că în anumite zile anumite drumuri nu trebuie urmate direct, pentru că asta aduce ghinion. Dacă nobilul acela dorea să viziteze într-o zi nefastă pe cineva care locuia către apus, o apuca întâi către miazăzi şi apus, se ducea la altcineva, se oprea o vreme şi abia apoi se îndrepta către destinaţia iniţială. Nu s-ar fi dus în ruptul capului direct către apus şi ar fi făcut în aşa fel încât să ajungă la destinaţie fără să încalce interdicţia de a merge spre apus. Aşa ai procedat şi tu.

Sensei Nagahara spunea că există texte vechi care arată direcţiile cu ghinion într-o anumită zi şi sunt mai mult decât încredinţat că ai asemenea scrieri în biblioteca ta. În ziua când l-ai ucis pe samurai, dacă te-ai fi îndreptat direct către apus ai fi fost urmărit de ghinion, aşadar te-ai dus în satul Higashi şi abia apoi la răscruce. În ziua când l-ai ucis pe băiat nu era de rău augur să te îndrepţi direct către apus, aşa că ai trecut pe lângă Suzaka şi te-ai dus la răscruce.

Mi-am frământat mintea multă vreme încercând să pricep ce motiv ai avut să arunci leşurile la răscruce, până când senseiul Nagahara mi-a spus că în zilele de odinioară duhurile obake nu-şi mai găseau drumul la răspântii. Ştiu din propria mea experienţă că duhurile sălăşluiesc pe căi bătătorite. O răscruce nu face decât să le zăpăcească, fiindcă de acolo drumurile pornesc în mai multe direcţii. Prin urmare, ai lăsat leşurile la răscruce pentru a păcăli duhurile samuraiului şi băiatului care te-ar fi urmărit chiar pe tine, ucigaşul lor!

Kaze hotărî că sosise vremea să acţioneze. Fără niciun avertisment, fandă spre stânga, scoţându-şi în acelaşi timp sabia din teacă. Manase reacţionă imediat, întinzând la maximum coarda arcului şi eliberând săgeata. Dar înainte ca el să-şi fi terminat mişcarea, roninul îşi schimbase deja direcţia. Mişcarea spre stânga era un şiretlic menit să-l determine pe Manase să tragă în punctul în care îşi imagina că se va afla Kaze când săgeata ar fi străbătut distanţa până la el. În loc să continue mişcarea către stânga, Kaze doar se înclinase în direcţia

aceea, după care își mutase cu repeziciune centrul de greutate către dreapta. Sabia lui era în întregime scoasă din teacă în momentul în care săgeata îi atinse ușor mâneca stângă a chimonoului.

Micșoră distanța dintre el și Manase, așteptându-se ca acesta să se aplece spre tolbă pentru a lua o săgeată sau măcar să-și scoată sabia din teacă. În schimb, Manase, văzând că nu-și nimerise ținta, aruncă arcul și își ridică mâinile – clasicul și universalul gest al capitulării. Sabia lui Kaze descria deja arcul ucigaș și roninului i-a fost necesar un adevărat efort pentru a opri în aer mișcarea ei, astfel încât să nu-l reteze pe Manase, acum lipsit de apărare.

— Scoate sabia! spuse răspicat roninul.

Manase făcu un pas înapoi, continuând să-și țină mâinile ridicate. Kaze înaintă cu sabia pregătită și cu un aer amenințător.

— Scoate sabia și luptă!

Manase scutură din cap.

— Ai ucis cinci oameni de unul singur cu sabia aceea. Nu mă pot măsura cu tine. Ești prea puternic pentru mine.

— Iar tu l-ai ucis pe generalul Iwaki la Sekigahara. Era un spadasin excelent. Nu ai niciun motiv pentru a refuza lupta.

Manase clătină din nou din cap.

— Nu l-am ucis eu. În confuzia din timpul bătăliei, eu și prietenul meu i-am găsit din întâmplare pe general și pe oamenii din garda lui. Își făcuseră seppuku. Când am ajuns acolo, erau deja morți. Am târât leșul generalului departe de gărzi și l-am tăiat în așa fel încât să nu-și dea nimeni seama că își curmase zilele pe câmpul de luptă după ce se văzuse înfrânt. I-am dus lui

Tokugawa Ieyasu capul generalului pentru a primi o recompensă. Cred că Tokugawa-sama era prea viclean pentru a nu bănui înșelătoria, prin urmare mi-a oferit ținutul acesta meschin în locul unuia mai bogat. Samuraiul pe care l-am ucis era prietenul meu de-atunci. S-a întors la I se și în cele din urmă cineva i-a spus că eu primisem o recompensă pentru capul generalului Iwaki. A venit aici să-mi ceară bani, or eu nu aveam nicio lețcaie. Cheltuisem tot, ba chiar ajunsesem să iau cu împrumut de la Kuemon. Din acest motiv a prădat Kuemon transportul pe care urma să-l primesc, pentru a-și recupera banii. Prietenul meu m-a amenințat că îi va spune lui Ieyasu ce făcusem. Spera că va fi recompensat de guvernul Tokugawa pentru raportarea înșelătoriei. N-am avut de ales, a trebuit să-l ucid.

— Şi tânărul acela? întrebă Kaze.

Manase tresări, dar, văzând cum strălucea tăişul sabiei în lumina soarelui, răspunse:

— Kuemon l-a oprit pe prietenul meu în drum spre conac şi a aflat că mă cunoştea de multă vreme. Tâlharul s-a gândit că prietenul meu ar putea face rost de bani din I se şi că aşa mi-aş plăti datoria, prin urmare l-a trimis la mine. Cel care l-a însoţit până la conac a fost tocmai băiatul acela. După ce l-ai ucis pe Kuemon, băiatul s-a întors şi a cerut să intre în slujba mea. Ar fi putut face legătura între mine şi mortul de la răscruce, aşadar am hotărât să-l omor şi pe el. La urma urmei, dacă prietenul meu era samurai, băiatul era doar un ţăran lipsit de importanţă. Moartea lui este neînsemnată.

Kaze se încruntă.

— Au fost prea multe morţi neînsemnate în ultimii ani.

Stăpânul Manase ridică din umeri.

— Ai de gând să mă duci în ţinutul învecinat pentru judecată?

— Nu, răspunse Kaze în şoaptă.

Manase era uimit.

— Atunci ce vrei să faci?

— Te voi executa!

Manase şuieră:

— Cum îndrăzneşti? Eşti un biet ronin, iar eu, stăpânul unui ţinut. Cer să mi se acorde o judecată pe măsura rangului meu!

Kaze clătină din cap.

— Nu! Aşa cum ai spus, eu sunt un biet ronin, iar tu stăpânul unui ţinut. Dacă te dau în judecată, cine poate şti care vor fi urmările? Sunt încredinţat că nu le vei spune seniorilor din ţinutul învecinat povestea pe care mi-ai spus-o mie despre generalul Iwaki. Înşelătoria ar fi suficientă pentru a-ţi aduce moartea. Eşti un om foarte inteligent, Manase, sunt sigur că până să ajungem la locul de judecată ai născoci o poveste suficient de bine ticluită cât să te pună pe tine într-o lumină bună şi pe mine într-una proastă.

— Aşadar, ai de gând să mă ucizi?

— Da.

— Am găsit o sumă de bani frumuşică în bârlogul tâlharilor, spuse repede Manase. Toţi sunt ai tăi.

— Nu e vorba de bani. Nici toţi banii din lume nu pot aduce un mort înapoi la viaţă.

— Te ţii de glume, îngăimă Manase. Nu poţi ucide un senior.

— Aşa e, zise Kaze, însă îl pot executa.

Manase încetă să se mai înjosească şi se ridică în picioare.

— Prea bine, spuse el, dar insist să mi să permită să-mi fac seppuku. E dreptul meu ca stăpân numit al acestui ţinut şi ca samurai.

Kaze se gândi câteva clipe, după care îi răspunse:

— Scoate săbiile şi aruncă-le.

Manase făcu ce i se spusese.

— Acum îndepărtează-te de ele. Ai dreptul să-ţi faci seppuku, dar numai în acest loc şi în această clipă.

— Aici, fără pregătiri?

Kaze făcu o scurtă plecăciune.

— Îmi pare rău, nu vreau să te insult, dar adevărul e că nu mai am niciun pic de încredere în tine. Cred că dacă ţi-aş acorda destul timp, ai găsi o cale să scapi. Prin urmare, dacă doreşti să-ţi faci seppuku, va trebui s-o faci acum. Altminteri mă văd nevoit să te execut.

Manase izbucni în râsul său subţire şi ascuţit.

— Sună aproape ca un compliment. Nu ai încredere în mine…

Roninul făcu o nouă plecăciune.

— Am înţeles că dragostea ta pentru obiectele delicate şi rafinate nu te face mai puţin ucigaş. N-ar fi trebuit să confund pasiunea și rafinamentul cu onoarea.

— Prea bine, răspunse Manase. Chiar aici și chiar acum.

Se aşeză pe iarba moale din luncă, cu picioarele sub el. Ridică privirea spre Kaze și întrebă:

— Ai vrea să mă asiști?

Kaze clătină din cap.

Manase se uită din nou la el.

— Nu am hârtie pentru a scrie poemul morţii.

— Dacă va fi să reciţi unul, îl voi ţine minte, spuse roninul. Cu prima ocazie îl voi scrie și îl voi trimite oriunde doreşti.

— La altarul din I se

— Da, dacă acolo vrei să fie trimis.

— În privinţa scrisului…

Kaze înţelese.

— Scriu frumos, dar, dacă te îndoieşti de măiestria mea, cunosc un preot foarte priceput în arta caligrafiei. Îi voi spune să aştearnă pe hârtie poemul tău mortuar și să-l trimită la I se.

— Bine, spuse Manase.

Kaze luă de pe jos sabia cea scurtă a lui Manase și i-o înmână. Apoi își îndreptă spatele şi rămase în gardă, cu sabia pregătită.

Manase făcu o pauză. Privi în jur, la copacii de un verde proaspăt care acum tremurau în bătaia vântului, iar în clipa următoare se opreau şi păreau să atingă cerul. Oftă.

— E o zi potrivită pentru a muri, nu-i aşa?

Kaze îi răspunse cu un mormăit neutru.

— Păcat că nu am cerneală, penel şi hârtie.

— Mâna care va scrie poemul nu te va face de ruşine, îl asigură roninul.

— E frumos din partea ta să fii atât de sensibil faţă de grijile mele. Nu vreau să par lipsit de respect, dar nu vreau nici să creadă cineva că poemul meu nu denotă cel mai delicat rafinament.

Kaze dădu din cap în semn că pricepuse motivul neliniştii lui Manase.

Acesta rămase nemişcat câteva clipe, gândindu-se îndelung la cea din urmă declaraţie a vieţii sale.

Eleganţa și rafinamentul
Nu au ţinut moartea departe de mine.
Până și florile pier.

După ce încheie, privi în sus, spre Kaze:

— Poţi să-l ţii minte pe de rost?

Roninul dădu din cap.

— Da, o să ţin minte fiecare cuvânt. E un poem mortuar deosebit.

Manase făcu o scurtă plecăciune, în semn de mulţumire. Își dădu jos de pe umeri chimonoul exterior şi pe cel alb de dedesubt, dezgolindu-şi astfel torsul. Luă sabia scurtă şi o aşeză încet în faţa lui. Făcu o plecăciune, apucă sabia şi o scoase din teacă.

— Nu am hârtie să înfăşor tăişul, observă el.

Kaze privi în jur şi fireşte că nu găsi o hârtie, drept pentru care sfâşie o bucată din mâneca chimonoului său și i-o întinse lui Manase. Acesta luă peticul de pânză şi îi făcu roninului o ultimă observaţie:

— Ar fi trebuit să porţi chimonoul cel nou pe care ţi l-am dăruit.

Înfăşură în peticul de pânză tăişul sabiei, chiar sub tsuba, garda acesteia. Aşa putea să apuce arma de lamă, întrebuinţând-o ca pe un pumnal. Kaze se duse și luă urciorul cu apă pe care îl aruncase Manase.

Îl scutură pentru a vedea dacă mai rămăsese ceva în el. Apoi îşi ridică sabia şi turnă pe vârful ei puţină apă care se prelinse pe toată lungimea lamei, aşa cum cerea ritualul de purificare.

Roninul se întoarse la Manase, făcu încă o plecăciune şi îi întinse urciorul. După ce îl luă fără să rostească un cuvânt, Manase îi întoarse plecăciunea şi turnă apă pe tăişul sabiei scurte, după care puse urciorul lângă el. Apucă strâns cu ambele mâini lama perfect lustruită, acum înfăşurată în pânză. Kaze se postase în stânga şi puţin în spatele lui Manase, cu sabia ridicată, pregătit pentru ce urma.

— E păcat că trebuie să se sfârşească astfel, remarcă Manase. Ştii că n-am apucat niciodată să joc într-o adevărată reprezentaţie No? Dacă ar fi să-ţi păstrez vreo urmă de duşmănie, aş face-o doar din cauză că venirea ta m-a lipsit de şansa de a juca în faţa unui public care ar fi apreciat talentul meu.

— Îmi pare rău, spuse Kaze.

Manase nu-i răspunse, în schimb trase cu putere aer în piept şi pregăti sabia.

— E bine? întrebă el.

— Sunt în poziţia necesară, răspunse Kaze din spatele său.

Manase dădu o dată din cap, închise ochii şi, cu toată puterea, îşi înfipse sabia scurtă în vintre. Scoase un uşor suspin de durere şi surprindere în timp ce lama argintie pătrundea adânc în carne, dar înainte să apuce să geamă sau să-şi spintece abdomenul, sabia lui Kaze coborî fulgerător şi îi despărţi capul de trup.

Un jet roşu de sânge ţâşni cu putere din gâtul tăiat, iar capul lovi pământul şi se rostogoli câţiva paşi. Trupul mai zvâcni o dată, după care se prăbuşi. Ochii lui Manase se deschiseră, pleoapele clipiră violent câteva clipe, apoi încremeniră şi ele.

Kaze stătea în picioare şi contempla scena din faţa lui, respirând cu greu şi aşteptând ca încordarea să i se scurgă din trup la fel cum se scurgea sângele din leşul fără cap al lui Manase. Hotărî să nu-şi şteargă sabia de chimonoul mortului, aşadar mai rupse o bucată din mâneca lui şi curăţă bine lama înainte s-o pună în teacă.

Apoi se aplecă şi, apucându-l de păr, ridică de jos capul retezat al lui Manase şi îl puse lângă trup. Apucă leşul şi îl rostogoli pe spate, după care îi îndreptă picioarele şi îi puse mâinile pe piept. Luă urciorul şi folosi puţina apă rămasă pentru a curăţa pământul de pe capul lui Manase şi pentru a-i aranja părul. Apoi puse capul la loc, lângă trup.

Căzu în genunchi şi făcu o plecăciune adâncă în faţa Stăpânului Ţinutului, atingând pământul cu fruntea.

Se ridică şi privi chipul neînsufleţit. Machiajul de culoarea cretei nu izbutea să ascundă proaspăta paloare cenuşie pe care o căpătase carnea de dedesubt. Ochii păreau să-l privească, iar sprâncenele false pictate sus pe frunte păreau să se fi încruntat. Kaze coborî mâna şi, cu două degete, închise pleoapele mortului. Făcu o nouă plecăciune.

— Îmi pare rău că am adus supărare în casa ta şi că a trebuit să sfârşeşti astfel, spuse el uitându-se la mort. Vreau ca sufletul tău să ştie anumite lucruri pe care n-am vrut să ţi le spun când erai în viaţă şi mai puteai să scapi.

Ca şi tine, am fost şi eu conducătorul unui ţinut, doar că acela era mult mai întins şi mă gândeam că pe măsură ce stăpânul meu va prospera, voi ajunge şi eu să prosper. Stăpânul meu îi era fidel lui Taiko. Când a izbucnit războiul care avea să hotărască cine îi va urma lui Taiko la putere, el s-a alăturat lui Toyotomi, nu lui Tokugawa Ieyasu. Bătălia de la Sekigahara, cea care ţie ţi-a sporit averea, pe mine m-a ruinat. Stăpânul meu a fost învins şi nici măcar nu am avut privilegiul să fiu acolo, să mor alături de el. În schimb, am condus o expediţie la castel, care fusese atacat de unul dintre vasalii lui Tokugawa. Am ajuns acolo prea târziu, castelul fusese cucerit şi prădat.

În timpul asediului, soţia stăpânului şi fata lui au fost prinse. Am reuşit să-i salvez soţia, dar nu şi copila. În timp ce-mi torturau stăpâna, i-au spus că fiica ei va fi vândută ca sclavă. Soarta înspăimântătoare a copilei i-a grăbit moartea, ca şi cum în inima ei s-ar fi găsit un animal care să i-o mănânce încetul cu încetul. Din pricina chinurilor n-a mai trăit multă vreme după ce am salvat-o, dar m-a pus să jur că voi găsi copila şi că o voi elibera.

Kaze făcu încă o plecăciune, atingând pământul cu fruntea. Se ridică şi spuse:

— Îmi pare rău că am pricinuit supărare în casa ta şi că te-am obligat să-ţi faci seppuku. Totuşi, sunt încredinţat că acum înţelegi de ce nu mă puteam adresa guvernului Tokugawa pentru a face dreptate în acest ţinut. Şi îmi pare rău să-ţi spun, stăpâne Manase, nu ai fost deloc un conducător bun.

Crezul nostru ne spune că armonia şi echilibrul trebuie păstrate atunci când un senior vrea să cârmuiască păstrând ordinea lucrurilor. Atunci ţăranii, negustorii, preoţii şi toţi ceilalţi vor înţelege că există o

ierarhie firească a societăţii şi că acela care conduce se află în vârful acestei ierarhii nu numai pentru propria-i bunăstare, ci şi pentru că aduce tuturor beneficii. Îmi pare rău, dar ai uitat acest principiu şi ţi-ai dedicat întreaga viaţă plăcerilor şi intereselor tale, lăsându-i pe cei care depindeau de tine la îndemâna unor magistraţi incompetenţi, a tâlharilor şi în voia sorţii.

Tocmai de aceea m-am hotărât să iau măsuri, chiar dacă era vorba doar de moartea unui samurai şi a unui ţăran, într-un ţinut în care sute de mii de oameni au murit de pe urma războaielor şi a altor nedreptăţi. Sper că mă vei ierta.

Kaze făcu o nouă plecăciune, apoi se ridică. Luă calul lui Manase şi îl legă de un tufiş de la marginea drumului. Când vor veni să-l caute, vor găsi calul şi, mai apoi, leşul din crâng.

Roninul se asigură că sabia era pusă bine în brâul chimonoului, apoi se întoarse şi porni la drum. Acum putea în sfârşit să plece, după ce de atâtea ori se întorsese din drum. Nu simţea nici cea mai mică mândrie pentru contribuţia lui la pedepsirea ciudatului stăpân al ţinutului, dar aerul curat şi cerul albastru, presărat cu nori pufoşi, îi alungară încet-încet grijile.

Începu să fredoneze un vechi cântec popular, apoi se opri câteva clipe să studieze mâneca sfâşiată a chimonoului. În timp ce se uita la ea, îşi aduse aminte de pacheţelul cu senbei pe care i-l dăduse băiatul de la han şi se hotărî să mănânce. Desfăcu bucata de pânză şi scoase biscuiţii de orez. Chiar dacă trecuse mult timp şi acum erau râncezi, nu-şi pierduseră de tot gustul. Se pregătea să arunce pânza în care fuseseră înveliţi când, deodată, îngheţă. Aruncă ultimul biscuit şi apucă peticul de pânză cu amândouă mâinile.

Acolo, pe spatele pânzei, era un însemn care înfăţişa trei muguri de prun. Era însemnul stăpânului şi al stăpânei sale. Era însemnul care trebuia să se găsească pe veşmintele fetei pe care o căuta. Poate că fâşia de pânză provenea de la cineva din clanul împrăştiat al lui Kaze şi ajunsese întâmplător în posesia grupului acela pestriţ, pus pe răzbunare. Dar cine ştie, poate că exista o legătură între cei trei şi copila pe care el o căuta de mai bine de doi ani.

Ciudatul grup avea un avans de câteva zile, dar Kaze ştia prea bine în ce direcţie o apucase: pe Drumul Tokaido1…

1 Tokaido, unul dintre cele „Cinci Drumuri” ale Japoniei în perioada Edo (1603 – 1868), care lega Edo (Tokio de astăzi) de Kyōto.